

Xuất Giá Nam Nhân

Contents

Xuất Giá Nam Nhân	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	12
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	23
12. Chương 12	25
13. Chương 13	27
14. Chương 14	30
15. Chương 15	32
16. Chương 16	33
17. Chương 17	36
18. Chương 18	38
19. Chương 19	41
20. Chương 20	44
21. Chương 21	46
22. Chương 22	50
23. Chương 23: Phiên Ngoại 1	53
24. Chương 24: Phiên Ngoại 2	56
25. Chương 25: Phiên Ngoại 3	79

Xuất Giá Nam Nhân

Giới thiệu

Edit: chutuocthanvu Thể loại: cổ trang, cường công x mỹ thụ, ngọt văn, sinh tử, sủng, HEMột kẻ cha

1. Chương 1

Mùa thu năm Tuệ Vũ thứ bảy.

Minh Khánh hoàng đế chi chủ.

Mặc thị vẫn ở ngôi chí cao.

Việt quốc. Năm kỷ Dậu.

Thiện Hòa cung. Thái hậu đang ngự.

“Việc hoàng thượng bổ nhiệm tiểu tử của Kim phán thư vào vị trí thượng thư ta đây cũng không có chính kiến. Nhưng chẳng hay tổ mẫu của bệ hạ mang họ chi a?”

“Bẩm mẫu hậu tất nhiên không ai khác là Thuần thị”

“Vậy người không thấy sao khi mà tư gia của mẫu hậu này ngày càng suy kiệt”

“Mẫu hậu còn có gì ủy khuất xin cứ dạy bảo”. Hoàng đế tuần tú bất phàm ngữ điệu có chút nhún nhường hướng nữ nhân ngồi bên cạnh mà cúi đầu.

Thấy hoàng nhi có ý dọn đường thái hậu kia còn không tiến đến. Liền khẩn thiết đưa ra yêu sách.

“Cửu cử đại tư gián Thuần Dự của người, nhi tử y vừa tròn thập thất, dung mạo thập phần khả ái, thông minh lại lễ nghĩa. Bẩm cung có ý muốn nó trở thành dâu thiếp của mình. Chẳng hay ý bệ hạ ra sao?”

Mặc Long Thanh, tâm ý dư biết nữ nhân kia muốn gì. Nếu không thuận theo e rằng khó giữ kim gia ở lại bộ. Dù sao thê thiếp trong cung trùng trùng như núi non. Thêm một bớt một bớt một đối với kẻ cao cao tại thượng này vốn không là việc phải động tâm.

“Nếu mẫu hậu đã tiến cử nhi thần lập tức ban chỉ phong y làm chiêu nghi.” Mặc Long Thanh như chớp đã có câu trả lời. Trong lòng vốn không xem việc này ra gì. Nam nhân khác dù có nạp thiếp cũng nên có chút động tâm. Đằng này, hoàng đế kia chẳng bỏ kẻ rằng. Thuận miệng bỏ đại người kia vào chỗ trống. Nhưng một khi kim gia vào lại bộ sức mạnh trong triều của hắn tăng lên quả thực không nhỏ. Là kẻ biết suy nghĩ thiệt hơn. Mặc Long Thanh không ngại ban cho nữ tử kia một tước vị tại hậu cung.

Thái hậu đưa bộ mặt giả tạo kinh ngạc thập phần. Sâu bên trong lộ rõ tiểu ý cợt nhả.

“Chiêu nghi ? Ở ngôi nhị chánh phẩm chẳng phải không hơn một thị lang hay sao ? Cuộc trao đổi này ta e có phần bất lợi.”

Hai chân mày Mặc Long Thanh bắt giác nhíu lại. Đôi môi đỏ hồng khẽ run lên. Nhưng nhanh chóng khôi phục lại thái độ hiền từ. Hoàng đế hướng mẫu hậu mà nói: “Vậy theo ý mẫu hậu...”

“Chỉ ít cũng phải là nhất phẩm quý phi. Bẩm cung biết hoàng thượng chưa muốn lập hậu. Ta đây cũng không thúc. Nhưng triều chính trăm công ngàn việc hậu cung của người lại chẳng ai quản. Hai sủng phi kia cũng cần có kẻ quản. Nhị hồ tất nhất hồ trị. Vậy bệ hạ thấy thế nào?”

Mặc Long Thanh hai mắt lộ ra sát quang. Nộ khí trong lòng kiềm nén quá đã xung thiên.

Một tiếng hừ lạnh của hoàng đế khiến Mặc Long Thanh bắt giác lui nhẹ về bình phong phía sau.

Đại nghiệp chấp chính. Bốn chữ ấy đã theo hắn gần bảy năm nay. Trên danh nghĩa hắn chứ không ai khác là chủ tử của thiên hạ. Kẻ mà ai ai cũng phải tuân phục ai ai cũng đều phải kính nể. Nhưng nữ nhân kia nào cho y cái long quyền ấy.

Dù nữ nhân đó không ai khác là mẫu thân sinh ra hắn, không ai khác là người đưa hắn lên vương vị. Nhưng một khi quyền lợi của Thuần gia bị xâm phạm ả quyết không từ kẻ sách mà lấy lại. Bao năm qua dù có cố gắng nỗ lực đến đâu Mặc Long Thanh vẫn là nửa chủ tử. Thực sự chỉ là nửa chủ tử.

Phía bắc ranh giới với Chiêu Minh quốc Đại Trình tướng quân trấn thủ năm mươi vạn quân. Là người của tiên đế.

Phía nam, Môn Tinh đại tướng quân thống lĩnh 45 vạn quân. Vốn có thân tình với tổ phụ hắn Thuần Mẫn. Là người của thái hậu.

Nay thái hậu kia đòi hắn phong cháu ả là quý phi. Mặc Long Thanh thiết nghĩ nữ nhân kia chẳng đâu khác là tai mắt của thái hậu. Nếu phong cho làm chiêu nghi thì xem ra cũng không sao nhưng làm quý phi thì lại khác.

Quý phi là ai chứ. Chẳng phải là hậu cung lớn nhất hay sao. Hoàng hậu chưa lập ả tất nhiên đường đường chính chính cai quản hơn ba ngàn nữ nhân khác. Nếu vậy đối với hắn vạn hại mà vô lợi. Hay là ...Trong đầu Mặc Long Thanh nảy ra một ý kiến. Bất giác tâm tình trở có phần trở nên “phồn hoa xuân sắc”(1).

Ngồi một hồi lâu thấy hoàng thượng vẫn vô thanh vô tức(2) thái hậu khẽ bật ra một tiếng ho. Mặc Long Thanh liền trở lại thực tại. Nở ra một nụ cười mê người liền nói:

“Nhi thần lĩnh ý. Nhưng người kia lần đầu tiên cung mà được phong tước vị quý phi tránh không khỏi có kẻ ganh ghét hãm hại. Nên nhi thần muốn một lượt nhị phong.”

“Nhị phong? Bổng cung không rõ.”

“Huệ phi trước giờ ở hậu cung cũng là bậc nhị chánh phẩm, những năm qua nàng cũng vì nhi thần mà trải nhiều khó khăn. Nay nhi thần cũng muốn sắc phong y làm quý phi. Ý của mẫu hậu ra sao?”

Huệ phi kia quả thật là tích kiếp nhiều năm mới được hoàng đế coi trọng như vậy. Thái hậu bất quá đã không chú ý đến ả. Từ trước đến giờ Mặc Long Thanh chưa từng ở trước mặt ai mà khen phi tử. Hôm nay để thái hậu cùng hạ nhân tiếp nhận không sót một chữ quả là chuyện hiếm ngàn năm mới gặp.

Nữ nhân nhận ra nhân thần hoàng đế đã kiên định liền không nói thêm khẽ gật đầu.

“Tiểu dao tử”. Mặc Long Thanh gọi thái giám đang đứng bên cạnh ỷ tử thái hậu. Thái giám kia nghe thấy tên liền nhanh chóng bước ra quỳ trước chính điện.

“Tiểu dao tử xin nghe thánh dụ”

“Truyền lệnh bộ lễ sắc phong nữ tử của đại tư gián làm quý phi đồng thời tấn phong cho huệ phi thăng một bậc(3)...”

Hoàng đế chưa dứt câu liền bị thái hậu đón lấy.

“Hoàng nhi”

“Mẫu hậu chỉ giáo”

“Đó là hiền diệt(4) của bốn cung không phải nữ nhân mà là nam nhân...ha ha ha.”. Bỗng dưng thái hậu cười khẩy một cái liền nói tiếp. “Thuần gia ta hiện tại làm gì có nữ nhân mà gả cho người(5)”

“Là nam nhân, mẫu ...mẫu hậu không đùa nhi thần đấy chứ? Sao có thể.” Mặt hoàng đế lúc này ngay cả chút ít huyết sắc nhỏ nhoi cũng không còn giữ được.

“Sao không thể chứ. Xem ra hoàng nhi của bốn cung quá ấu trĩ rồi ha.”. Vừa nói xong thái hậu rời khỏi ỷ tử hướng mặt về hai bức hoành phi sơn son thếp vàng được đặt ở ngai chí cao trong chính điện của thiện hòa cung.

“Hoàng nhi nhìn xem”. Vừa nói tay hoàng thái hậu việt quốc có chút thận trọng đưa tay về phía trước.

“Trình Mẫn Vân Khánh Hoàng Thiên Hậu.” Thái hậu vừa đọc bảy chữ trên lập tức hết thấy nô tài trong đại điện cả Mặc Long Thanh và nữ nhân này đều bất giác quì xuống.

“Vân Khánh tiên hậu chẳng phải là nam nhân hay sao? Hoàng thượng cho bốn cung được rõ?”

“Nhi thần không dám”. Nói xong Mặc Long Thanh khẩu đầu một cái liềm đứng lên nhanh chóng ly khai bỏ lại đằng sau là tiểu âm vang vọng của chủ nhân Thiên hòa cung Thiên vũ việt quốc hoàng thái hậu. Năm nay đại thọ tứ thập niên.

Chú thích

(1): tươi đẹp

(2): không nói, không phản ứng

(3): ý là phong cho Huệ Vi làm quý phi

(4): cháu trai ngoan

(5): ý nói đại tư gián không có nữ tử

2. Chương 2

Thuần gia đến Thuần Vũ Phi đã trải qua được mười ba đời. Một khi tiểu tử này xuất giá cũng là chấm dứt Thuần thị chính huyết tại đây.

Thiên Vũ thái hậu không ai khác là muội muội ruột của Thuần Dụ Đại Tư Gián(1). Năm Bình Vũ thứ hai xuất giá vào cung lúc đó mười sáu tuổi và trở thành hoàng hậu thứ sáu mang huyết thống của thuần thị.

Ba canh giờ sau.

Phủ Đại Tư Gián.

“Á.....Á.....a.....a.....”

Đó đích thị là âm thanh của tân quý phi Việt quốc Thiên Triều. Thuần Vũ Phi.

“Mẫu thân ta không muốn....các người điên hết rồi sao.....xuất ..giá các gì...quí ...phi gì chứ...ta không phải nam nhân hay sao....điên hết rồi tất cả điên hết rồi...”

“Cái đầu người sao mà ấu trĩ quá vậy hả”. Câu này coi bộ hơi bị quen nghe. Trước khi xuất giá thái hậu với tẩu tẩu này nghe đầu rất có hảo ý. Nữ nhân cầm tách trà hoa quế đưa về phía trước.

“Phi nhi...cực cưng ngoan. Uống tách trà hạ hỏa đi. Vào cung nghe nói rất vui đó nghe. Được ăn ngon mắt đẹp, hưởng phúc thanh nhàn nửa đời còn lại không cần lo lắng. Như vậy có gì không tốt.” Thuần phu nhân với giọng dụ dỗ con nít lên ba dành cho tiểu tử năm nay vừa tròn mười bảy.

“Nếu tốt như vậy sao không bảo phụ thân xuất giá luôn đi. Ta không chịu... bằng giá nào cũng không ly khai Thuần gia nửa bước.” Thuần Vũ Phi bướng bỉnh nhìn nữ nhân trước mặt tuyên bố với lời lẽ hơi bị danh thép.

“Chỉ dụ của hoàng thượng ngươi xem là trò đùa sao?”. Từ bên ngoài nam nhân tuần lẫm về mặt uy nghiêm bắt nộ tự uy(1) thông thả đẩy cửa bước vào.

Thuần lão gia thực ra đến nay chỉ mới có bốn mươi hai tuổi. Năm xưa vang danh Thăng long là đệ nhất mỹ nhân. Khiến Kiến Trung đế của triều minh quốc nguyên dăng bảy thành trì thuộc vùng ranh giới phía bắc cho Việt Quốc để xin được cầu thân.

Thuần Vũ Siêu, tổ phụ của Thuần Vũ Phi lúc đó đương nhiệm làm tể tướng thẳng thừng khước từ. Khiến Kiến Trung Đế nộ khí xung thiên(2) đem hơn ba mươi vạn quân vượt Trùng Lâm ép Bình Vũ Đế giao ra ái nhân(3).

Tuy nhiên dưới sự lãnh đạo thiên tài của Thuần Vũ Siêu, quân giặc chưa đến được Lâm Tiên đã bắt quá đã chết hơn hai mươi vạn. Mười vạn tàn binh còn lại dùng thuyền chạy ra biển may mắn về đến Hải châu. Từ lần ấy quan hệ Bắc quốc với Nam triều trở nên xấu đi.

Thuần lão gia ngồi tại thủ tọa. Ngược mắt nhìn xuống tiểu tử.

Ánh mắt trong suốt như thiên tinh. Ngũ quan thập phần xinh đẹp dù chỉ là vô tình nhìn qua cũng đã khiến kẻ khác trở nên si ngốc. Làn da trắng hồng mịn màng như hoa đào lại sở hữu nụ cười khuynh thiên khuynh địa ngay cả nam nhân cũng khó tránh sa vào lưới tình vạn dặm.

Thuần Vũ Phi quả thực là trân bảo của thế gian. Ngàn vạn cũng khó đổi. Nếu không phải ý chỉ hoàng đế. Kể làm phụ thân kia vốn không muốn xa nó một bước.

Lấy lại giọng trầm ấm thường ngày. Thuần Dụ khẽ nở nụ cười xuân thủy.

“Vào cung đó là điều không thể thay đổi. Thánh chỉ đã ban đến thuần gia ta cũng đành phải chấp nhận. Con tuy là nam nhân nhưng là hậu duệ chính tông của Nữ Minh tộc. Chính vì thế mới được ngồi ở vị trí cao trong hàng hậu phi. Nay thái hậu tâm ý đã minh bạch như thế xem ra thiết thòi cho con rồi. Ái nhi...”. Câu nói vừa dứt Thuần dụ bước khỏi ghế ghé sát vào Vũ Phi ôn nhu hôn lên má một cái.

“Phụ thân...”. Thuần Vũ Phi trên mặt bất chợt đã ngấn lệ.

“Ngoan...ngoan. Phi nhi nhà ta là ngoan nhất sao lại khóc. Làm vậy mẫu thân rất đau lòng...ngoan nào.” Thuần phu nhân bên cạnh đã ôm Vũ phi vào lòng bàn tay trắng nõn xoa xoa trong kẽ tóc. Nước mắt cũng không kiềm được rơi hai bên má.

Nam nhân đứng đó bất giác dang tay ôm chặt hai mẫu tử trong lòng.....

Chú thích

- (1) là chức quan làm việc can gián hoàng đế.
- (2) tức giận khí bốc lên đến tận trời cao.
- (3) người yêu.

3. Chương 3

Vũ Liên cung.

Thuần Vũ Phi đang ngồi tại long sàng.

Hoàng thượng vẫn chưa đến.

Cái bao tử hần từ lúc xuất môn(1) chưa cho gì vào nên liền kêu réo âm ỉ. Thận trọng tháo bỏ chiếc mào phụng đặt ở góc giường. Thuần Vũ Phi tiến đến bàn thức ăn ở giữa phòng nhanh chóng dùng tay bốc thẳng vào cái đĩa màu đỏ tươi bắt mắt. Cho vào miệng thấy tan ngay, quả thực rất ngon nếu không phải nói là tuyệt đỉnh ngon. Cái tên hấu ăn này phút chốc tâm trạng trở nên vui vẻ. Hần thiết nghĩ vào cung ngày nào cũng được ăn sơn hào hải vị coi như cũng không tệ.

Suy nghĩ ngu ngơ như vậy nhưng thực ra hần là bậc đại trí tuệ. Không để cho bất cứ ai ức hiếp đó chính là Thuần Vũ Phi.

Sau hai canh giờ chờ đợi, độc tử(2) của đại tư gián đã an vị trên cái sà đánh một giấc đến sáng. Hần mặt kệ kẻ nào có tên là hoàng thượng. Buồn ngủ thì phải ngủ.

Sáng hôm sau Triết công công bên điện Huệ quý phi cho hay là đêm qua hoàng thượng ngự ở đó.

Ngự thư phòng.

Hoàng đế suy đi nghĩ lại nếu việc này lọt vào tai Thái Hậu coi bộ không ổn. Hần hành sự thực quá hấp tấp. Muốn mượn việc sang Huệ phi để tránh tân quý phi. Suy suy nghĩ nghĩ Thái Hậu mà hỏi thì phải nói sao đây....

Trong khi hoàng đế ở ngự thư phòng bàn luận kế sách đối phó thái hậu. Tiểu tử Đại tư gián cười muốn sặc nước ở Vũ Liên cung.

“Nhũ mẫu(3) người xem hắc là rất ghét nam nhân mà. Tin đồn quả thực không sai. Ta quá lo xa đó thôi. ha ha ha...” Ai cũng biết người nói ra câu này không là kẻ háu ăn đêm qua.

“Sao nương nương lại nói vậy. Phàm là phi tử ai cũng ước ao một lần được thánh thượng sủng hạnh(4). Người quả là không thích?”

“Ta đây rất ư là không thích. Nếu bệ hạ có hảo ta đây cũng phải đáp lễ người. Nhũ mẫu cùng ta vẫn an Thái hậu buổi sáng.” Nữ cười tươi rói như ánh mặt trời Thuần Vũ Phi tiêu sái bước ra khỏi điện theo sau với hơn mười cung nữ.

Thuần Vũ Phi thân tuy không mang phục sức(5) nhưng toát ra vẻ quý phái tuấn mỹ vô ngần. Kẻ bề dưới thấy thế cũng rất đổi tự hào.

Trên đường đi đến Thiện Hòa cung phải qua một đình viện(6) nhỏ. Có năm nữ nhân ngồi đó áo xanh áo đỏ trên người “vác” theo trăm ngọc khối đoán cũng biết là phi tần của hoàng đế. Thuần Vũ Phi vốn là không muốn liên hệ gì đến hoàng đế, người của hắc cũng vậy nhưng bắt buộc phải đi qua đó mới đến được thiện hòa cung.

Lấy thái độ bình tĩnh. Thuần Vũ Phi đi đến.

Tuy mặc lam y nhưng phía trước có thêu hình phượng. Các phi tần nhìn qua cũng biết là tân quý phi vội vàng quì thi lễ. Tên này từ lúc nhỏ rất ghét ai trước mặt mình quì liền ra hiệu cho các nữ nhân đó bình thân.

“Mọi người đừng quá lễ tiết. Đứng lên cả đi.”

“Hôm nay chúng thần thiếp dự định đến ra mắt nương nương ai dè người đã đến.” Nữ nhân mặc hồng y cái môi thì đỏ chót trên mặt ả Vũ phi đoán chừng phần dày gần cả tác

“Đúng vậy nương nương. Thiếp nghe nhân gian đồn đại hôm nay được nhìn tận mắt quả là danh bất hư truyền.” Nữ nhân mặt hắc y vừa nói vừa cười hướng Vũ Phi khẽ cúi cái đầu.

“Hoàng thượng đêm qua chắc là mê mẩn lắm phải không nương nương. Ha ha ha ” Hồng y nữ nhân bồi thêm.

Việc hoàng thượng mỗi đêm ngự ở đâu các phi thần không được quyền bàn luận. Đêm qua hoàng thượng không ngự ở Vũ Liên cung các nàng ấy vốn không được biết.

“Ta đang trên đường đến vấn an Thái Hậu, tâm ý các nàng ta đây xin nhận. Nếu không còn gì ta đi trước.” Thuần Vũ Phi mặt hơi nóng lên liền nhanh chóng ly khai . Các phi tần khác cũng thấy mặt y lộ ra hắc tuyến có phần e ngại liền lui về một bên.

Thiện Hòa Cung.

“Thái Hậu có Thuần quý phi đến vấn an buổi sáng ạ”

“Mau cho người vào đi”

“Mời quý phi nương nương”

“Đa tạ”

Sau khi hành lễ với thái hậu. Thuần Vũ Phi được ban ngồi tại trường kỷ cùng thái hậu.

“Sao người vào cung thấy thế nào?”

“Rất tốt thưa Thái Hậu”. Thuần Vũ Phi e ngại cúi đầu. Mỗi lần nói dối hắc đều đỏ mặt việc này chắc chỉ có mẫu thân biết.

“Gọi bốn cung là cô cô.” Thái hậu nhìn đứa cháu trai xinh đẹp một cách trìu mến dùng tay xoa lên cái má hồng hào mịn màng một cái.

“Cô cô”. Vũ Phi cẩn trọng gọi. Từ lúc sinh ra hai tiếng cô cô quả là xa lạ đối với hần.

“Người ngày càng xinh đẹp y như là liên hoa tiên tử hạ phàm. Ha...ha..”. Thái hậu hôm nay tâm trạng rất vui.

“Đêm qua thế nào.” Thái hậu sợ vũ phi mắc cỡ liền ghé vào tai hần nói nhỏ.

“Con không hiểu thái hậu hỏi gì.” Mặc lúc này đỏ như trái gấc quả là vô cùng đáng yêu. Có điều hoàng thượng không nhìn thấy phải nói là không muốn nhìn thấy. Cái mặt đỏ ửng kia làm cho thái hậu lăm tưởng đêm qua y và hoàng đế đã ...nhưng thực ra là có lý do khác.

“Ha.. ha.. Tốt tốt. Người xinh đẹp thế này hài nhi bướng bỉnh còn không động lòng. Thuần gia ta có cơ hội tốt rồi đây.”

Cuộc nói chuyện giữa mẹ chồng con dâu đã trôi qua êm đẹp như thế. Mà thái hậu tội nghiệp chưa biết kẻ bên cạnh mình vẫn là trình nam ra.

Trong khi đó hoàng thượng trong ngự thư phòng còn đang đau đầu. Đã dùng hơn ba chén trà sâm mà vẫn chưa nghĩ ra kế sách vẹn toàn.

Chú thích

(1): ra khỏi cửa.

(2): con một

(3): là nhũ mẫu của vũ phi ở thuần gia. Khi xuất giá vũ phi được phép dẫn theo nhũ mẫu vào cung làm tổng quản.

(4): đọc đam mỹ cổ tranh thì khỏi giải thích ghen ^^.

(5): đồ trang sức

(6): nhà nghỉ mát

4. Chương 4

Nửa tháng trôi qua trong yên bình. Các mái ngói của Vũ Liên cung được thay mới. Mùi sen thơm tinh khiết từ trong cái ao ở ngự hoa viên tràn đi khắp mọi nơi.

Bất quá có một bạch y nhân đang ngồi đó. Thuần khiết như liên hoa, cương nghị như mai hoa lại có nét cao quý của mẫu đơn(1).

Buổi chiều hôm nay thật lạ. Bầu trời nhuộm màu hồng huyết. Gió bỗng dưng mang hơi khô nóng của biển. Cảnh trúc bên đình viện lay động dữ dội một lát rồi im bật dưới lòng hồ. Phần nửa đoạn bờ kề gần một dặm mới xây đã bị lún xuống.

Hoàng Vũ Phi có chút chấn động rồi nhanh chóng ly khai trở về hành cung.

“Nô tài tại Dã Lâm viện vừa đến thông báo. Quý phi sẽ cùng thái hậu, hoàng thượng và các nương nương khác tham dự buổi săn bắn ngày mai. Hồi người chuẩn bị.” Tổng quản Vũ Liên cung vừa thông báo xong liền đem một bộ kỵ phục(2) đưa đến trước mặt Vũ Phi.

“Không biết bộ này hợp ý người không ạ”. Nghi ma ma khinh cẩu cúi đầu hỏi.

“Nhũ mẫu suy nghĩ thật chu toàn. Mau thông tri cho Dã Lâm viện ta bị sốt nhẹ ngày mai không thể xuất cung. Hồi thái hậu cùng hoàng thượng thứ tội.” Nói xong trên mặt nở nụ cười tà mị khiến chúng nhân tâm mê thần túy.

Nghi tổng quản nghe vậy thấy có điều không phải liền nhìn sang Vương phó tổng quản.

“Nhũ mẫu còn không mau đi làm a?” Vũ phi lấy tay sờ sờ vào bộ kỵ phục lời nói có chút thúc giục.

“Vâng nương nương.” ma ma bên dưới chỉ còn biết thi hành. Thuần Vũ Phi từ nhỏ vốn là đứa trẻ tinh anh, hành sự quyết đoán vì vậy trên dưới Thuần phủ ai ai cũng nhất mực nghe theo.

Thuần Vũ Phi là một trong những kì tài bắn cung cự phách của kinh thành. Nhưng từ nhỏ đến lớn chưa từng bắn chết một con thú nào.

Đoàn săn bắn khởi hành lúc trời mờ sáng. Hôm nay trời quang đãng và có nắng nhẹ. Cẩm y vệ có đến ba trăm người còn có hơn hai trăm kỵ binh. Đi ở giữa là kim trưởng khổng lồ của hoàng thất. Sáng nay khi nghe Thuần quý phi không tham dự thái hậu về mặt không được vui còn hoàng thượng tâm trạng lại khác hẳn. Huệ quý phi ở trong lòng hoàng thượng đẩy đưa khiến hậu cung khác thập phần ganh tị. Nữ nhân này lúc trước vốn không được Mặc Long Thanh chuyên sủng nhưng do tuần tú kỵ binh đóng giả phía sau trưởng ả mới được vinh quang như ngày nay.

Hơn hai canh giờ cuối cùng đã đến bìa rừng. Các quan viên đã chờ sẵn ở đó. Những tấm rèm bằng lụa đỏ được bố trí khắp nơi. Thái hậu, Mặc Long Thanh rồi đến các phi tần khác lần lượt bước xuống trưởng. Thuần Vũ Phi hơi thúc ngựa lui về phía sau.

Các vương tôn, hầu tử cũng được đến tham dự nhưng ở xa khu chính hơn hai dặm.

Mặc Long Thanh nhanh chóng bắt lấy bạch mã cùng kim y từ trên tay Mịch công công.

Hoàng đế trẻ mặc trường bào được thiết kế tiện nghi dành cho săn bắn. Vai mang cung tiễn trong người thoát ra khí độ ngạo nhân, uy dũng mà cao quý, nho nhã mà lại khí khái. phàm là kẻ bề dưới ai cũng nhìn hẳn bằng ánh mắt vọng ngưỡng.

“Tất cả khởi hành”. Mặc Long Thanh thúc ngựa phóng trên con đường mòn vào sâu trong rừng. Các kỵ binh cũng đồng loạt xuất phát. Nhưng chỉ một số đi theo hoàng đế số còn lại bảo vệ ở phía ngoài. Thuần Vũ Phi đứng ở một góc liền bị cẩm vệ binh gọi theo sau hoàng đế. Hắn liền uể oải thúc ngựa đuổi theo phía sau.

Càng vào sâu khu rừng càng tối. Mặc Long Thanh phóng ngựa thành thạo. Bàn tay săn chắc mạnh mẽ với khí lực như vũ bão chốt lát đã bắn hạ ba con nai.

“Đằng kia là con gì?” Mặc Long Thanh hướng kẻ phía sau hỏi.

“Hồi hoàng thượng là lợn rừng”. Kim đô úy tầm mắt phóng xa cùng với kinh nghiệm săn bắn lâu năm nhanh chóng trả lời.

“Được, hôm nay coi như người may mắn được chết dưới kim tiễn của trẫm.”

Hoàng đế mắt lộ tinh quang nhanh chóng thúc ngựa về đám dây leo phía trước mặt. Đám kỵ binh vội đuổi theo sau khí thế uy vũ hùng hực. Con heo rừng định quay mặt bỏ chạy hoàng đế vội ra hiệu cho đám người phía sau ngừng lại.

“Không được manh động. Tất cả ở lại phía sau.” Nói xong từ sau lưng Mặc Long Thanh đưa tiễn vào cung.

“Phập”. Một tiếng éc chới tay vang ra từ con lợn.

“Đã trúng....trúng rồi...ha ha ha..”

Nhưng đó chỉ là góc chân trái, con lợn tranh thủ lúc hoàng đế có chút say sưa liền lê chân còn lại tẩu thoát. Mặc Long Thanh phát giác vật kia khí lực chưa tận nhanh chóng định thần vội đuổi theo nó một đoạn.

P phía sau đám kỵ binh quên lời dặn lúc nãy của hoàng đế nhanh chóng thúc ngựa rượt đuổi phía sau.

Một cái hang nhỏ hiện ra trước mặt. Cửa hang bị dây leo phủ xuống. Con lợn bí đường đâm thẳng vào đám cây vô tình tạo ra lối thông vào động.

Thấy con vật kia chạy vào trong Mặc Long Thanh quyết định không bỏ qua. Thiết nghĩ bên trong chắc hẳn là ngõ cụt nó chắc không còn đường thoát. Thấy hoàng đế bỏ ngựa định xông vào hang trưởng đô úy Kim Sương chạy đến ngăn cản.

“Hoàng thượng người thân là long thể sao có thể xông pha mạo hiểm. Hay để vi thần vào bắt nó cho người.” Kim Sương là võ tướng mà mặt như sắp khóc quỳ trước cửa hang.

“Tất cả lui ra cho trẫm. Ai đi theo thì phải chết.” Lạnh tanh một khối Mặc Long Thanh mất hút phía sau cửa hang.

Chú thích

(1): Hoa mẫu đơn là một trong số các hoa đã được sử dụng lâu nhất trong văn hóa trang trí và là một trong các biểu trưng quốc gia của Trung Quốc. Cùng với hoa mai, nó là biểu tượng thực vật truyền thống của quốc gia này, tại đây người ta gọi nó là (mẫu đơn).

Tại Nhật Bản, *Paeonia lactiflora* đã từng được gọi là *ebisugusuri* (“y học ngoại quốc”). Trong hán phương (sự sửa đổi lại của y học cổ truyền Trung Hoa cho thích hợp với Nhật Bản), rễ của các loài mẫu đơn được dùng để điều trị chứng co giật. Nó cũng được trồng làm cây cảnh. Người ta cũng cho rằng *Paeonia lactiflora* là “vua của các loài hoa”.

5. Chương 5

Từng khắc trôi qua đám kỵ binh phía ngoài không nghe động tĩnh gì trong hang thập phần lo lắng.

Hoàng đế Việt Quốc niên hiệu Tuệ Vũ lên ngôi bảy năm mà chưa huyết mạch kế thừa. Ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì bọn họ có chết vạn lần cũng không gánh vác nổi.

Thuần Vũ Phi bên ngoài tâm trạng cũng như lửa đốt. Kể bên trong dù sao với hần đều là tôn tử của thuần gia lại có nghĩa phu thê. Nếu hần có mệnh hệ gì đất nước cũng không thể bình yên như bây giờ. Lý trí thôi thúc Thuần Vũ Phi xuống ngựa xông thẳng vào bên trong trước sự kinh hãi của đám kỵ binh.

Bên trong không tối như hần nghĩ. Ánh sáng mặt trời từ thiên đỉnh chiếu thẳng góc xuống lỗ trống lớn trên nóc hang làm cho cái hang trở nên quang tỏ y bên ngoài.

Không thấy hoàng thượng. Vũ phi cẩn thận tiến vào bên trong. Một mùi lạ thoang thoang kích thích đại não của hần.

“Bạch xà tiên đơn hoa”. Đúng. Vũ phi đã nghĩ không lầm đó chính là bạch xà tiên đơn hoa. Theo thiên địa chỉ được đây là loại hoa khích dụ một loài rắn độc đến làm tổ đó là kịch tử xà. Một phát cần trong một khắc(1) liền lấy đi mạng người.

Thuần Vũ Phi trong đầu hiện ra cảnh hoàng đế bị rắn cắn nằm ở một góc động mà thoi thóp trong lòng trở nên bồn loạn. Bước mỗi lúc một nhanh. Bên kia. Đúng rồi Mặc Thanh Long đang ở bên dưới vòm đá với trước mặt là con lợn rừng đang thoi thóp.

“Trẫm đã bảo là ngươi nên ngoan ngoãn ngay từ đầu. Ha ha ha...”. Kẻ đang cười đó không biết đang ở phía sau mình là cái gì.

“Phập”. Con rắn màu trắng phía sau Mặc thanh long giãy lên một cái máu trong người văng ra tung tóe lên mặt đá. Hoàng đế tuần tú nhìn ra phía sau kinh hãi lùi về mấy bước.

Trên trần lúc này một con tử xà dài gần ba thước thừa lúc Mặc Long Thanh lùi về định cắn vào cổ một cái. Nhanh như chớp, gần như không cần suy nghĩ Thuần Vũ Phi phi thân định chụp lấy con rắn. Nhưng nó lại linh hoạt thả mình rơi xuống đất trong khi Thuần Vũ Phi lỡ đà kịch tử xà khấn trương cần một phát vào đùi y liền nhanh chóng ly khai.

Mặc Long Thanh nhìn sự việc diễn ra quá nhanh không kịp phản ứng đến khi Thuần Vũ Phi ngã mạnh vào hần lúc đó hần mới hoàn tỉnh. Khấn trương nâng đầu người kia Mặc Long Thanh khấn trương hỏi.

“Ngươi là ai?”

Biết mình sắp không xong rồi Thuần Vũ Phi đưa tay chỉ về Bạch xà tiên đơn hoa nói ra hai chữ “thuốc giải”.

Mặc Long Thanh hiểu ra liền đưa tay với lấy hai cành bạch xà tiên đơn hoa cho vào miệng nhai nhai rồi nhanh chóng đắp vào vết thương.

“Đồ ngu cho thuốc vào miệng ta một nửa. A..a..chỗ đó phải hút máu độc mới đắp vào” Thuần Vũ Phi thấy kẻ kia cho xác hoa vào vết thương chưa hút độc tối chửi một câu.

“Đồ ngu...người...người dám chửi cả trẫm.” Mặc Long Thanh có chút tức giận nhưng thấy ân nhân đang quằn quại dưới đất liền im bật làm theo y. Nhưng hút độc, ai hút, chẳng lẽ hần. Nhưng hần hút cũng không sao nhưng nơi đó...nơi đó e là quá nhạy cảm. Giây phút cấp bách này mà tên hoàng đế ngốc còn có thì giờ đỏ mặt làm duyên.

“Ta sẽ hút”. Thuần Vũ Phi vừa nói dùng tàn lực chống phía sau đẩy một cái ngã người về phía trước chạm đúng chỗ bị cắn. Đôi môi lúc nào đỏ hồng giờ đã trắng bệch. Nhìn thấy thế Mặc Long Thanh tự dưng cảm thấy tội lỗi. Đẩy Thuần Vũ Phi ra phía sau. Hoàng đế nhanh chóng cởi bỏ y phục bên dưới đến khi lộ rõ nơi bị cắn. Phút chốc đưa miệng hút máu độc ra ngoài. Một lúc sau khi máu hút ra trở về màu đỏ tươi. Mặc Long Thanh dùng được thô lúc nãy đắp vào.

Những tiếng bước chân vang dội từ ngoài truyền vào. Mặc Long Thanh đoán biết là lũ cấm y vệ. Nhìn người nằm trong lòng bỗng nhiên lòng hần dâng lên tâm tình muốn chiếm hữu. Lại nhìn phía dưới hạ bộ người này tro tro một mảng với thiên nhiên Mặc Long Thanh liền lớn tiếng ra lệnh.

“Tất cả không được vào.”

“Hoàng thượng người vẫn bình an?”. Tiếng kim đô úy vọng vào.

“Trẫm không sao tất cả lui về trước để hai con ngựa ở ngoài động.” Tiếng nói không nhân nhượng trả lời.

“Nhưng hoàng....”

“Người từ lúc nào không nghe lời trẫm.” Lời nói như muốn giết người khiến cho đám người ở ngoài hồn siêu phách tan nhanh chóng rời đi.

“Hoàng thượng bảo trọng. Hai ám vệ ngoài cửa chờ người phản phó. Chúng thần xin lui.”

Ám Vệ(2) của hoàng đế chỉ hoàng đế mới có thể sai khiến. Kim đô úy kia thân cũng từng là ám vệ của hoàng đế.

Một lúc sau khi tiếng ngựa hí đã mất tầm không gian yên ắng trở lại trong động khiến kẻ khác cảm thấy rợn người. Thuần Vũ Phi trong lòng Mặc Long Thanh sắc mặt dần tươi hồng trở lại. Bạch xà tiên đơn hoa quả thực rất công hiệu. Trời cao xem như không quá tuyệt tình.

Khi vết thương đã không còn đau Thuần Vũ Phi lấy tay chống đất ý muốn ngồi dậy. Mặc Long Thanh thấy vậy vội đẩy y nằm lại trên đùi mình.

“Người làm gì?”

“Là trẫm giúp người. Nếu không có trẫm lúc này người đã được diện kiến diêm vương rồi cũng nên.”. Mặc Long Thanh không hiểu sau mỗi lần nhìn tên này lại bắt giặc ăn nói có phần ôn hòa hơn.

“ A. Là vậy sao. Nếu khi này ta không ra tay giờ này xem người hay ta ở âm ty.” Vừa nói cặp mắt trong suốt lộ ra khí quang trấn áp kẻ bên cạnh. Nói xong cảm thấy hơi mệt Thuần Vũ Phi đành tựa vào đùi kẻ kia yên tĩnh một lát.

Khi này mọi chuyện diễn ra quá nhanh Mặc Long Thanh không kịp nhận ra người phía dưới lại xinh đẹp đến như thế. Đôi môi hồng hào, đôi gò má khi nói chuyện bắt giặc đỏ lên rất đáng yêu. Cũng chính vì thế hần trở nên cran động. Không thể...không thể như thế hần vốn chán ghét nam nhân mà. Sao hôm nay có thể động tâm trước kẻ này.

Tim hần từ lúc nào đã trở nên loạn nhịp. Mỗi lần cúi xuống lại bị mị lực của kẻ kia vô lấy không thể né tránh mà chỉ có thể tiếp nhận. Kẻ phía dưới hai mắt đã nhắm lại. Chớp lấy thời cơ đó. Mặc Long Thanh

không bỏ một khắc nào nhìn chăm chăm vào mỹ nhân đang ngủ. Làn da trên mặt mịn màng không tỳ vết bàn tay kia bắt quả đã không kiềm chế được liền xoa xoa một cái rồi như hài tử bị bắt quả tang nhanh chóng thu tay về.

Đôi môi xinh xắn nhỏ nhắn như hai cánh mẩu đơn khé mở. Mặc Long Thanh dục vọng dâng cao đến thiên đỉnh cúi xuống định hôn lên. Ngay tức thời kẻ phía dưới mắt đã mở to liên ngời dậy.

“Ta phải về”. Thuần Vũ Phi nhớ sức ra trời đã ngả bóng. Đường về hoàng cung lại cách đây hơn hai canh giờ. Khí lực hồi phục nhanh chóng Thuần Vũ Phi vớ lấy ngoại y định mặc vào.

Thoắt một cái cổ tay trắng nõn bị một bàn tay rắn chắc chụp lấy.

“Người tên gì ?. Việc hôm nay trẫm sẽ báo đáp”. Mặc Long Thanh cặp mắt nhu tình như thủy hỏi.

“Người biết làm chi. Ta đây không cần báo đáp của người. Mau bỏ tay ra ta phải quay về.” Thuần Vũ Phi kiên quyết tháo bàn tay đang nắm chặt mình. Các ngón tay kia nhanh như chớp đã bóp lại tạo nên một đạo lực mạnh mẽ khiến họ Thuần kia khê rên lên.

“A...a. người như vậy mà muốn báo đáp ta.” Thuần Vũ Phi nhăn mặt có chút bất mãn nói.

“Trẫm hỏi một lần nữa. Người là ai ?” Hoàng đế kia tạo thế long đằng hỏ được(3). Kiểm người kia xuống bên dưới. Về mặt tựa tiểu phi tiểu(4) ở trên khiến Thuần Vũ Phi có chút lạnh người.

Mặc Long Thanh tự hỏi từ lúc nhỏ đến giờ ai ai cũng phải tuân phục hần, hần đã thích đều phải có được. Nay gặp kẻ ương bướng không xem mình ra gì này trong mình Mặc Long Thanh dâng lên một hồi cảm xúc.

“Ta... ta là Ôn Du Tử.” Bị uy vũ của nam nhân áp chế. Thuần Vũ Phi nhanh nhẹn đưa ra một cái tên nhưng lại không qua khỏi cặp mắt tinh tường của người kia.

“Tiểu phiến tử(5) đáng yêu. Trẫm hôm nay sẽ hảo hảo dạy dỗ người.” Nói xong Mặc Long Thanh kéo hai cổ tay trắng nõn giang ra liền đưa mặt xuống cổ Thuần Vũ Phi ngấu nghiến hôn lấy. Mùi thơm của mái tóc cộng với hương thơm tự nhiên trên người của quý phi nường nường tràn vào sống mũi khiến hoàng đế bỗng chột trở nên si ngốc.

“Rất thơm. Đúng là cực phẩm. Trẫm hôm nay không thể không phá lệ một lần.” Nói xong cái lưỡi thô bạo xâm chiếm hai cánh mẩu đơn thơm ngọt. Cả khoang miệng Thuần Vũ Phi bị nam nhân này một phen khuấy động. Cái cuốn hoa(6) bên trong bị cuốn hoa bên ngoài lấn áp đến kiệt sức vô phương chống đỡ.

Thuần Vũ Phi lần đầu tiên bị nam nhân cưỡng đạo như thế liền một mực chống cự. Nhưng với một kẻ cao to khí lực sung mãn như Mặc Long Thanh, sự chống cự của Thuần Vũ Phi chỉ mang tính chất ngoại giao sao đó để mặc nam nhân trên người tự tung tự tác.

Sau khi hay cách mẩu đơn bị hành hạ đến bầm dập. Mặc Long Thanh hướng đến cái ngọc ngậy ở bên dưới đùi mình mà xoa nắn.

Chú thích

(1): một phần tư của một canh giờ

(2): những người phục vụ bí mật cho hoàng đế chỉ hoàng đế mới biết, chỉ có hoàng đế mới có thể sai bảo.

(3): khí thế uy vũ hùng hừng như long ngồi hỏ phục

(4): cười như không cười khiến kẻ nhìn khó đoán

(5): tên nói dóc. Tại sao Mặc Long Thanh biết dzậy. hi hi . tự đoán?!

(6): lưỡi :”>

6. Chương 6

“A.... a.....ư.....ư.....” Dục âm của nam nhân vang vọng khắp mọi góc ngách trong hang.

Bàn tay nam nhân hơi thô ráp vuốt ve khắp thân thể mịn màng của Thuần Vũ Phi tạo ra một khoái cảm lạ kì cho kẻ ở bên dưới. Đôi môi tham lam của Mặc Long Thanh không bỏ sót nơi nào trên vùng ngực bằng phẳng mịn màng. Hai đóa đào tử trên thân kẻ kia vì bị kích thích liên tục nên đã sưng đỏ lên. Một mùi thơm kì lạ thoát ra từ Thuần Vũ Phi khiến hoàng đế kia một khắc cũng không muốn ngừng lại.

Bạch xà tiên đơn hoa vốn là một trong năm loại nguyên liệu để chế biến cái gọi là xuân dược. Một kẻ thì nhai một kẻ lại nuốt nên thuốc từ đó đi vào cơ thể tạo nên những cơn khoái cảm lạ thường.

Thuần Vũ Phi khi này đã không còn khí lực chống đỡ. Chỉ biết làm mỗi việc là rên rỉ do nam nhân dùng mãnh ban cho.

“Trẫm phải hảo hưởng thụ người. Người sao lại đẹp đến vậy.” Lúc này vẻ uy nghi, đỉnh đạc hàng ngày đã không còn, hoàng đế kia để lộ ra tính chất cường đạo của một tên sắc lang. Không chịu nổi dục vọng điên cuồng gào thét trong tâm khảm. Hoàng đế đưa cự vật trương to như muốn nổ tung vào mật động hồng hào phía dưới. Vốn không có chút kinh nghiệm sung hạnh nam nhân nên có nhiều chuyện rắc rối xảy ra.

“Á.....ngườigiết tarút rangười...khốnkhiếp...”. Lời nói liên tục bị ngắt quãng bởi đau đớn và khoái cảm liên tục thay nhau khổng chế hấn. Một thứ ấm nóng to lớn đi vào bên trong cơ thể khiến mật động nhỏ bé chưa thích nghi dâng lên nỗi đau xé thịt.

“Ngoan...ngoan bảo bối của trẫm một lát sẽ không đau nữa.” Nói xong Mặc Long Thanh trao cho nam nhân bên dưới một nụ hôn đầy hối lỗi. Lần này đầu lưỡi hấn thập phần ôn nhu như muốn mút lấy tất cả thể dịch trong khoang miệng Thuần Vũ Phi. Họ Thuần kia không biết tại sao cũng hợp tác một cách nhuần nhuyễn khiến Mặc Long Thanh nở nụ cười yêu mị rồi cúi xuống ngậm lấy hai đóa đào tử.

Cự vật không vì thế mà buông tha mật động nhỏ bé. Liên tục rồi liên tục đưa vào đưa ra.

“Aaaa.....aaaaaaa.....Tha cho ta, van người tha cho ta, ta.....không được rồi...”

“Ngoan bảo bối ta yêu người...”

Đau đớn hình như không còn nữa. Mật động hồng hào dưới sự tấn công dũng mãnh của phân thân nam nhân phía trên liền truyền lên sống lưng đến đỉnh đầu một luồng khoái cảm bất tận. Thuần Vũ Phi không chịu nổi nữa liền la lên một tiếng rồi phóng thích lên ngực của Mặc Long Thanh.

Thấy được sự sung sướng của kẻ nằm dưới. Mặc Long Thanh lại nhanh chóng xuất nhập mật động.

“A.... ta không được rồi! Người rút raTa xin người.....a.....u.....”

“Ta chẳng phải thỏa mãn ngươi rồi sao. Ngươi thật là đồ vô ơn! Để ta trừng phạt mạnh tay mới được....a.....”

Thuần Vũ Phi sau khi xuất ra khí lực đã tan biến chỉ biết tùy nam nhân ở trên hành sự. Mỗi lần Mặc Long Thanh tiến nhập kẻ kia bị khoái cảm dày vò lại không muốn rên rỉ thành tiếng liền cắn chặt môi lại. Phút chốc tơ máu đã chảy xuống khoe miệng.

Mặc Long Thanh thấy như thế đau lòng ngăn cản.

“Lấy răng ra nếu đau thì cắn vào môi ta. Không được tự cắn.” Nói xong hấn dùng lực đạo của tay trái tách hàm răng trắng phía trên đang dựa vào môi dưới. Liền nhanh chóng đưa lưỡi vào lấp đầy khoang miệng Vũ Phi. Thuần Vũ Phi còn một chút lý trí muốn cắn đứt cái lưỡi dâm dục của tên kia nhưng hấn không thể hành động được. Hình như có sợi dây vô hình nào đó bảo vệ tên dâm tử phía trên.

Miệng thì mút trên bên dưới phân thân bị mật động kia năng nổ phối hợp ra vào. Khoái cảm đã lên đỉnh Mặc Long Thanh hướng nơi sâu nhất của Thuần Vũ Phi mà bắn vào. Dòng dịch thể nóng ấm của hấn mãnh liệt xâm lấn cơ thể bên trong tạo nên một dư âm đáng gờm.

Hai nam nhân đã mệt lã. Mặc tướng công kéo Thuần nương tử vào lòng hai chân quấn chặt kẻ kia như không bao giờ muốn ly khai. Họ đánh một giấc đến gần sáng.

7. Chương 7

Mặt trời đã lên cao.

Ánh sáng lọt qua những khe hở đua nhau tràn đến bên cạnh nam nhân đang xích lỏa trên nền đá. Thiên triều Việt quốc hoàng đế năm nay tròn mười chín tuổi.

Khẽ mở mắt không thấy nam nhân kia bên cạnh. Trong lòng dâng lên một cảm giác mất mát. Khoảng trống của hang động cũng trở nên tịch mịch. Trong đầu lúc này chỉ có một ý niệm duy nhất là bắt được kẻ đó. Phải dùng dây xích trói lại để mãi mãi không cho hắn ly khai nửa bước.

Đêm qua quả thực là một đêm xuân tình diễm lệ của Mặc Long Thanh. Nhớ đến cảnh kẻ kia lúc tối dưới mình ra sức rên rỉ máu ở lục phủ ngũ tạng bất giác tràn về chỗ ấy.

Chất kích được do Bạch xà tiên đơn hoa gây ra đêm qua đã mất tác dụng ngay từ lần phóng thích đầu tiên. Nhưng hai nam tử đó lại quần đến nhau lên thiên đình đến ba lần.

Lần đầu tiên trong đời Mặc Long Thanh có cảm giác được chiếm hữu thực sự. Các nữ nhân trong hậu cung trên lòng sàng ra sức lấy lòng làm đủ bộ dạng giả tạo khiến hắn trở nên vô cảm. Nhưng nam nhân đêm qua lại khác. Ba nghìn nữ nhân kia, luận sắc đẹp vốn không có tư cách ganh đua với y. Thân thể mềm mại, ánh mắt có lúc lại nhu tình khiến thần trí Mặc Long Thanh trở nên điên đảo.

Hoàng đế kia quyết tâm phải bắt được kẻ này bằng mọi giá. Nhưng ông trời vốn hay đùa cợt thế nhân. Vũ Liên cung cách Dưỡng Tâm Điện chưa quá một dặm.

Nói đến Thuần Vũ Phi lợi dụng lúc nam nhân bá đạo bên cạnh ngủ say vội lấy y phục mặc vào nhanh chóng đi ra cửa liền gặp ngay hai ảnh vệ. Hai người nhìn thấy y quần áo không được chỉnh tề trên cổ lại xuất hiện nhiều hồng ngân chợt hiểu ra liền nhượng y rời khỏi.

Một canh giờ sau hai nam nhân tội nghiệp gác ở ngoài động bị đánh mỗi người năm mươi trượng.

Thuần Vũ Phi về đến Vũ Liên Cung cơ thể thập phần mệt mỏi. Liền nhanh chóng đến dự trì(1) tắm rửa và trị thương. Tuy là lần đầu tiên của y nhưng nam nhân kia cũng không quá tàn bạo mà lại có điểm ôn nhu nên dóa cục chỉ hơi sưng nhẹ. Cho cung nhân lui hết ra ngoài còn lại một mình thoa thuốc có chút khó khăn.

Trong đầu Thuần Vũ Phi hiện một mảng xuân tình bất giác dục vọng lại dâng lên. Hắn chán ghét cơ thể nhu nhược đêm qua phối hợp với ngoại nhân hiệu quả không ít.

Mỗi lần nghĩ đến Mặc Long Thanh trong lòng hắn có một khoảng không mơ hồ khó đoán. Bây giờ hắn đã là người của nam nhân kia nghĩ đến đây Thuần Vũ Phi đã không chịu nổi. Cầm ghét mà lại không thể nào không nhớ đến, cảm giác này quả là khó hiểu.

Trong lúc đó tại ngự thư phòng. Lần đầu trong bảy năm qua hoàng đế bỏ buổi chiều sáng khiến nhiều quan viên lo ngại. Tự hỏi hoàng đế thân thể có bất ổn gì không ? Nhưng Mặc Long Thanh thân thể rất khỏe nếu không phải nói là vô cùng sung mãn. Bất quá tâm tình có chút khó chịu.

“Hắn dám trốn trẫm. Đợi khi bắt được trẫm nhất định hảo hảo trừng trị.” Mặc Long Thanh phẫn uất ra mặt hướng mạch công công sai khiến.

“Người lập tức phát họa những gì ta vừa nói đem dán mọi ngõ ngách ở kinh thành. Huy động toàn bộ kinh binh(2) truy tìm kẻ ấy. Mặt khác kiểm tra nghiêm ngặt ở tất cả các thành môn. Ta không tin hắn có cánh bay lên trời.” Hoàng đế gương mặt hiện lên một chút phẫn nộ, ánh mắt sắc bén tà mị nhìn về phía chân trời. Người đó hắn nhất định phải có. Bằng mọi giá phải có.

“Nô tài lập tức thi hành. Thỉnh thánh thượng đừng quá lo lắng.” Lần đầu thấy hoàng đế khấn trương như vậy. Mạch công công biết kẻ kia không phải nhân vật tầm thường. Liền nhanh chóng thực thi thánh dụ.

Mạch công công bước ra cửa lúc này chỉ còn một mình Mặc Long Thanh ngự lại thư phòng nhưng nhớ một tuyệt sắc nam nhân cách đó chưa đến một dặm.

Sau hôm bờ kè bên hồ bị lún Thuần Vũ Phi thỉnh thoảng vẫn lui đến đó. Hôm nay cũng không ngoại lệ.

Khí trời hôm nay hơi se lạnh. Còn chưa đầy một tháng nữa mùa đông sẽ đến. Những cây đào trụ lá bên hồ đưa vài cái cành khẳng khiu mong mỗi thu lượm những tia nắng hiếm hoi của chiều tà.

Hoàng hôn quyến rũ như một ánh sáng lóe lên giữa địa ngục. Một cái kết thúc đẹp nhưng lại khởi đầu cho một chuỗi đen kịt mơ hồ.

Thuần Vũ Phi đang ngồi tựa vào gốc liễu đôi mắt trong suốt như thủy tinh nhìn về một cõi vô thực. Bất chợt ngâm lên bốn câu thơ:

“Nhân tại Tương Giang đầu

Ngã tại Tương Giang vĩ

Tương tư bất tương kiến

Đồng ầm Tương Giang thủy”.(3)

Vừa dứt câu một giọng nữ nhân trong trẻo vang lên ngâm bảy câu trong bài Cổ Oán Biệt của Trương tịch(4):

Sáp sáp thu phong sinh,

Sầu nhân oán ly biệt.

Hàm tình lưỡng tương hướng,

Dục ngữ khí tiên yết.

Bi lai khước nan thuyết.

Biệt hậu duy sở tư,

Thiên nhai cộng minh nguyệt.

Ngâm xong từ trong tiểu môn vào ngự hoa viên đi ra. Hướng Thuần Vũ Phi quỳ xuống hành lễ.

“Thần thiếp tội đáng chết đã kinh động nương nương.” Một nữ nhân xinh đẹp mi thanh mục tú, mặc lam y thuần khiết khiến Thuần Vũ Phi chợt có thiện cảm. Liền nhanh chóng đỡ nàng ta đứng lên.

“Cô nương... nàng là ai ?” Dù đã có nhiều cố gắng học tập nhưng cách xưng hô trong cung Thuần Vũ Phi vốn không quen thuộc.

“Thần thiếp là Dương tài nhân(5) của Phương loan viện. Xin được ra mắt quý phi nương nương.” Nữ nhân trong ánh mắt thập phần tôn kính cúi đầu lần nữa thì bị Thuần Vũ Phi ngăn cản.

“Nàng ngồi đi.” Thuần Vũ Phi đưa tay chỉ vào bệ đá bên cạnh. Rồi ngồi xuống chỗ cũ.

“Thần thiếp không dám.” Nữ nhân có chút sợ sệt trả lời.

“Ta bảo ngồi thì nàng cứ ngồi. Ta ghét nhất là những lễ tiết trong cung.”

“Nương nương quả là có thiên chất của bậc mẫu nghi. Thần thiếp lúc trước cứ nghĩ...”. Nói đến đây Dương tài nhân vội im bặt chỉ cúi đầu. Bộ dạng lộ vẻ lúng túng.

“Ha ha ha... Thế người nghĩ ta sẽ thế nào...” Thuần Vũ Phi đưa gương mặt đầy tiểu ý mà hỏi.

“Thần thiếp không dám. Thần thiếp nghe nói người trí tuệ bất phàm nên muốn được lĩnh hội học thức của nương nương”. Nữ nhân nói giọng rất chân tình.

“Người rất thích đọc sách?”

“Vâng nương nương”

“Vậy ta hỏi người một câu: ngọn núi cao muôn trượng tại sao vẫn có thể đứng vững chãi ngàn năm?”. Thuần Vũ Phi ngược về phía hồ nước hỏi.

“Thần thiếp ngu muội. Nhưng thần thiếp nghĩ đại sơn cao muôn trượng có thể đứng vững vững vì nó không có ham muốn thế thường.” Nữ nhân trả lời một cách quyết đoán khác hẳn với vẻ yếu ớt bên ngoài.

“Hay... Rất hay quả thực rất thông minh. Ta xem ra đã tìm được tri kỉ. Từ nay không có ai cứ gọi ta là ca ca. Được không.” Khi nghe xong Thuần Vũ Phi cặp mắt hiện lên nỗi vui sướng không cùng.

“Cảm tạ nương nương xem trọng. Thần thiếp sau dám.” Dương tài nhân sợ hãi quỳ xuống nền đất.

“Ca ca”. Thuần Vũ Phi hô lên.

Một lát sau tiếng nữ nhân giọng nhỏ như muỗi lặp lại nhưng khiến Thuần Vũ Phi rất vui.

Bên kia hồ. Huệ phi đã chứng kiến tất cả.

Chú thích

(1): bể tắm.

(2): binh lính hoạt động ở kinh đô

(3): đây là bài Bốc Tử Quán của Lý Chi Nghi (TQ)

(4): đây là bài thơ cổ Oán biệt của Trương Tích

(5): tước vị hậu cung thấp nhất của hoàng đế thời đại Mặc Vũ Hoàng Triều

8. Chương 8

Đã qua hơn một tuần từ cái ngày định mệnh hôm ấy.

Trong cung gần đây trở nên yên ắng. Nghe đâu hoàng thượng đã không còn qua đêm ở hậu cung mà một mình ngủ lại đường tâm điện.

Nhưng bên ngoài cung thì không khí lại khác hẳn. Nội thành Thăng Long đang ồn ào bàn tán về cái kẻ bị hoàng đế truy lung gắt rạo mấy hôm nay.

Triệu Xuân Lầu. Cách thành môn ba dặm về phía tây bắc.

Một trong những tửu lầu danh tiếng bậc nhất của Thăng Long chính là nơi này. Một đám nam nhân y phục trang nhã, tay cầm chiết phiến(1) miệng thì không ngớt bàn tán chuyện thế nhân.

Nam nhân mặc bạch y miệng còn vương chút thức ăn huyền thuyên kể cho mấy kẻ kẻ bên.

“Ta nghe nói kẻ đó hình như lên vào tắm cung của một nương nương thực hiện hành vi đồi bại. Sau khi bị phát hiện thì nhanh chóng tẩu thoát. Hoàng đế nộ khí xung thiên nên mới ban lệnh truy tìm. Lại vì danh dự hoàng thất nên không thể tiết lộ nội tình bên trong.” Y nói bằng giọng quả quyết không sai liền bị hắc y nhân bên cạnh phản đối kịch liệt.

“Trang huynh nói vậy có phần không đúng. Nếu hắn gây ra chuyện tài đình ắt bị gán tội chết. Còn đằng này triều đình chỉ cho ban lệnh truy tìm. Ta thiết nghĩ hẳn là nhân tình của....hoàng thượng”. Hai chữ cuối bị nam nhân này giảm âm đến cực độ chỉ có bạch y nhân nghe là thấy.

Người bên cạnh trong đấy mặt hiện lên nỗi nghi ngờ đến cực độ.

“Huynh nói vậy trang mỗ thấy càng vô lý hơn. Nếu được hoàng đế sủng ái tại sao y phải trốn tránh.”

Hắc y nhân suy nghĩ rồi phán một câu.

“Thôi chúng ta bàn qua chuyện khác vậy. Chuyện của hoàng đế để để tự ông ta giải quyết. Ha ha ha...”

“Huynh nói cũng đúng. Nào cạ ly...”

Từ lâu vốn là nơi chuyện của giới quý tộc trên khắp đất nước bị bình phẩm hằng ngày. Hoàng đế cũng không phải là ngoại lệ.

Trong lúc đó bên ngoài Vũ Liên cung.

Cung nữ trên mặt không còn lưu lại một chút huyết sắc. Kêu gào trước sự ngăn cản của hai cấm vệ binh bên ngoài.

“Quý phi nương nương....quý phi nương nương xin người cứu mạng chủ tử nô tỳ...”. Cung nữ giằng co qua lại với hai nam nhân thân hình vạm vỡ miệng thì không ngừng kêu lên một cách thảm thiết.

Cuối cùng âm thanh đó cũng lọt vào bên trong. Thuần Vũ Phi đang dùng thuốc mà nhũ mẫu vừa mới lấy từ thái y viện về. Mấy ngày nay hắn thấy thân thể có phần mệt mỏi, lúc ăn cơm lại hay bị nôn mửa vô cớ. Nô tỳ xuân mai định gọi thái y xem mạch thì lại bị hắn ngăn cản.

Nói đến chuyện cung nữ kêu gào trước cửa cung. Thuần Vũ Phi vội đặt chén thuốc xuống cùng nhũ mẫu đích thân ra cung môn.

Vừa thấy nam tử tuấn dật trong người toát ra khí chất cao quý mà lại thuần khiết. Cung nữ liền chạy đến quỳ xuống trước sự ngăn cản của hai cấm vệ binh.

“Lui ra.” Thuần Vũ Phi cất lên giọng uy nghiêm của chủ tử ra lệnh. Lập tức hai nam nhân kia liền nhanh chóng lùi về phía sau.

“Người có việc gì mà đến tìm ta.” Thuần Vũ Phi từ lúc vào cung cư xử rất hòa nhã với mọi người mà không xét đến thân phận nên được hạ nhân rất kính trọng.

“Xin Người cứu Dương tài nhânngười...người hừhức...”. Nói chưa hết câu Cung Nữ kia đã nghẹn trong tiếng khóc.

Thuần Vũ Phi vừa nghe ba chữ “Dương tài nhân” trên khóe mắt liền xuất hiện một tia lo lắng.

“Mau nói, có chuyện gì đã xảy ra với nàng ta.” Thuần Vũ Phi liền ngồi xuống nơi cung nữ quỳ, giọng thúc giục lẫn với sự lo lắng. Mới đây hắn vừa tìm được một người bạn tâm giao trong thâm cung buồn tẻ. Hắn từ lúc nào đã xem nàng ta như huynh muội ruột. Nào ngờ chỉ mới đây thôi mà nàng ta đã gặp phải chuyện chẳng lành.

Cung nữ nức nở.

“Nương nương xin người hãy cứu Dương tài nhân. Chiều nay Dương tài nhân khi đi qua vườn hồ điệp(2) mà huệ quý phi ưa thích. Thì con ái khuyến(3) của Vĩnh phi nương nương chẳng biết từ đâu chạy đến đâm nát cả luống hoa. Ngay sau đó hai nương nương kia xuất hiện liền gán tội cho Dương tài nhân trêu chọc ái khuyến của Vĩnh phi gây hư hại bồn hoa của Huệ quý phi. ...hức ...hức...”

“Bây giờ nàng ta ở đâu ?”

“Đang ở cung Vĩnh phi. Người mau đến đó không thôi chủ tử của nô tỳ không xong mất... Quý phi xin người cứu mạng...Hu hu hu...”. Cung nữ kia bây giờ khóc lóc như trẻ con. Liền ngay sau đó bị Thuần Vũ Phi bắt lấy cổ tay.

“Ngay lập tức dẫn ta đến đó.” Cặp mắt bỗng chốc trở nên sắc nhọn như dao găm.

“Nương nương người phải cận thận Huệ phi không phải dễ đối phó.” Nghi ma ma hướng Thuần Vũ Phi khuyên nhủ.

“Tự ta có ứng sách, lập tức đến cung Vĩnh phi.” Thuần Vũ Phi rất ghét kẻ ỷ thế hiếp người. Đặc biệt là người thân của hắn. Hắn quyết tâm phải dạy cho các nữ nhân kia một bài học thích đáng.

Trước Cung Vĩnh phi. Nữ nhân mặc bộ y phục màu tím trên người có đầy đủ các loại phục sức, tâm trạng hiện đang rất vui vẻ cùng nữ nhân hồng y bên cạnh cười cợt kẻ đang bị quyền trượng tra tấn trước mặt.

Dương tài nhân bị đánh đến miệng đã ra máu không kêu được nữa nên ngất đi. Sau đó lại bị tên thái giám tát một ráo nước lạnh mơ hồ bình tĩnh.

Mây đen bất chấp giăng kín bầu trời che khuất cả đại nguyệt. Nhưng ngay sau đó phía tây một cơn gió mạnh tràn đến khiến bắc đẩu(4) thất tinh hiện ra chiếu sáng một cách rạng rỡ trên nền trời đen kịt.

Thuần Vũ Phi từ phía sau đại môn của Vĩnh Tuyên cung nhanh chóng bước đến. Uy vũ hùng hực khiến thiên binh vạn mã cũng phải khiếp sợ.

“Thuần quý phi giá lâm.” Nghi ma ma trong khi chạy theo sau Thuần Vũ Phi vẫn gọi lớn về phía trước thông báo.

Đám người nghe tiếng thông tri ngoại trừ Huệ quý phi tất cả liền nhanh chóng quỳ xuống.

“Các người đứng lên cả đi.” Nói xong Thuần Vũ Phi hướng cung nữ khi nãy ra lệnh: “Mai Liên còn không mau dìu Dương tài nhân về Phương Loan viện”

“Dừng lại.” Huệ phi kia thét lớn vào mặt của Mai Liên lúc định tiến đến đỡ Dương tài nhân ngồi dậy khiến nàng ta sợ đến mức té xuống nền đá.

“Chẳng hay quý phi có biết tiện nhân kia phạm tội gì không mà ngang nhiên cho thả người.” Huệ phi trên mặt nở nụ cười thách thức hỏi Thuần Vũ Phi. Nếu ả nghĩ nam nhân này dễ ăn hiếp thì đã quá sai lầm.

“VẬY để xem nàng ta đã sai phạm gì mà Huệ quý phi lại đánh đập đến như thế.” Con người đen láy mang theo màu sắc yêu mị chết người. Nhưng bên trong đó là dòng âm khí như muốn chìm chết kẻ khác.

“Tiện nhân này biết thần thiếp yêu thương ái khuyển như nhi tử liền tìm kế chọc phá, đánh đập khiến cho nó kinh sợ vô tình làm hư hại bông hoa của quý phi. Xin Thuần quý phi minh xét.” Thì ra kẻ đang nói là Vĩnh phi.

“Người nói người xem ái khuyển như nhi tử.” Thuần Vũ Phi trên môi để lộ tiểu ý hướng Vĩnh Phi hỏi.

“Vâng, Thưa nương nương”

“Người thân là phi tử của thánh thượng mà lại xem chó, mèo như nhi tử. Vậy người xem Thánh thượng là gì hả?” Thuần Vũ Phi giọng lập tức thay đổi nhanh chóng chấp vấn Vĩnh Phi.

Vĩnh phi mặt không còn chút máu quỳ xuống tựa như sắp khóc.

“Thần thiếp thực không có ý đó. Xin nương nương minh xét.” Vĩnh phi kêu lên tha thiết.

“Thuần quý phi thật biết cách nói chuyện. Dù gì tiện nhân đó đã mạo phạm đến bổn cung. Ta quyết sẽ không tha. Quý phi cứ biết thế và lui về đi.” Huệ phi dùng nụ cười xấu xa nhìn dương tài nhân đang ở bên dưới.

“Phàm là hậu cung phải biết một lòng vị tha. Dù dương tài nhân có làm gì sai người là đáng bẽ trên cũng nên hảo hảo chỉ dạy. Sau lại có thể dùng hình ngay tại hậu cung. Làm vậy chẳng khác tiện dân đầu đường xó chợ. Mong Huệ quý phi xem xét”.

“Người ...Người. Sao dám mắng bổn cung. Người tưởng ta không dám dùng hình trừng trị người”. Huệ phi tức tối vì bị chửi là tiện dân liền ra lời hăm dọa.

Đứng trước lời dọa nạt đó. Thuần Vũ Phi thấy rất tức cười.

“Để bổn cung xem quý phi nàng có gan đó không. Nghi ma ma mau đưa Dương tài nhân về Phương Loan viện ngay lập tức.” Thuần Vũ Phi ra lệnh cho nữ hầu nãy giờ đang đứng phía sau.

“Sau các người dám manh động trong nội điện của ta thế.” Vĩnh Phi được sự hậu thuẫn của Huệ quý phi liền tiến đến định tát Nghi ma ma một cái ngay lập tức bị Thuần Vũ Phi ngăn lại đẩy ngã ra đất.

“Người mà dám mạo phạm nữ hầu bổn cung. Bổn cung lập tức trấn nước người cho đến chết.” Thuần Vũ Phi gương mặt giận dữ đã đỏ ửng lên. Bên trong cổ họng một cảm giác ớn ớn tràn lên. Nhưng cơn buồn nôn bị nén xuống ngay sau đó.

“Thuần quý phi sao người dám xúc phạm bổn cung như thế. Người không sợ ta bầm bả việc này cho bệ hạ biết.” Huệ quý phi kia một lần nữa ra lời đe dọa.

Thuần Vũ Phi nghe nhắc đến hoàng đế tâm tình có chút nao động. Liền trấn tĩnh lại hướng thẳng mặt nữ nhân mặc tím phục trả lời. Giọng nam nhân từ từ cao lên làm kẻ khác cảm thấy bị trấn áp tại chỗ.

“Được ta cùng người ngay lập tức đến tẩm cung của bệ hạ. Người vì chuyện nhỏ nhặt mà tạo nên sóng gió. Hâm hạp đánh đập hậu cung. Để xem người còn toàn mạng trở về?” Nói xong Thuần Vũ Phi hướng nghị tổng quản nói: “Mau thỉnh thái hậu đến Dưỡng Tâm điện cùng hoàng thượng xét xử việc này.”

Huệ phi nghe lời đe dọa này thập phần chấn động. Nếu đến tay thái hậu ả không có đường sống. Hoàng thái hậu vốn chẳng ưa gì ả. Liền bắt đầu xuống nước nhỏ với Thuần Vũ Phi.

“Chuyện hậu cung sao để kinh động thái hậu. Thuần quý phi xem như bổn cung lần này nhượng người đem Dương tiện nhân về. Nếu lần sau còn tái phạm ta quyết không bỏ qua.”

“Được. Cứ như nướng nướng sắp đặt. Nhưng chúng ta đều là hậu cung Dương tài nhân mà là tiện nhân thì ta và quý phi chẳng lẽ không phải tiện nhân. Cần ngôn thận hành(5) đó là lời khuyên của ta với người. Ta xin phép.” Nói xong Thuần Vũ Phi cùng Dương tài nhân lập tức lỵ khai bỏ lại đằng sau hai nữ nhân cầm tức vô ngần.

Chú thích

(1): quật

(2): hồ điệp trong tiếng Hán nghĩa là con bướm, ở đây có thể hiểu đơn giản là vườn hoa :p

(3): chó cưng.

(4): Sao Bắc Đẩu còn gọi là Bắc Đẩu tinh () hay tên tiếng Trung Quốc đầy đủ Bắc Đẩu thất tinh () là một mảng sao gồm bảy ngôi sao.

Mảng các ngôi sao này tạo nên hình ảnh giống cái dậu (dấu) hay cái gàu sòng hoặc cái xoong và nằm ở hướng bắc vì vậy một số nước gọi nó là sao Bắc Đẩu, bao gồm:

Thiên Xu (Tham Lang)

Thiên Tuyền (Cự Môn)

Thiên Cơ/Ky (Lộc Tồn)

Thiên Quyền (Văn Khúc)

Ngọc Hoàn/ Thiên Hành (Liêm Trinh)

Khai Dương/ (Vũ Khúc)

Dao Quang (Phá Quân)

(5): lời nói và hành động phải luôn cẩn trọng.

9. Chương 9

Cuộc đấu đá đêm qua ở cung Vĩnh Phi đã được các cung nữ và thái giám dày công kiến tạo trở thành một trận chiến kinh phong trấn vũ, long trời lở đất của hậu cung mà hai nhân vật chính không ai khác là nhị đại quý phi của Việt quốc.

Trong cuộc xung đột “đẫm máu” này, theo lời Trịnh công công cung Vĩnh phi thì phần thắng khó mà không thuộc về Thuần Vũ Phi. Đêm qua y oai phong lẫm liệt như thế nào đều được các cung nữ có mặt tại “hiện trường” miêu tả rất sinh động mang theo tình ý dạt dào trong khóe mắt khi kể.

Ngự thư phòng.

Mạch công công đã xuất nhập gần ba lần. Nguyên lai là Huệ quý phi vừa sáng sớm đã xin được diện kiến hoàng thượng nhưng nhiều lần bị khước từ. Tất nhiên Mặc Long Thanh sớm đã không quan tâm đến chuyện hậu cung. Y bây giờ có việc phải làm. Một việc vô cùng cấp bách, thực sự quá cấp bách.

“Người nói xem đã bao nhiêu(1) ngày mà vẫn chưa tìm ra. Các người làm việc như thế nào mà như vậy? Hay để trăm cho chém vài người để làm gương.” Mặc Long Thanh gương mặt thập phần phần nộ.

Võ tướng bên dưới đích danh là thống soái cấm binh của kinh thành Khiển Nhã Tường. Y lúc này đang quỳ trước mặt của hoàng đế. Về mặt kinh hãi, hai con người liên tục giật bộ dạng thê thảm đến đáng thương. Hẳn thiết nghĩ xông pha nơi trận mạc lập bao chiến tích một ngày trở về kinh đô sẽ có cảnh sung túc yên vui đến già. Nào ngờ bây giờ có muốn chết ngoài sa trường cũng không còn cơ hội.

“Nô tài bất tài xin hoàng thượng gián tội. Thực sự là huy động hơn hai vạn kinh binh mà không tìm được người trong cáo thị.”

“Người cho là trăm rảnh rồi không việc gì nên sai các người đi lục tung của kinh đô tìm một ảo nhân” Mặc Long Thanh hai tay đập mạnh lên bàn. Hàng bút đi theo chấn động mà đập xuống nền đá gây ra một tiếng cộp lớn vang đến bên ngoài. Hai con đồ quỳên(2) gần đó cũng nhanh chóng ly khai khỏi cảnh đào duy nhất còn sót lại của chốn hoàng cung.

“Thần không dám. Xin bệ hạ minh xét. Thần lập tức cho khám xét tất cả các hộ dân một lần nữa. Một con kiến cũng không bỏ sót. Xin hoàng thượng cho thần một cơ hội cuối cùng”. Khiển Nhã Tường khi nói ra hai chữ “cuối cùng” liền muốn hảo hảo cho mình một bạt tay bất quá đang trước mặt người kia hẳn phải cố gắng kiềm chế.

Cách cửa ngự thư phòng một lần nữa lại mở ra một cách bất đắc dĩ. Mạch công công tội nghiệp bị sai khiến đến đờ đẫn. Hường Mặc Long Thanh lo ngại thông báo.

“Hoàng thượng, Huệ quý phi bảo có việc cần người làm chủ.”

“Làm chủ?”

“Bẩm hoàng thượng, Huệ quý phi nói Dương tài nhân vì được sự hậu thuẫn của Thuần quý phi nên không xem nường nường ra gì. Đêm qua còn sách động bên Vĩnh phi cung.”

Hoàng đế vì việc tìm kiếm kẻ ngay trước mắt mà tâm tình trở nên nóng nảy.

“Người nói với ả, nếu còn làm phiền trăm, trăm lập tức đem ả biếm vào lãnh cung.” Giọng Mặc Thanh Long lớn đến nỗi cả hậu viện đều nghe thấy. Huệ phi kia vì thế mà chạy thục mạng về hành cung của mình không dám quay đầu nhìn lại dù chỉ một lần.

Ngự thư phòng một canh giờ sau trở nên yên ắng. Ngọn nến lưu ly được thắp sáng khắp mọi nơi. Mặc Long Thanh nằm dài trên trường kỷ cách giá sách. Đôi mắt trầm luân trong nhớ nhung và da diết. Từ hôm đó đến nay hình ảnh nam nhân tuấn mỹ kia chưa bao giờ mờ nhạt trong tâm trí y. Một lần cũng chưa từng. Nó khiến cho Mặc Long Thanh cảm thấy dần vật.

Mỗi lần nghĩ đến Thuần Vũ Phi, Mặc Long Thanh lại cảm giận chính mình khi ấy tại sao lại không ôm siết y, khi ấy tại sao không thức thâu đêm mà canh giữ y, để giờ đây một khoảng không vô tận của dục vọng và tình yêu đang xâu xé tâm hồn hắn. Thực sự rất đau. Rất đau đớn.

Lúc đầu Mặc Long Thanh đối với nam nhân kia nghĩ chỉ có dục vọng. Nhưng những ngày vừa qua hắn nhận ra là mình lầm. Lầm to. Ham muốn chẳng mang con người ta đi đến đâu. Nếu chỉ là ham muốn nhất thời hẳn đã sớm quên người kia. Có điều ngày nào hắn cũng nhớ. Nhớ đến chết đi sống lại, nhớ đến điên thần đảo trí. Nếu kẻ đó hiện ra trước mặt Mặc Long Thanh nguyện ý chạy đến ôm y, nắm nhìn y cho đến chết.

“Người thực làm trăm rất khổ...Hức....Hức”. Lần đầu tiên từ khi đăng cơ Mặc Long Thanh đã nhỏ những giọt lệ đầu tiên. Nhưng sau đó lòng tự tôn của nam tử hán không cho phép hắn khóc. Nam nhân lưu huyết bất lưu lệ. Sau đó lấy tay áo gạt đi. Thu mình vào góc ngủ đến sáng.

Vũ Liên Cung.

Trong tiểu đình ở cách ao cá Vi thái y đang chuẩn mạch cho Thuần Vũ Phi.

Mấy ngày nay y đã không ăn được. Cứ hử chút là buồn nôn cùng với chóng mặt. Nghi ma ma đã dùng trăm phương ngàn kế cuối cùng cũng buộc được Thuần Vũ Phi vào một góc để thái y chuẩn mạch.

Thái y xem mạch tượng liền biết...sau đây không thể nào...không thể nào...hay là mình xem lộn. Vi thái y tiếp tục chuẩn mạch lần thứ hai kết quả tất nhiên là bất di bất dịch.

Thuần Vũ Phi đã mang Long thai.

Thái y già nua vội quỳ xuống.

“Bẩm quý phi nương nương người quả thực là mang thai. Xin chúc mừng người.” Thái y có chút nghi vấn về kết quả trên nhưng sức nhớ quý phi kia là Thuần gia chi tử nên liền trở nên thông suốt.

“Ta...ta mang thai. Người ...thực sự không lầm lẫn.” Giọng nói đứt quãng, đôi tay nam nhân nôn nà bất giác xoa xoa vào bụng.

“Không lầm đâu thưa nương nương, người đích thực là đang mang long thai.”

“Thái Y lui xin hãy về trước đi.” Nghi ma ma thấy Thuần Vũ Phi bất động ngồi đó liền bảo Vi thái y lui ra.

“Vây ta xin cáo lui. Thuốc một canh giờ sau sẽ được đem đến. Thỉnh nương nương hảo hảo bảo trọng thân thể.” Nói xong thái y ra khỏi điện theo lối cũ mà trở về.

Hoàng hôn hôm nay cũng thật đẹp. Nhưng lại pha thêm chút màu sắc yêu mị. Tâm hồn Thuần Vũ Phi thực sự có dao động. Dao động rất mạnh.

“Ta...hắn...”. Thuần Vũ Phi không vốn suy nghĩ nữa. Thực sự y nghĩ không ra. Bây giờ y và kẻ bá đạo kia đã có cái gọi là chung.

“Nương nương đây là như thế nào ?” Nghi ma ma hoảng hốt vốn không phải là chuyện kì lạ. Hoàng đế chưa từng qua đêm ở Vũ Liên Cung sao quý phi có thể mang thai.

Từ nhỏ Thuần Vũ Phi đã xem Nghi ma ma như mẫu thân thứ hai của mình nên liền đem sự tình hôm ấy nói hết cho bà. Nghi ma ma nghe xong liền vui mừng khôn siết bảo Thuần Vũ Phi nhanh chóng đến gặp hoàng thượng.

Lúc trước Thuần Vũ Phi chần chờ không muốn gặp Mặc Long Thanh vì không xác định được tâm tình của bản thân. Nhưng bây giờ lại khác y đã mang giọt máu của nam nhân kia thì không thể mãi tránh né được nữa.

Quyết định cuối cùng là sau khi dùng cơm Thuần Vũ Phi sẽ đến thẳng Dưỡng Tâm điện.

Nhưng ông trời kia nào cho mọi chuyện êm xuôi như thế.

Vi thái y đã bị cung nữ của Huệ phi “giải” về Huệ Phương cung.

Chú thích

(1): Thực ra là có mấy ngày thôi

(2): Đồ quỳên” : con chim quốc

10. Chương 10

Huệ phi kia thực rất nhanh chân. Việc Thuần Vũ Phi mang thai ngay lập tức đến tai hoàng đế.

Nếu Thuần Vũ Phi mang thai chẳng phải ngôi vị Hoàng Hậu đã được định.

Tuy nhiên, theo hồi báo thái giám bên cạnh Mặc Long Thanh cho hay. Hoàng thượng chưa từng một lần qua đêm tại Vũ Liên Cung. Vậy thì cái thai kia là của ai.

Huệ phi sắc mặt ngưng đọng. Tập trung tất cả trí lực để suy nghĩ. Từ từ trên đôi môi nở ra một nụ cười lạnh lẽo. Liền lập tức đến dò hỏi Mặc Long Thanh.

Trong lòng nam nhân kia đã thành một mối tơ vò nay nghe việc phi tần chưa được sung hạnh mà mang thai như dầu đổ vào lửa.

Bên ngoài Vũ Liên Cung. Mạch công công đang cầm một đạo thánh chỉ bước vào. Không nhanh không chậm Thuần Vũ Phi quỳ xuống tiếp chỉ.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. ..Thuần quý phi chưa nhận thánh ân của trẫm mà nay đã mang nghiệt chủng. Lập tức dẫn đến thiên lao ba ngày sau hành quyết tại ngự môn. Khâm chỉ.” Mạch công công trên mặt có phần đau xót nhìn Thuần Vũ Phi.

Mạch công công vốn lúc xưa chỉ là gia đình trong Thuần phủ sau được Thuần Vũ Siêu tiến cử nên mới được vinh hiển như ngày nay.

“Nương nương, xin người bảo trọng.” Mạch công công đẩy nhẹ thánh chỉ vào nam nhân hóa đá đang quỳ trước mặt liền nhanh chóng li khai Vũ Liên Cung. Một màu sắc ảm đạm bao trùm.

Thuần Vũ Phi bỗng chốc rào thét chạy ra cửa.

“Bổn cung muốn gặp bệ hạ...tránh ra bổn cung có việc phải nói với hần...thả ta ra... thả ta ra..” .

Tổng quản và nô tỳ Vũ Liên Cung thấy chủ tử như thế không kiềm lòng được bất giác xông lên chống trả lại mười mấy thị vệ to lớn đang bắt lấy Thuần Vũ Phi lôi đi.

“Bất hết bọn chúng cho ta...dám kháng chỉ tội đáng muôn chết mà. Thuần quý phi người thật biết cách dạy nô tài...ha...ha...ha”. Từ phía ngoài đại môn Huệ phi uyển chuyển đi vào trên gương mặt còn nở một nụ cười ôn nhu như thủy.

Huệ phi cười như điên trước khung cảnh hỗn loạn. Ả thực sự rất khoái chí. Quả thực rất sung sướng.

Ánh lửa bập bùng, chốc lát lại phát ra tiếng “bóc bóc”.

Thiên lao.

Nơi đây thực sự rất lạnh lẽo.

Thuần Vũ Phi cứ nghĩ mình đang trong cơn mộng mị một lát nữa thôi sẽ hồi tỉnh. Y mong chờ giây phút đó nhưng biết rằng nó sẽ không bao giờ đến. Một chén nước đen kịt phía cách cửa, dưới nền đất là chuột và gián. Một không gian tối tăm và u ám. Hôi hám và đáng sợ. Thuần Vũ Phi cảm thấy rất mệt, mệt đến hoa mắt cùng cơn đau bụng vẫn kéo dài không dứt. Y thấy mình quá ngu ngốc. Đã đến trễ một bước. Đã thực sự thất bại.

Nhưng hài tử trong bụng không có tội. Nó lại là giọt máu của Mặc Long Thanh. Thuần Vũ Phi trong lòng trào lên một tình cảm mới lạ.

Tình mẫu tử.

Từ giây đó y quyết phải bảo vệ nó, bằng mọi giá.

Trong đầu ngập tràn những tính toán để thoát ly khỏi nơi này. Thuần Vũ Phi trở lại thực tại khi cánh cửa lao phòng bỗng nhiên mở ra. Một luồng không khí hiếm hoi mát mẻ tràn vào từ bên ngoài. Thuần Vũ Phi đoán biết được sen trong hồ đã nở. Rất thơm. Nếu ra khỏi nơi này y quyết định sẽ đến đó đầu tiên.

Nữ nhân gương mặt tiêu tụy. Cách cửa phòng của ngục thất được tên lính gác nhanh chóng mở rồi lập tức ly khai.

Thái hậu nhìn Thuần Vũ Phi rất lâu. Lâu đến nỗi có thể làm người ta hóa đá. Rồi nữ nhân khóc lên một cách tội nghiệp. Đôi tay gầy gò được quấn trong chiếc áo da hổ cũng rung lên.

“Người sao lại thế này...hức... hức... hức... Bồn cung đã tin tưởng giao cả gia tộc cho người...Người lại làm ra thế ...”

Thuần Vũ Phi cũng không cảm được nước mắt. Lệ bất giác tuôn trào không dứt rồi đem chuyện hôm đó minh bạch với Thái Hậu.

“Là thật”. Nữ nhân hỏi với niềm tin mãnh liệt. Nếu Thuần Vũ Phi trả lời là không. Thái hậu kia chắc ới máu mà chết tại chỗ.

“Con nói đều là thật có nhật nguyệt chứng giám. Nếu gặp được hoàng thượng mọi chuyện ắt có thể sáng tỏ. Mong thái hậu giúp con.” Thuần Vũ Phi lúc này chỉ có một mong muốn là gặp được kẻ kia. Y muốn được bảo vệ, hài tử này cũng phải được phụ thân bảo vệ.

“Được bồn cung lập tức ra ngoài đem hoàng thượng vào gặp người. Người hãy hảo hảo bảo trọng.” Thái hậu vuốt ve cái má Thuần Vũ Phi một cái rồi nhanh chân bước ra khỏi ngục thất.

Đường từ thiên lao đến dưỡng tâm điện rất xa. Thái hậu đang đi một mình. Trời đã tối mịt.

Nghĩ đến diệt nhi cùng nội tôn trong bụng nó bước chân thái hậu một chút cũng không ngừng nghĩ.

Đến gần một bụi trúc cách cây liễu. Nữ nhân bước chân chậm dần liền cúi xuống xoa xoa vào cái hông đang rất đau.

Một nhân ảnh từ phía sau xuất hiện cùng với một khúc gỗ trong tay. Nhanh như chớp gián mạnh vào đầu thái hậu. Thái hậu thần trí mơ màng la lên một tiếng rồi ngất lịm.

Không may cho Huệ phi. Đội thị vệ tuần tra đang ở gần đó. Nghe âm thanh lạ liền nhanh chóng chạy đến. Đến đường cùng Huệ phi lấy cây gỗ vừa rồi gián mạnh vào bả vai. Ngay sau đó quăng mất hút phía sau đình viện bên cạnh.

“Á.” Một tiếng cốp vang lên. Chắc chắn là gãy xương nhưng so với việc bị xử lăng trì thì có lợi hơn.

Thị vệ đã đến.

“Là ai?” Tiếng thị vệ trưởng đội tuần tra quát nữ nhân ngồi dưới đất cách cây liễu.

“Chống mắt chó người xem bồn cung là ai. Còn không mau hộ giá thái hậu.” Đám thị vệ kia mặt không còn chút máu. Thì ra người bất tỉnh nằm dưới đất kia là Thái Hậu. Đây lại là khu vực tuần tra của bọn họ nếu nữ nhân đó có bề gì. Chắc chắn chúng sẽ bị tru di cửu tộc.

Tim như muốn nhảy ra khỏi lồng chúng thị vệ khẩn trương đỡ thái hậu nhanh chóng về Thiện Hòa cung. Một nhóm khác theo lời chỉ dẫn mơ hồ của Huệ phi đi tìm thích khách đại nghịch bất đạo.

Huệ phi sau khi nghe được cuộc nói chuyện của Thuần Vũ Phi và thái hậu liền biết rõ sự tình. Vì thế ả không thể để thái hậu nói ra hết được. ả phải thủ tiêu Thái Hậu. Nhất thiết không thể để lọt vào tay Thuần Vũ Phi. Lợi dụng huân tâm (1) làm ả không còn minh mẫn.

Bất quá thái hậu phước lớn mạng lớn dương thọ vẫn còn chưa tận. Thái y xem mạch xong liền hướng Mặc Long Thanh hồi báo.

“Thái hậu chỉ bị chấn động nhẹ. Nếu tận tâm điều trị sẽ nhanh chóng hồi tỉnh. Thỉnh mong thánh thượng chớ có lo lắng.” Thái y nhìn sắc mặt hoàng đế đằng đằng sát khí nếu nói điều bất lành e rằng chết cũng làm ma mất đầu.

Nghe xong Mặc Long Thanh trong lòng cũng thấy nhẹ nhõm. Liền nhớ sự đến Huệ phi cũng bị thương quay sang hỏi.

“Huệ phi, nàng vẫn ổn chứ?”

“Nhờ hồng phúc bệ hạ thần thiếp vẫn bình an.”

“Nàng có công hộ giá thái hậu ta sẽ ban hậu thưởng.”

“Tạ hoàng thượng ban thưởng.” Thực sự là không đúng. Trong thời điểm nay mà nhận ban thưởng của hoàng đế chẳng phải khiến người khác xem thường. Tuy nhiên quý phi kia không nhận ra điều đó.

Chú thích

(1): bị tiền tài và danh vọng làm lu mờ đầu óc.

11. Chương 11

Ba ngày trôi qua nhanh như cơn gió.

Thiên lao đã được mở.

Từng giờ từng khắc, nam nhân tuần mỷ nhất từ trước đến nay ở trong cái chốn âm u vẫn trông chờ một kì tích. Nhưng nó đã không xảy ra cho đến hôm nay.

Ngày hành quyết. Thái hậu vẫn chưa tỉnh.

Từ khi vào đây, Thuần Vũ Phi chưa có gì bỏ vào bụng.

Tuyệt thực.

Không. Y thực sự không nghĩ đến điều này. Dù sao bây giờ trong cơ thể đã có hài tử. Thuần Vũ Phi đang cố gắng cầm cự đến phút cuối.

Không có ai đem nước và thức ăn vào. Không một ai. Thuần Vũ Phi muốn mở miệng xin bọn cai ngục. Nhưng khí lực đã cạn kiệt. Thở cũng trở nên là điều khó khăn.

Cặp mắt mơ màng, đôi tay cũng trở nên vô lực. Điều cuối cùng Thuần Vũ Phi nhận ra là cơ thể bị hai nam nhân đem ra khỏi thiên lao.

Một không gian khoáng đạt và tịch mịch. Trong ánh mặt trời đầy ấp sự nhu tình. Gió rất mát. Thực sự rất mát. Nam nhân bị lôi đi cố gắng hớp lấy từng đụn không khí. Y nhai nó như một chiếc bánh hoa quế nóng hổi và thơm phức của trù phòng. Rất ngon. Thực sự rất ngon.

Giờ tỵ. Chỉ một canh giờ nữa. Y sẽ được gặp mặt một đại nhân vật trong truyền thuyết.

Diêm vương.

Một bàn đá lớn đặt trước ngo môn. Rất xa bên kia là một cái trường lớn. Một cái thủ tọa(1). Trên đó, người kia vẫn chưa đến.

Thuần Vũ Phi chưa bao giờ mong muốn được che chở đến thế. Chưa bao giờ muốn gặp kẻ kia đến. Thực sự chưa bao giờ thấy mình yếu đuối đến thế.

Y dùng tất cả khí lực còn sót lại nhìn về một phía. Nếu có thể không chớp mắt thì tốt biết mấy – Thuần Vũ Phi đã nghĩ như thế.

Chuyện sẽ đến ắt phải đến.

Mặc Long Thanh cùng Huệ phi đã tới. Cái thủ tọa không còn trống nữa.

Thuần Vũ Phi hướng về phía xa dùng hết sức kêu gào nhưng trong cái cổ họng khô khan này, điều đó trở nên không thể.

Mặc Long Thanh một lần cũng không nhìn về phía y. Huệ phi kia liên tục làm hoàng đế đổi hướng không nhìn về bàn đá.

Với cách bố trí thâm độc của nữ nhân ngồi cách hoàng đế. Mặc Long Thanh vốn không thể nhìn rõ người đang ở chính giữa pháp trường là ai. Quá xa.

Thuần Vũ Phi dùng cánh tay vẫy vẫy về phía Mặc Long Thanh. Mong hẳn một lần có thể nhìn qua. Ánh mắt tuy đã tận khí nhưng vẫn muôn phần tươi đẹp.

Bất lực trước thực tại. Rồi một lát nữa thôi y sẽ chết. Một cái chết vô lý. Một cái chết chứa đầy nỗi uất hận.

Mặt trời đã lên thật cao. Ánh sáng của nó khiến làn da mịn màng trắng hồng trở nên đỏ ửng theo sau là một sắc thái kiêu mị mê hoặc.

Thuần lão gia và phu nhân đã đến từ sớm. Nhưng không thể đến gần. Binh lính canh gác nghiêm ngặt. Hàng ngàn người dân của kinh đô đã đến. Họ vẫn không thể hiểu con người có tấm lòng bồ tát kia vì sao mà phải chết.

Nữ nhân quần quai trong cách tay của Thuần Dụ phút chốc đã ngắt đi. Đôi mắt Thuần lão gia là một mảng không vô bờ. Y chỉ bất động nhìn nhi tử một cách yêu thương. Từng giọt nước mắt cố chấp vô pháp ngăn cản đã tuôn rơi.

Tiếng kêu rào cùng than khóc lẫn với mùi máu tanh của gió. Thực sự khiến chúng nhân phải kinh hãi.

Trước mắt Thuần Vũ Phi lúc này là một tên lang sói rất quen thuộc.

Huệ Vĩ. Đệ đệ ruột của nữ nhân bên cạnh hoàng đế. Huệ quý phi.

Thuần Vũ Phi không ngờ tên thi mệnh trăm mình lại là hắn.

Mấy năm trước hắn ngang nhiên cưỡng bức nữ nhân ngoài phố. Y tất nhiên đã thay trời hành đạo, cho tên sắc lang này một bài học thích đáng.

Quả là chuyện thế nhân không thể nói trước được. Chết dưới tay của hắn quả thực không đáng. Nhưng y đâu còn chọn lựa nào khác.

“Bệ hạ đã đến giờ ngọ. Xin người ban lệnh hành hình.” Mạch công công bất đắc dĩ nhắc hoàng đế.

Mặc Long Thanh nhìn về phía dưới. Nơi bàn đá đó là phi tần của hắn. Một người mà hắn chưa hề biết mặt. Hiền triết của mẫu hậu hắn. Nhưng y đã gây nên tội đại nghịch bất đạo, trời đất bất dung.

Một mảng mơ hồ khiến Mặc Long Thanh cảm thấy bối rối. Y muốn nhìn thật kĩ lưỡng gương mặt người này. Tự đứng muốn đến nhìn thật kĩ. Trái tim bỗng đập liên hồi. Một cảm giác quen thuộc tràn đến sống mũi rồi lập tức xâm nhập vào phổi.

Thấy hành động của hoàng đế Huệ phi kinh hãi vô ngần. Ắ quyết không để mất cơ hội tiêu diệt địch thủ số một của ả. Nhất định không để vụt mất. Sợ hãi cùng lòng tham của mình. Huệ phi nhanh như chớp dùng cách tay ả đẩy mạnh bàn tay Mặc Long Thanh một cái.

Tấm mộc bài đã rơi xuống.

Một tiếng “cốp” vang lên. Cái âm thanh ghê tởm và vô tình. Cái âm thanh lạnh lùng đến rợn tóc gáy.

Huệ phi rất vui sướng. Cái âm thanh đó đối với ả như một bản tình ca tuyệt vời. Đối với ả là tất cả.

“Mẫu thân có lỗi với con...hư hư ..Mong kiếp sau sẽ hảo hảo bồi đắp...Ta hức...hức. Ông trời ...Sao lại đẩy ta đến con đường này, nhi tử ta nào có gây nên tội ghê tởm...” Thuần Vũ Phi ngược lên trời mà rống to. Âm thanh vang vọng một cõi.

Bầu trời nặng chng bỗng chốc mây đã giăng đen kịt.

Cuồng phong nổi lên.

Một làn nữa hơi thở của biển lại lan tỏa trong không khí. Cái mùi thơm thuần khiết của liên hoa đã bị lấn áp bởi sự hôi tanh của máu.

Huyết vũ tanh phong.

Thanh đao đưa lên không trung đang chuẩn bị chém xuống.

Thuần Vũ Phi nhận thấy cái chết đã cận kề. Ánh mắt xăm soi xuống dưới đài. Đôi phu phụ đã ngắt đi. Lòng quặn đau một nỗi niềm tan tác.

Bầu trời phía tây đã sẫm màu. Một sự tan thương ngập trời. Hàng ngàn người nhìn Thuần Vũ Phi liền rơi lệ.

Một tia chớp phóng xuống bàn đá.

Mặc Long Thanh với nhân thần của bậc thiên tử đã nhận ra.

Y là người đêm đó. Người mà khiến hắn sống chết mơ hồ bấy lâu này.

“Không”. Một tiếng thét áp chế tất cả. Mặc Long Thanh nhảy ra khỏi thủ tọa hướng bàn đá chạy đến.

Kẻ ngoan cố Huệ Vĩ tức nhiên không cho hoàng đế cơ hội.

Hắn vẫn tàn nhẫn giáng đao xuống. Hắn hận Thuần Vũ Phi. Dù Huệ phi không dấn dò trước hắn vẫn phải một đao giết chết nam nhân bên dưới.

Lại một âm thanh nữa vang dội cả đất trời mù mịt.

Trên bàn đá có một kẻ bị sét đánh ngay vào thái dương bên phải. Bàn tay cầm thanh đao theo quán tính nhằm vào cổ Thuần Vũ Phi hững hờ xuống.

Một nhân ảnh trên mái đình lúc nghe hoàng đế thét lên tiếng “Không”. Lập tức phóng ra ba thanh chủ thủ (2) đánh thẳng vào thanh đao.

Trước sức mạnh của ngoại lực. Thanh đao tuyệt tình cắt ngọt chiếc cổ như cắt một trái táo.

Cái đầu rơi xuống. Một mảng huyết nhục tằm tối và dơ bẩn.

Bàn đá đã nứt ra.

Kẻ đã chết với cái đầu lìa khỏi cổ. Một cái chết thảm thiết chưa từng có.

Chú thích

(1): ghế có tay vịn.

(2): dao găm, đao nhỏ.

12. Chương 12

Huệ Vĩ đã chết. Chết một cách đau đớn đến tột cùng. Chết một cách bất khả tư nghị(1). Một cái chết thích đáng được người người tán dương.

Huệ phi trong phút chốc sắc mặt trở nên ngưng đọng. Sự kinh hãi cùng thống hận đã hiện rõ trong đôi mắt.

Ngay sau đó ả gào thét chạy như điên về phía cái đầu máu me và dơ bẩn.

Ả ôm nó vào lòng.

Chiếc áo vàng của Huệ phi và màu đỏ từ cái đầu Huệ Vĩ thực sự là một kết hợp nổi bật giữa không gian đen kịt trên nền trời.

Huệ phi đã không còn gì.

Đệ đệ yêu thương của ả đã chết.

Những giọt lệ tuôn trào. Các cung nữ của ả đứng ở đại trường phía trước lần đầu tiên biết nữ nhân này cũng khóc. Khóc một cách thảm thiết.

Cặp mắt phẫn nộ bất giác đổi hướng về phía nam nhân tuần mỹ vừa bất tỉnh trên tay Mặc Long Thanh.

Lấy hết dũng khí ả chạy đến thanh đao dưới bàn đá.

Huệ phi quả thực quá liều mạng.

Ả chạy về phía hai nam nhân. Thanh đao vung lên một cách tàn ác.

Một lần nữa ba thanh chủy thủ lại phi ra từ tay của ảnh vệ trên mái nhà.

Thanh đao bay khỏi tay Huệ phi. Lượn trên không một vòng và cắt ngọt vào thất lưng của ả.

Một vết máu đỏ tươi quét qua không gian tăm tối tô điểm cho cái sàn bằng đá trắng tinh.

Lúc này đằng kia pháp trường một sự kinh hãi bao trùm. Tiếng gào thét của rất nhiều nữ nhân. Một số khác thì chạy khỏi nơi đó. Thật là ghê sợ.

Mặc Long Thanh ngậy ra trước cảnh tượng trước mặt. Nhưng lập tức y quay xuống nam nhân trong lòng.

Thuần Vũ Phi đã ngất đi. Máu từ khoe miệng từng chút từng chút rỉ ra. Một tiếng gào thét của hoàng đế.

Nam nhân tuấn mỹ bị hoàng đế xốc lên chạy về phía hành cung.

“Thái y... mau gọi thái y cho ta...”. Mặc Long Thanh vừa chạy vừa gào thét.

Máu đào vẫn tuôn chảy một lúc một nhiều.

Vũ Liên cung.

Thái y ngay lập tức đã có mặt.

Thuần Vũ Phi được đặt trên giường xung quanh là mười thái y bậc nhất của Việt quốc. Lão thái y gần tám mươi đang xem mạch tượng cho quý phi.

Trong khi đó Mặc Long Thanh không bao giờ rời mắt được con người này. Nam nhân khiến hần sống chết hằng ngày hằng đêm lại ở ngay cạnh hần gần ba tháng trời.

Thời gian dùng một tách trà cũng đủ đi từ Dương Tâm điện đến Vũ Liên cung vài lần.

Mặc Long Thanh cười ngạo sự ngu dốt của mình. Vì hần người kia chút nữa đã chết...Hần hận không thể một đao đâm chết mình...Tuy nhiên hần phải sống để chuộc tội...

Nước mắt của hần không kiềm nén được đã tuôn ra. Mặc Long Thanh vô lực ngồi lên chiếc ghế gần đó. Nhìn Thuần Vũ Phi với ánh mắt vô tể vụ sự(2).

Chợt trong đầu Mặc Long Thanh nhớ lại chuyện Thuần Vũ Phi hoài thai(3). Liền tức tốc hỏi thái y đang xem mạch.

Lão thái y bước ra, đồng thời các thái y khác cũng đồng quỳ xuống. Sợ hãi mà thưa.

“Bẩm thánh thượng, nương nương thực mang thai.”

“Bao giờ”. Mặc Long Thanh muốn xác định hài tử là của ai. Tim hần lúc này ngừng đập.

“Nương nương được thụ thai đúng ngày mười một tháng trước”. Lão thái khẳng định.

Chu thái y là một trong những danh y ở Quỳnh Lâm. Năm xưa khi tiên hậu mang thai đã cùng tiên đế du ngoạn ở Linh Phật sơn không may tiên hậu bị té xuống hồ đá. Cái thai chút nữa không còn may nhờ Chu Lan này cứu giúp. Nên về cung y được phong đến nhất phẩm trong thái y viện.

“Mười một tháng trước”. Tất cả kí ức ngày hôm ấy ngay lập tức tràn về trong đầu Mặc Long Thanh.

Mười một tháng trước chẳng phải là đợt sản bắn hôm đó. Nỗi vui sướng mãnh liệt đã dâng trào. Mặc Long Thanh với nụ cười nhạt liền bước nhanh đến ôm Thuần Vũ Phi vẫn còn bất động trên giường. Y hôn lên đôi môi tái nhợt của Thuần Vũ Phi.

Lạnh quá. Thực sự rất lạnh.

“Sao cơ thể hần lại lạnh đến như vậy hả?”. Mặc Long Thanh lo lắng ôm Thuần Vũ Phi vào lòng hướng các thái y đang quỳ tra hỏi.

“Bẩm thánh thượng, quý phi do mấy ngày nay không được ăn uống trong cơ thể lại mang long thai. Khí lực đã tận...e là..Xin thánh thượng tha tội...Xin tha cho chúng thần bắt tài....” Lữ thái y này là danh y bậc nhất Việt quốc thiên triều. Chúng như muốn khóc rống lên ra sức van xin.

“Cái gì. Kẻ nào dám bỏ dối hẩn. Mau đem phanh thây bọn chúng tại cửa thành cho ta.?” . Tất cả máu huyết trong cơ thể Mặc Long Thanh đều truyền về đôi mắt. Sự giận dữ, nổi bĩ thương cùng sự sợ hãi xâm lấn từng mảng trong tâm trí hẩn.

“Tâu vâng..” Mạch công công cạnh đó liền thi mệnh. Tổng quản thái giám biết mình phải đi đến đâu. Tất cả cai ngục của Thiên lao liên quan đều bị lăng trì ngay lại thành môn. Vụ việc này tức nhiên liên quan đến Huệ phi. Bất quá ả đã chết.

Ngay sao đó cặp mắt sắc nhọn của hoàng đế hướng vào các thái y quỳ trước mặt.

“Các người nói dối ta, mau xem lại cho hẩn...Phải cứu sống hẩn...Nhất định hẩn phải sống...Bằng không ta đem các người tru di cửu tộc...mau lên...a.....a..”. Mặc Long Thanh gào thét ôm Thuần Vũ Phi trong lòng. Nước mắt đã làm ướt sũng gương mặt tái nhợt của Thuần Vũ Phi.

“Hoàng thượng tha tội quý phi thực sự đã không thể cứu...Xin tha mạng cho chúng thần...Hoàng thượng xin tha tội.....”. Các thái y gào thét theo Mặc Long Thanh. Một không gian chứa đầy tan thương.

“Ừ...”

Chợt một âm thanh phát ra từ Thuần Vũ Phi khiến tất cả im bật.

Mặc Long Thanh dùng cách tay mạnh mẽ cố lay tỉnh người hẩn yêu thương nhưng đã quá trễ.

Một hơi thở cuối cùng đã trút xuống cách tay hoàng đế.

Thuần Vũ Phi đã chết.

Một cái chết thực sự.

Chú thích

(1): không thể lý giải

(2): không thể làm gì được – bất lực

(3): mang thai

13. Chương 13

Mặc Long Thanh gào thét trên người Thuần Vũ Phi.

Hẩn cố lay y tỉnh nhưng đã quá trễ.

Sinh vu trần thế sao thoát khỏi sinh, lão, bệnh, tử.

Cái giá mà hẩn đã phải trả quá đắt.

Tâm can như vạn tiễn xuyên qua. Thần trí Mặc Long Thanh bây giờ đã không còn mẫn tuệ như trước. Diên cuồng nắm lấy tay các thái y đặt vào khuỷu tay của Thuần Vũ Phi. Miệng thì lẩm bẩm như người mất hồn.

“Mau cứu hẩn...mau..lên. Trẫm thưởng cho người...mau lên..vàng bạc, giang sơn trẫm sẽ cho người.....mau cứu hẩn...cứu hẩn...”. Vừa nói Mặc Long Thanh ôm chặt Thuần Vũ Phi vào lòng mà cọ sát. Hẩn muốn truyền hơi ấm cho thi thể này.

“Bệ hạ. Nương nương đã không thể cứu ...xin tha tội cho chúng thần.....tha tội...”. Lão thái y bây giờ nước mắt đã giàn giụa khóc lóc vang xin dưới chân Mặc Long Thanh.

Hoàng đế mặc kệ lão. Hắn không muốn nghe. Bây giờ hắn chỉ biết một điều là Thuần Vũ Phi phải sống. Ái nhân của hắn phải sống.

Mặc Long Thanh hất chân ra một cái, lão thái y té vào bình phong gây ra một tiếng “rầm” thật lớn.

“Nếu không cứu được hắn thì đem chém hết đi...cút cho ta...a....a....”. Mặc Long Thanh tuy gào thét nhưng lúc này vẫn chưa tuyệt vọng. Hắn điên cuồng ôm ấp Thuần Vũ Phi trong lòng. Cố gắng dỗ dành, cố gắng truyền chút khí lực cho Thuần Vũ Phi. Nhưng cái thi thể kia nào có cảm nhận được.

Nếu có chỉ là cái tối tăm của âm ty nơi người chết phải đến. Ghê sợ và lạnh lẽo.

Mặc Long Thanh vẫn tiếp tục rên rỉ trước thi thể của Thuần Vũ Phi.

“Mau mở mắt ra. Trẫm yêu ngươi lắm...thực sự rất yêu ngươi...tha thứ cho ta....mau mở mắt ra đi....a.....”.

Các thái giám muốn khuyên can hoàng đế nhưng không một ai dám đến gần.

Các thái y lần lượt được đưa ra bên ngoài. Số phận của họ cũng như vị quý phi trên long sàng kia. Sẽ chết.

“..Xin tha tội ...bệ hạ ...xin người tha tội cho thần...”. Một khung cảnh hồ nháo bên ngoài cửa điện. Tiếng kẻ kêu khóc vang lên một cõi. Một thị vệ đang đứng trước đại môn vung kiếm lên định chém vào lão thái y.

Thanh đao nhanh như chớp bị một lực đạo làm chuyển hướng cắm phập vào cái cây cạnh đó.

Một nam nhân phong thái phiêu dật, gương mặt thập phần tuấn mỹ. Trên mặt nở nụ cười má lún xinh như hoa thông thả đặt đôi chân trên nền đá.

“Người là ai ?” Tiếng tên thị vệ thét lớn. Các thị vệ khác gần đó cũng kéo đến định bắt kẻ lạ.

Bốn phương tuấn mỹ nam nhân nhanh chóng bị vây kín bởi đoàn Vũ Y Vệ(1) đã thủ sẵn trên mái điện bằng lưu ly sáng loáng.

Kẻ lạ mặt vẫn bình thản. Không chút dao động. Gương mặt dưới ánh trăng rằm tôn lên vẻ trắng hồng kiều mị khiến chúng nhân điên đảo. Đưa tay vào ngực áo lấy ra một kim bài liền phóng thẳng đến đại thụ gần đó.

Trưởng Vũ Y Vệ phi thân từ mái nhà đáp xuống bên cạnh rút lệnh bài trên cây ra xem. Đọc to lên bốn chữ vàng.

“Như trẫm giá lâm”.

Không chần chờ thêm giây phút nào nữa. Tất Vũ Y Vệ đều nhất loạt quỳ xuống.

“Thánh thượng vạn tuế”

“Đứng lên cả đi” . Nam nhân âm giọng trầm ấm như xua tan cả bầu trời đêm lạnh lẽo. Tất cả mọi người lại đồng loạt đứng lên.

Cái người đứng đây là ai ? . Không ai khác đó chính là Trình Mẫn Vân Khánh Hoàng Thiên hậu.

Sao lại thế được. Người này đã mất tích gần bốn mươi năm rồi mà. Tuy bề ngoài không hề thay đổi nhưng sao lại có thể....

Trưởng Vũ Y Vệ thần sắc trở nên mơ hồ. Xăm soi nam nhân kia rồi cúi thật sát mà hỏi.

“Bẩm, chẳng hay thượng nhân là ai ? Thần lập tức thông tri cho bệ hạ”.

“Hắn đang ở đâu”. Nam nhân giọng càng lúc càng có lực không nhanh không chậm mà hỏi. Tiếng nói có sức hút đến ngay người khiến không ai có thể chối từ. Chẳng biết nam nhân gọi hoàng đế là gì. Trưởng Vũ Y Vệ ngay tức khắc trả lời.

“Bẩm. Người đang ngự ngay trong đại điện. Quý phi nương nương vừa băng hà...lúc này e là...”. Chưa đợi tên kia nói hết câu nam nhân lập tức phi thân ra trước cửa dùng chân đá một cái thật mạnh rồi bước vào.

Cảnh hỗn độn hiện ra trước mắt. Trước sự ngây ngốc của lũ thái giám Mặc Vân tiến ngay vào long sàng. Mặc Long Thanh đang gào thét vẫn ôm chặt không buông Thuần Vũ Phi.

Dùng cách tay trắng nõn của mình Mặc Vân vận khí đánh nhẹ vào vai Mặc Long Thanh. Hoàng đế lập tức lộ khai Thuần Vũ Phi.

Nam nhân tuần mỹ nhanh chóng bắt lấy cổ tay của quý phi liền xem mạch. Tất nhiên không có gì. Người chết làm gì có mạch tượng để xem. Nhưng Mặc Vân lại khác... đã bao nhiêu năm trôi qua mà sắc đẹp vẫn còn khuynh nước khuynh thành đúng là tiên nhân giáng phàm...khiến chúng nhân điên đảo khoái hoạt...Mặc Long Thanh thấy kẻ lạ xông đến bắt lấy tay Thuần Vũ Phi trong lòng kinh hãi định đánh tên lão xược một cái nhưng ngay lập tức thân thể vô lực ngã nhào xuống sàn lạnh.

Từ ngoài cửa một nam nhân khác nhanh chóng phi thân đến đỡ hoàng đế. Đặt y lại trên giường cùng cái thi thể lạnh tanh đang được Mặc Vân xem xét. Mặc Hiển sao đó lén ra phía sau nam nhân đang chuẩn mạch hôn thật sâu lên môi một cái hai tay ôm chặt thắt lưng người kia cười duyên. Liền ngay sao đó. Tên háo sắc bị Mặc Vân cho một cái “bóp” vào mặt. Tức thì ôm mặt giãy dụa dạch.

“Vừa tội huynh. Ta đã bảo nơi làm việc cấm đến gần...ngồi yên một chỗ đi...” . Lời nói trách móc nhưng bên trong lại dạt dào tình ý yêu thương.

“Ta thực sự rất nhớ...”. Mặc Hiển làm nũng ra mặt.

“Lớn đầu mà như con nít. Không tranh với huynh. Mau giúp ta một tay...”

Mặc Long Thanh khi hồi tỉnh liền phát hiện thêm một kẻ lạ mặt nữa xuất hiện trong căn phòng nhưng sao không có thái giám hay thị vệ nào hộ giá. Mặc kệ hai tên đó. Mặc Long Thanh không muốn rời xa Thuần Vũ Phi giây phút nào nữa liền nhào đến định ôm lấy thi thể kia. Mặc Hiển liền dùng thuật điểm vào huyệt đạo Mặc Long Thanh. Hoàng đế tức khắc trở nên bất động. Bây giờ chỉ biết nhìn hai kẻ kia bằng ánh mắt căm giận đến tột đỉnh.

“Mau bắt chúng cho ta...mau đem chúng ra khỏi đây...”. Mặc Long Thanh bị điểm vào hoạt huyết nhưng vẫn còn gào thét được.

Bên ngoài rất nhiều tiếng nhốn nháo y biết là có thái giám và thị vệ ở đó. Tại sao. Tại sao không ai xông vào ứng cứu cho y. Trong lúc đó tiếng Mạch công công phát lên từ bên ngoài.

“Tâu Thiên đế, Thiên hậu có thái hậu xin được yết kiến.” Thái hậu vừa tỉnh lại nghe tin hai đại nhân vật xuất hiện liền dùng kiệu cấp tốc đưa đến.

Mặc Vân sau khi bỏ cách tay Thuần Vũ Phi vào lớp chăn bông liền nở một nụ cười tươi rói. Nhìn khẽ qua Mặc Hiển liền gọi ra cửa.

“Nào mau cho vào”

Cách cửa mở ra. Hình ảnh nước mắt lênh láng trên gương mặt hồng hào của Thái hậu đập vào mắt hai “phu phụ” trên trường kỉ.

“Phụ hoàng, mẫu hậu...”. Thái hậu kêu lên rồi nhắm vào lòng Mặc Vân mà hướng tới.

Nguyên lại Thiên vũ thái hậu từ nhỏ được Mặc Vân nhận làm nghĩa nữ. Sau khi lớn lên thì được tiến cung làm thái tử phi cho Minh thái tử tức Minh Vũ hoàng đế – phụ hoàng của Mặc Long Thanh.

“Ngoan nào. Bây giờ đã bao nhiêu rồi mà khóc như thế...ngoan nào để mẫu hậu xem người là ra sao..”. Mặc Vân dỗ dành nghĩa nữ cùng đồng thời là dâu thiếp của mình.

Vân Khánh Hoàng Thiên Hậu không ai khác là mẫu thân ruột của Minh Vũ hoàng đế. Như vậy nam nhân này lại là Thái hoàng thái hậu(2) của Minh Khánh hoàng đế (tức Mặc Long Thanh).

Mặc Hiển này giờ nhìn cảnh trùng phùng lâm ly trên nghĩ mình bị cho ra rìa liền giận lấy quay mặt đi. Mặc Vân thấy vậy có chút tức cười liền ra hiệu cho Thái Hậu thụ lễ với Mặc hiển.

“Thần thiếp tham kiến phụ hoàng. Đạo này người vẫn an khang chứ ạ ?” . Thiên Vũ thái hậu trên gương mặt lệ vẫn không ngừng tuôn rơi liền quay sang Mặc Hiển quỳ xuống.

“Ta vẫn ổn. Nhưng hai kẻ trên kia thì không chắc cho lắm...”. Mặc Hiển giả bộ làm ngơ trước mọi thứ. Mặc Vân liền tức giận thụi cho y một cái lăn xuống sàn.

Chú thích

(1): đội quân cực kỳ tinh nhuệ theo dõi bảo vệ hoàng đế vốn là những nhân vật xuất sắc từ cảm y vệ

(2): bà nội

14. Chương 14

Thái hậu nhìn qua hai nam nhân trên giường liền hoảng hốt chạy đến.

Mặt Thuần Vũ Phi đã tái nhợt hết mức.

Thái hậu thấy cảnh tượng trên diên đảo gào thét lên người Thuần Vũ Phi bỏ mặt nhi tử trúng huyết đang trơ mắt nhìn mình.

Mặc Long Thanh này giờ chỉ biết trơ mắt nhìn diễn biến của sự việc.

Đau khổ chưa qua trong đầu hần giờ đây xuất hiện một mớ hỗn độn âm u cùng phẫn uất.

Hai kẻ này?

“Phụ hoàng, mẫu hậu xin hãy cứu lấy hiền điệt của thần thiếp...xin hãy cứu lấy nó...”. Thái hậu quay lại hướng Mặc Hiến cùng Mặc Vân mà quỳ xuống van xin. Đôi mắt sâu thẳm chứa đầy bi thương.

Một cảm giác tịch mịch bao trùm cả căn phòng rộng lớn.

Dưới ánh mắt đầy mê hoặc của Mặc Vân. Mọi người đang chờ câu trả lời.

“Có thể nhưng...”

Câu nói chưa kịp ra khỏi hết thì liền bị đứa tôn nhi vô phép ngang nhiên chặn lại.

“Xin hãy cứu hần...ta nguyện làm trâu ngựa báo đáp người...xin người...”. Mặc Long Thanh trước đó đã la đến khản giọng âm thanh bây giờ phát ra chỉ lớn hơn tiếng muỗi một chút.

“Được...bổn cung sẽ ra tay cứu sống hần...nhưng việc này phần lớn tùy thuộc vào kẻ làm tướng công như người...”. Nói xong Mặc Vân liếc nam nhân bên cạnh ra hiệu.

Mặc Hiến uể oải đưa ngón tay xuất ra luồng khí lực giải huyết cho Hoàng đế.

Nhanh chóng quỳ xuống dưới chân Mặc Vân, Mặc Long Thanh nắm lấy vạt áo mà ra sức van xin.

“Tổ mẫu xin người cứu hần... ta xin người cứu hần...ta nguyện làm trâu ngựa báo đáp người...”

“Người hãy nghe rõ lời bổn cung”. Mặc Vân bỗng nhiên đứng lên đi về phía thi thể thập phần xinh đẹp của Thuần Vũ Phi mà nói.

“Nếu muốn cứu sống hần phải dùng Vạn Diệu Liên Hoa trên Tử Trúc Lâm(1).”

“Chẳng phải Tử Trúc Lâm chỉ có trong truyền thuyết ?”. Mặc Long Thanh vẻ mặt kinh ngạc liền hỏi.

“Người thật ngu ngốc. Tử Trúc Lâm mà ta nói chính là Thiên Sơn Quán Âm ở Kim châu.”

“Thiên Sơn Quán Âm?”

“Đúng, chính là nơi đó. Ở nơi chí linh có mọc lên một loại kì thảo mà trong truyền thuyết gọi là Vạn Diệu Liên Hoa. Nếu có nó thì bách độc bất xâm, cải lão hoàn đồng, biến tử hồi sinh.”

“Nơi đó chẳng phải chỉ là vùng núi thấp sao ta sẽ cho người lập tức đến hái đem về..”. Trên mặt Mặc Long Thanh vui như có hội. Đôi mắt lần đầu tiên nở ra thần sắc yêu mị tươi sáng, trên môi còn xuất hiện một đường cong lạnh tuấn.

“Ay da. Có điều người nên nhớ. Thiên Sơn Quán Âm tuy chỉ cao không quá nửa dặm (2) nhưng người không có lòng vắn năm vẫn chỉ đứng ở chân núi. Người do người tổn thương phải tự người đi hái mới có hiệu nghiệm. Người đã minh bạch ý ta...”

“Được ta lập tức đi hái về...”. Nói xong Mặc Long Thanh quay ra cửa truyền chỉ.

“Lập tức chuẩn bị một cường mã cho ta. Trầm sẽ xuất hành ngay lập tức...”. Mạch công công bên ngoài nghe khẩu dụ lập tức thi hành.

“Được rồi đi càng nhanh càng tốt.” Mặc Hiển ở đầu chen vào một câu làm bộ hiểu chuyện.

“Nhưng còn hần...” Mặc Long Thanh hai mắt mơ hồ nhìn Thuần Vũ Phi.

Biết tôn nhi lo lắng cho ái nhân của hần Mặc Vân mở lời an khuyển.

“Người cứ đi nhanh, ở đây bổn cung cùng mọi người biết cách giải quyết. Việc làm bây giờ là chuyển hần đến Tuyết sơn động ở ngoại thành.”

“Sao lại thế ?” Thái hậu gương mặt lo lắng hỏi.

Ai ở kinh đô mà không biết Việt Quốc có một hang động tên là Tuyết Sơn. Nơi đó ngày cũng như đêm lạnh lẽo đến thấu xương thấu thịt. Thiên hạ còn đồn đại nó là Âm ty thứ hai của thế gian.

“Bây giờ khởi hành đến Thiên Sơn Quán Âm cũng phải mất một ngày, tìm kiếm một ngày, khi về lại mất một ngày. Nếu không cất giữ thi thể này ta e đợi người đem thuốc đến hần đã trở thành một đồng thịt ôi..” Vừa nói Mặc Vân còn lè lưỡi làm duyên với Mặc Hiển.

Hai kẻ này còn tình chàng ý thiếp trong hoàn cảnh như thế này thật là làm “người ta” cảm thấy khó chịu.

“Cứ theo sắp đặt của tổ mẫu, nhi thần nhanh chóng đi ngay.”

Mặc Long Thanh chạy đến hôn lên đôi môi tái nhợt của Thuần Vũ Phi rồi lập tức ly khai ra cửa.

Lấy lại phong độ uy dũng như trước. Mặc Long Thanh trong lòng mang theo tâm ý của đảng trưởng phu hắc vạt áo ra cửa rồi khuất bóng sau đại môn.

Gió càng lúc càng mạnh.

Trời mưa rất lớn.

Từng đợt, từng đợt mạnh mẽ đập vào hai con người của Mặc Long Thanh. Đau xót đến xương tủy. Thực sự rất đau đớn.

Hần cứ tiếp tục phi ngựa.

Con tuần mã khốn khổ chạy quần quật cho đến khi chủ nhân của nó té xuống một đồng cây rồi thiếp đi đến trời sáng.

Mặc Long Thanh thức tỉnh thì trời đã bình sáng. Hốt hoảng cùng nỗi sợ hãi xâm lấn tâm trí hần. Nhìn bốn phía thì hần phát hiện con ngựa trắng đang ăn cỏ sương buổi sáng gần đó. Nhanh chóng nắm lấy dây cương, bàn tay nam nhân thô ráp đánh vào mõng con ngựa một cái “chát” rồi phi nước đại về phía trước.

Bây giờ đối với hần chỉ có phía trước. Nơi đó đối với Mặc Long Thanh là tình yêu là sinh mệnh của hần. Hần tuyệt đối một phút cũng không chậm trễ. Thà chết trên yên ngựa chứ không bao giờ dừng lại. Nam nhân này là như thế. Cái sự ngoan cường cố chấp hiện rõ lên từng đường nét ở gương mặt.

Cách tay ngủ bụi đêm qua đã bị lũ muỗi thừa cơ cắn phá. Rất nhiều ngấn đỏ hiện lên thật là thê lương.

Cuối cùng cũng đã đến. Một vách núi cao sừng sững phía trên là sương mù bao phủ dày đặc.

Thiên Sơn Quán Âm là đây.

Chú thích

(1): chỉ đất địa của Quán thế âm bồ tát.

(2): hơn 800 m

15. Chương 15

Rất cao.

Không. Phải nói là rất dốc. Vách đá cheo leo như bức tường thành vững vàng bất phục.

Nhưng đối với tình yêu nó chỉ như là bụi cây nhỏ ven đường làm cho Mặc Long Thanh không chút bận lòng.

Nhảy xuống ngựa.

Mặc Long Thanh đáp xuống đám cỏ non xanh rì dưới chân núi. Một sự ẩm ướt bao trùm đôi chân nam nhân. Cái lạnh lẽo buổi sáng sớm nhanh chóng hòa hợp với không khí tràn vào phổi.

Buốt giá.

Mặc Long Thanh liền chạy đến vách núi tay bám lên mỏm đá nhô ra bắt đầu leo lên.

Đá cứng và thô ráp. Làm kẻ chạm vào lạnh đến tê dại. Nhưng Mặc Long Thanh nào có màng chi. Đối với hần Thuần Vũ Phi bây giờ là tất cả. À còn hài tử của hần. Nghĩ đến đây hoàng đế trẻ tuổi như được tiếp thêm sức mạnh.

Hần cố leo lên. Mồ hôi đã ướt đầm áo bất chấp thời tiết hàn băng của núi đá.

Một cách giờ trôi qua thật là vất vả.

Gần đến đỉnh.

Chỉ còn vài cái đẩy nữa hần sẽ đến đỉnh, nơi đó tồn tại một loại kì thảo tên là Vạn Diệu Liên Hoa. Quý phi của hần, còn hài tử chưa ra đời sẽ được cứu sống.

Bất chấp máu trên cách tay đang tuông chảy. Hần dùng sức đẩy người lên. Đau đến muốn ngất đi nhưng Mặc Long Thanh vẫn gắng gượng.

Soạt một cái Mặc Long Thanh đã trật chân té xuống vách đá cheo leo.

“A...a.....”.

Trong lúc nguy cấp đang bị rơi xuống Mặc Long Thanh cố gắng quơ tay loạn xạ mong tìm kiếm được cái gì đó níu giữ hần lại.

May mắn thay hần té vào cái cây to mọc ngang giữa thân núi. Hần cố nắm thật chặt không muốn buông tay. Hần phải quay lên trở lại để hái thảo dược.

Cố chấp. Hần bỏ mặt thân thể đang bị trọng thương. Máu ra quá nhiều do va đập vào vách núi. Cơ thể dần dần đã ngất lịm.

Huyết thân của hần chảy lên vách đá bỗng chốc đã bị hút vào những khe hở.

Không để lại bất cứ dấu tích nào.

Người không có lòng vạn năm chỉ đứng ở chân núi. Kẻ có lòng đứng ở chân núi một khắc đã ngự tại đỉnh sơn.

Một canh giờ sau.

Trên đỉnh Thiên Sơn Quán Âm.

Mặc Long Thanh nằm gục trên đám linh thảo đang mọc um tùm.

Hần đã tỉnh. Mùi cỏ thơm nồng đã đánh thức hần. Màu xanh ngát bao trùm khắp một vùng rộng lớn tại đỉnh núi.

Mặc Long Thanh ngồi phất dậy gương mặt thập phần kinh ngạc. Rồi sao đó vui mừng đến cuồng điên hần gào thét vang vọng một cõi.

Cuối cùng cũng đã đến.

Mặc Long Thanh mắt lộ ra mình quang sáng chói tìm kiếm khắp nơi trên thảo nguyên.

Hắn tìm. Cứ tìm. Tìm mãi. Cuối cùng cũng đã thấy.

Một đóa hoa màu trắng muốt. Trắng hơn cả tuyết. Một cái nhị thật lớn màu đỏ ở chính giữa. Đỏ hơn cả máu.

Ong bướm khắp nơi đều bay xung quanh nó nhưng không con nào dám tiến lại gần.

Nhìn lại dưới gốc liên hoa thì toàn là xác các con côn trùng neho nhúc. Mặc Long Thanh có phần hoảng hốt.

Đây không phải là Vạn Diệu Liên Hoa ?

Không đúng đây đích thị là nó. Từ màu sắc, hình dáng đều đúng như tổ mẫu hắn nói. Vậy thì sao nó lại có độc mà lại là kịch độc.

Mặc Long Thanh trong tâm trí có điểm quay cuồng. Nhưng bất chấp nó có độc hay không Hoàng Đế quyết lấy bằng được nó đem về.

Mặc Long Thanh nhanh trí dùng cổ đại đan nhanh thành chiếc bao tay dày định dùng nó để bẻ bông hoa.

Hắn làm xong liền tiến đến kì thảo.

Nhưng chuyện đời nào được êm diệu đến thế.

“o...ó.....ó.....”

Từ trên không trung bỗng xuất hiện một con đại bàng khổng lồ. Nó lượn xuống đập lên ngực Mặc Long Thanh một cái giáng trời, hoàng đế mất chón té lăn ra xa phun một họng máu đỏ thẫm.

Con quái đản không vì thế mà buông tha. Nó dùng chiếc mỏ sắc nhọn cắm phập vào gốc liên hoa rồi sải cánh dài bay lên không.

Mặc Long Thanh miệng đã đích đầy máu vẫn cố bật dậy chạy theo con chim lạ mà rào thét.

“Trả nó lại cho ta... trả cho ta.....xin người.... trả cho ta...”. Mặc Long Thanh khóc rống như đứa trẻ chạy theo quái đản đang bay trên trời. Đôi chân khi chạy đã dẫm phải bụi gai nhọn. Máu từng giọt vô tình chảy ra ướt cả đôi hài màu đỏ.

Mặc Long Thanh không còn gào thét được nữa. Đôi mắt bây giờ muốn nhắm lại. Hắn muốn ngủ một giấc thật ngon không quan tâm đến chuyện gì nữa. Nhưng con tim đã không cho phép hắn hành động như thế.

Hắn phải tỉnh táo. Phải lấy lại bông hoa bằng không thì tử và hài nhi của hắn sẽ vĩnh viễn ở dưới âm ty. Vĩnh viễn không bao giờ thoát được.

Hắn tiếp tục chạy.

16. Chương 16

Mặc Long Thanh tiếp tục chạy. Hơi thở đã trở nên đứt quãng.

Luồng không khí lạnh lẽo bên ngoài hung hăng tràn vào lồng ngực. Cảm giác đau nhói nhanh chóng lan ra khắp nơi trên cơ thể.

Mặc Long Thanh uy dừng bây giờ cơ hồ có thể gục xuống bất cứ lúc nào.

Bỗng dưng một điều kì lạ đã xảy ra.

Từ trên bầu trời. Nơi mà quái đản đang ngậm Vạn Diệu Liên Hoa. Một vệt huyết quang nhá lên.

Đại bàng kia vì vậy mà vô lực rơi tự do xuống đất.

Mặc Long Thanh lấy phần khí lực may mắn còn sót lại bay đến chụp lấy kì thảo trước sự ngã quỵ của quái đỉ.

Đại bàng đã chết. Ngay trước mặt Mặc Long Thanh. Cơ thể nó bỗng dưng tan ra phát mùi hôi tanh kinh khủng. Từ khắp các nơi gần đó rất nhiều loại rắn đã nhanh chóng mò đến. Tất nhiên chúng đều bỏ mạng.

Chất nhầy nhụa của thân xác quái đỉ hòa cùng lũ rắn tạo ra hợp chất màu xanh dị thường. Cái chốn ghê gớm ấy mọc lên một đóa hoa màu vàng óng như ánh mặt trời mà sau này gọi là Thiên điều địa xà liên hoa.

Lại nói trở lại Vạn Diệu Liên Hoa.

Thật may mắn bông hoa không bị hư hại gì. Nhưng

Không còn màu sắc như cũ.

Cánh hoa màu trắng lúc đầu đã ngả màu đỏ thẫm như máu trong khi đó nhị hoa lại mang một màu nâu đen kì dị.

Mặc Long Thanh suy đi nghĩ lại bỗng dưng có một con bướm bay lại đậu lên đóa hoa.

Con côn trùng này sẽ bỏ mạng trước kịch độc.

À. Không.

Mặc Long Thanh thấy con bướm nhỏ bỗng chốc lớn nhanh như thổi. Màu sắc lại rực rỡ, tươi tắn hơn.

Cách tay hắn từ lúc bấy giờ đang nắm chặt đóa hoa mà không có cảm giác khó chịu trái lại sức khỏe hình như hồi phục nhanh chóng, tinh thần có phần sáng khoái.

Linh quang thoáng hiện tựa như hiểu ra điều gì đó. Mặc Long Thanh đã hiểu.

Quái đỉ kia khi ngậm lấy Liên Hoa đã hút lấy chất độc của nó. Ngược lại Kì Thảo kia nhận lấy dòng máu bổ dưỡng từ đại điều đã trở thành đại bổ thần châu, cải biến độc tính, phô ra diệu linh.

Ý trời. Quả thực là ý trời. Mặc Long Thanh trên mặt nở ra một nụ cười phóng khoáng, cảm giác ngọc thụ lâm phong đã trở lại. Chân tay nhảy lên một cách loạn xạ.

Nhưng hoàng đế trẻ không có thời gian để nghỉ ngơi. Hắn phải nhanh chóng trở về.

Theo lời căn dặn của Mặc Vân. Mặc Long Thanh đi ra phía sau đại thạch ở trên đỉnh đồi. Nơi đó có một dòng suối dài dẫn xuống chân núi.

Mặc Long Thanh nhanh chóng đi đến.

Kì lạ thay một chiếc bè nhỏ của ai đang ở gần đó. Nhìn ngang ngó dọc quanh quẩn tất nhiên chỉ có một mình hắn.

Mặc Long Thanh liền lên bè, bứt dây cột với gốc đá rồi xuôi dòng xuống phía dưới. Nước do từ trên cao chảy xuống nên rất xiết, rất nguy hiểm.

Thân là hoàng đế ngày ngày có cung nhân hầu hạ, phụng tử long tôn, thân phận vô cùng cao quý. Nay vì một nam nhân mà phải trèo non lội suối sinh tử cũng không màng khiến kẻ khác thật là ngưỡng mộ.

Thật nhanh. Chưa đầy nửa canh giờ đã xuống đến chân núi. Không khí ở đây ẩm áp và ôn hòa hơn. Nhưng Mặc Long Thanh chưa kịp hưởng thụ được cảm giác đó thì phải tiếp tục lên đường.

“Nếu lần này ái nhân của ta có thể hoàng dương. Trẫm sẽ phong thánh cho người”. Mặc Long Thanh nghĩ đến con chim “bé nhỏ” tội nghiệp khẩn nguyện rồi phi nước đại trở về kinh đô.

Mặt trời đã ở nơi thiên đỉnh. Ánh sáng gắt rọi chiếu thẳng lên làn da nam nhân khiến hắn trở nên khó chịu.

Vũ Liên Cung.

Sau khi được uống thuốc và tắm với thảo mộc Thuần Vũ Phi đã yên vị trên chiếc giường lớn trải thảm bông đỏ.

“Hắn đã tỉnh chưa?”. Mặc Long Thanh nôn nóng hỏi Mặc Vân đang xem mạch cho Thuần Vũ Phi.

Mặc hiển cùng thái hậu ngồi cạnh đó cũng thập phần lo lắng.

Nam nhân gương mặt tú lệ, ngũ quan tinh tế sắc sảo đang có những nhịp đập đầu tiên.

Bồng dưng trên gương mặt Thiên Hậu hiện nên một sự hãi hùng kinh sợ.

“Sao có thể...?”. Mặc Vân kêu to lui về phía sau tránh xa Thuần Vũ Phi liền va trúng phải cái chậu hoa trong phòng. Ngay sao đó đã nằm trong lòng Mặc Hiển tướng công của y.

“Chuyện gì? Hắn đã có chuyện gì...?”. Mặc Long Thanh lúc này gương mặt thập phần u ám hiện ra nỗi lo lắng sắp nổ tung.

“Sao người chết lại có mạch tượng? Ha ha ha..”. Câu nói đùa bốn kèm theo tiếng cười yêu mị làm cho Mặc Hiển yêu thương liền ôn nhu hôn lên đôi môi anh đào đỏ hồng xinh xắn.

Mặc Long Thanh tuy tức điên nhưng không biết hành xử thế nào. Hắn chạy đến ôm Thuần Vũ Phi đang còn nằm bất động trên giường. Hôn lên má người hắn yêu thương hằng ngày, hằng giờ.

Thân thể của Thuần Vũ Phi trở nên ấm áp hơn. Hương thơm tự nhiên lan ra trong phòng khiến người ta cảm thấy dễ chịu vô ngần.

Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt quý phi nương nương là cái nhìn say đắm của đương kim thiên tử Việt quốc Minh Khánh hoàng đế.

“Ta còn sống...”

“Đúng người vẫn còn sống, hài tử trong của chúng ta vẫn sống”. Mặc Long Thanh ra sức ba hoa. Trong lúc đó thái hậu nhanh chóng tiến đến bên giường.

“Người thấy trong cơ thể đã an chưa? Mọi người rất lo cho người.” Trên gương mặt trẻ trung thanh tú của thái hậu đã ngấn lệ, tay vuốt hay má Thuần Vũ Phi mà tỉ tê to nhỏ.

“Thần Thiếp có tội để mọi người phải bận lòng...nhưng sao có thể...”. Thuần Vũ Phi đầu óc quay cuồng liên tục hỏi thái hậu. Y hình như không quan tâm đến nam nhân bên cạnh.

“Việc này nói ra rất dài dòng. Người mau cảm tạ ân đức trời biển của Thiên Đế, Thiên Hậu đi.”

“Thiên Đế, Thiên Hậu”. Thuần Vũ Phi nhìn hai “thiếu niên”. Một kẻ thì oai phong lẫm lẫm, khí độ ngạo nhân, tuấn tú bất phàm. Còn kẻ trong lòng thì gương mặt xinh đẹp vô luân, mỹ mạo hơn cả thần tiên, nụ cười khả ái khiến chúng sinh đến điên đảo thần trí.

“Còn không mau tạ ơn đi”. Thái hậu giọng điệu thúc giục.

Thuần Vũ Phi muốn xuống giường hành lễ nhưng bị Mặc Long Thanh ngăn lại. Y không chú ý đến hoàng đế tiếp tục ngồi trên giường mà hành lễ.

“Thần thiếp hôm nay nhận ơn trạch của Thiên Đế, Thiên Hậu trong lòng cảm kích vô cùng. Nguyên cùng hài tử kiếp sao làm trâu ngựa đền đáp...nhưng hài tử của ta...”. Nhắc đến hài tử trong bụng Thuần Vũ Phi lại có chút chần động liền lấy tay xoa xoa vùng bụng.

“Hài tử của người vẫn còn dừng lo lắng. Bây giờ việc người cần làm là tịnh dưỡng thật tốt chờ ngày khai hoa nở nhụy. Còn về việc cứu người chúng ta đây chỉ là kẻ ngoài lề. Muốn cảm tạ thì cảm tạ hoàng đế phụ quân của người đi.” Mặc Vân nói xong liền phát tay áo một cái được Mặc Hiển ôm vào lòng phi thân lên mái ngói của chánh điện rồi dùng khinh công bay mất hút.

“Nhớ về thăm thần thiếp...phụ hoàng, mẫu hậu...” Thái hậu nhanh chóng chạy ra cửa gọi theo.

“Tất nhiên, bảo trọng bảo bối...ta sẽ về thăm người...”. Câu nói của Mặc Vân theo gió bay đến bên tay thái hậu. Thái hậu liền quỳ xuống hướng nơi hai nam phi thân nhân mà hành đại lễ rồi ra hiệu đóng cửa phòng Vũ Liên Cung.

Ngay lập tức đã ly khai.

Trong phòng lúc này chỉ còn đôi vợ chồng trẻ.

17. Chương 17

Trên long sàng trải thảm đỏ.

Hai nam nhân đang lẳng nhìn nhau.

Một cặp mắt sẫm soi, một cặp mắt âm thầm.

Một cái nhìn yêu thương, một cái nhìn chán ghét.

Kẻ mặt hồng y kia chính là đương kim thiên tử Việt quốc. Người thống lĩnh hơn năm mươi vạn đại binh, nam chinh bắc phạt. Uy danh đã vang vọng một cõi.

Tuy nhiên bây giờ vẻ mặt như khuyển tử đang chờ hồi đáp của chủ nhân.

Thuần Vũ Phi vẻ mặt không chút cảm giác chỉ quay mặt vào tường. Thấy vậy Mặc Long Thanh trong lòng nhói lên một ít liên nói trước.

“Người thấy trong người thế nào.”

Thuần Vũ Phi vẻ mặt tươi cười không chút động tình quay mặt đối diện Mặc Long Thanh mà trả lời.

“Đã khiến bệ hạ lao tâm thật là có tội. Nay thần thiếp đã bình an người cũng nên đi giá về Dương Tâm điện.”

Tiếng nói như đâm vào con tim Mặc Long Thanh một nhát. Từng lời từng chữ lạnh đến thấu xương thấu thịt lan ra đến tận lục phủ ngũ tạng.

Mặc Long Thanh liền trấn tĩnh ra sức thuyết phục.

“Ta biết người đã phải chịu khổ nhưng ta thực tâm một chút cũng không muốn chuyện như vậy xảy ra. Người phải tin ta. Lúc người chết ta thực đau đớn đến tận cùng. Thực sự rất đau khổ.”

Mặc Long Thanh không biết lý giải tại sao khi nói chuyện với người này sự tôn nghiêm của bậc đế vương đã không còn tồn tại. Một sự lung tung bao trùm từ lời đến hành động.

Hai tay Mặc Long Thanh như không thể tự chủ liền sờ soạng lung tung trên tấm rèm bên cạnh mình.

“A, thì ra là vậy. Từ đầu đến cuối đều là thần thiếp gây ra tội lỗi. Nay thần thiếp đã hồi tỉnh, không biết thánh thượng định lắng trì hay chém đầu thần thiếp.”

Trước giọng nói cứu chuộc của Mặc Long Thanh, quý phi họ Thuần không chút lay động.

Gương mặt lúc nói tuy ôn nhu thập phần, đôi khi lại nở nụ cười kiều mị ngọt ngào. Nhưng sâu bên trong thì vô cùng chán ghét.

“Người đến giờ vẫn trách ta. Ta một mình trèo non lội suối tìm cách cứu người sống chết cũng không màng. Chẳng lẽ người một chút cũng không cảm động.”

“Tất nhiên là ta rất cảm kích. Thánh thượng đã làm nhiều việc như vậy cho thần thiếp lẽ nào ta lại vô ơn. Ta từ một tử tội nay lại ở nơi này hầu chuyện người. Từ khi tỉnh dậy đến bây giờ thần thiếp còn tưởng mình đang nằm mơ.” Vừa nói Thuần Vũ Phi cười khẩy một cái.

Nụ cười của y bây giờ sau mà cay đắng đến thế. Thực sự làm người ta thấy đau nhói.

Một sự đả kích đối với Mặc Long Thanh. Khung cảnh này không giống như hấn nghĩ. Hấn cứ đinh ninh từ nay về sau sẽ cùng người kia trùng phùng hòa hợp trở thành đôi uyên ương tuyệt mỹ nào ngờ giờ đây sự việc lại ra cơ sự thế này.

Cự lực khổng chế cảm giác đau đớn trong tâm hồn. Mặc Long Thanh vẫn dùng thái độ ôn nhu đối với Thuần Vũ Phi.

“Nếu người còn giận thì hãy đánh ta, ta nguyện nhận lấy hết miễn sao người tha thứ cho ta....”

Câu nói chưa dứt ra khỏi miệng thì liền bị Thuần Vũ Phi lấy ngón tay út nhỏ nhấn mềm mại chặn lại. Liền sau đó y đưa đôi môi đỏ hồng xinh xắn đến gần lỗ tai hoàng đế mà thì thầm.

“Hoàng thượng kéo có người nghe thấy thần thiếp thực không gánh hết tội. Nếu người tự tâm thấy mình có lỗi xin cho ta một thỉnh cầu nho nhỏ.” Thuần Vũ Phi nhấn vào hai từ cuối.

Một cơn gió lạnh ngoài trời không biết theo đường nào mà ùa vào phòng. Mặc Long Thanh bắt giác rung mình một cái.

“Được, được. Người yêu cầu ta lập tức đáp ứng. Bảo ta chết ta cũng cam lòng.” Mặc Long Thanh gương mặt hớn hở.

Một cảm giác tịch mịch bao trùm căn phòng rộng lớn.

Thuần Vũ Phi nghe hoàng đế phát thệ khoe môi bỗng nhếch lên, hai mắt sáng tỏ tựa thiên tinh trên trời. Làn da ngọc ngà được tô điểm bởi những ngón nên lưu ly tạo ra sự quyến rũ đến tột cùng.

“Thần thiếp thân mang trọng tội tuy được thánh thượng tha thứ nhưng trong lòng vô cùng hổ thẹn. Thỉnh nguyện người cho thần thiếp được xuất cung.” Nói đến đây Thuần Vũ Phi liền quỳ xuống hai tay chống xuống đất bộ mặt có chút thương cảm.

Tiểu ý bên trong câu nói vẫn không phai mờ.

Gương mặt bướng bỉnh đáng yêu khiến kẻ khác phải ngây ngốc. Thuần Vũ Phi đúng là “yêu tinh tu luyện ngàn năm”.

Mặc Long Thanh nghe lời Thuần Vũ Phi thỉnh cầu xong. Tức giận đến bỗng người. Liền nắm y lôi lên giường đẩy vào trong góc.

Bàn tay nam nhân thô bạo tiến đến hạ thân liền bị Thuần Vũ Phi ra sức bấu vào.

Mặc Long Thanh dù đau nhói vẫn không buông tay khỏi cái eo nhỏ nhắn của ái nhân. Lấy sức ôm trọn Thuần Vũ Phi vào lòng, hôn khắp nơi trên cái cổ mềm mại hồng hào.

Một cái tiểu đao ở ngay đầu giường.

Đã có sự chuẩn bị ?.

Thuần Vũ Phi lập tức đưa ngay con dao vào trong cổ.

Mặc Long Thanh trước hành động này thì thập phần kinh sợ liền lùi ra xa. Miệng thì liên tục cầu khẩn...

“Người không được làm vậy, là ta không đúng,.. không được làm vậy...bỏ xuống...”. Mặc Long Thanh vô cùng hốt hoảng , gương mặt lúc này đã tái xanh như người sắp chết.

“Nếu người không chấp nhận thỉnh cầu của ta, ta lập tức chết trước mặt người.” Thuần Vũ Phi lúc này đã không còn giữ những lễ tiết trong cung. Ra sức kêu gào.

“Người hận ta đến tận xương tủy ?”

“Đúng”.

Cuộc đời Mặc Long Thanh chưa từng nghe lời nói nào phủ phàng đến vậy. Nước mắt cố nén trong lòng bây giờ đã đầy tràn. Từng đợt từng đợt trào lên trên khóe mắt.

Lúc này Thuần Vũ Phi tinh thần có chút chấn động. Khóc sao ? Y không nghĩ là kẻ trước mặt lại biết khóc.

Trong một khoảng thời gian trong phòng không phát ra bất cứ tiếng động nào.

Một kẻ đau đớn, một kẻ bối rối.

Lúc nào Mặc Long Thanh cũng là người gây tiếng động trước.

“Mạch tổng quản mau vào đây.”

Mạch công công nghe tiếng hoàng đế gọi nhanh chóng đẩy cửa bước vào.

“Thánh thượng có gì căn dặn.”

“Chuẩn bị giấy bút cho trẫm.” Lấy lại vẻ uy nghiêm đỉnh đạc thường ngày. Mặc Long Thanh ra lệnh.

Mạch công công bước đến bên chiếc bàn lớn ở phía trước lấy nghiên mực đem đến dâng trước mặt hoàng đế.

Lúc này trên giường Thuần Vũ Phi có một cảm giác hồi hận như muốn chạy đến ngăn lại. Nhưng lòng tự tôn của nam nhân không cho phép y làm vậy. Nhưng còn hài tử, nó sẽ không có phụ thân.

Không, không việc gì cả y sẽ vừa làm mẫu thân vừa làm phụ thân một mình nuôi nó đến lớn. Thuần Vũ Phi vẫn tin mình có thể làm được. Tuy nhiên trong lòng y bây giờ quá mâu thuẫn, vừa yêu thương, vừa căm giận. Thực sự y không biết làm gì trong lúc này.

“Ta sẽ chiều ý người.”

Nói xong hoàng đế quay sang Mạch công công đang quỳ ở đó.

“Người lập tức truyền chỉ cho ta.”

“Thánh thượng.”

“Thuần Vũ Phi người nếu chết thì tất cả ba ngàn người trong Thuần Gia sẽ tuần táng đi theo. Người liệu mà suy nghĩ cho kĩ. Trẫm vốn là người không biết đùa.”

Mặc Long Thanh ánh mắt sắc nhọn nhìn lướt qua Thuần Vũ Phi. Lần đầu tiên khi vào phòng nam nhân này đã nở một nụ cười sảng khoái. Y biết kẻ trên giường kia đặt Thuần gia là trên hết nên mới chịu nhập cung làm quý phi. Nay xem như y đã nắm được con bài tuyệt diệu nhất.

“Người dám...”. Thuần Vũ Phi lúc này đã thực sự hốt hoảng liền đứng bật dậy. Sự tức giận của y chỉ làm y thêm phần tuần mỷ và vô cùng quẫn rữ.

“Người dám thử...”. Mặc Long Thanh giọng nói như áp đảo đối phương. Uy vũ hùng hực như ở chiến trận. Thuần Vũ Phi bất lực ngồi quỳ xuống giường.

18. Chương 18

Đối thị.

Từ hai cặp mắt toát ra những đạo khí chết người.

Một sự căm ghét, một sự áp chế.

Một sự bứt phá, một sự ngăn cản.

Mặc Long Thanh trong lòng có chút sợ hãi.

Thuần Vũ Phi trong lòng lại lên tục dao động như con quay.

Y muốn rời khỏi cái chốn ngột ngạt này. Thực sự dù một khắc cũng không muốn lưu lại. Nhưng khi bị nam nhân kia dùng khổ nhục kế mà níu giữ Thuần Vũ Phi lại có cảm giác được một chút yêu thương.

Bất quá lòng tự tôn của nam nhân trong y một lần nữa trỗi dậy. Nó không cho ai áp chế, không cho bất cứ ai điều khiển.

Thuần Vũ Phi dùng tất cả sự căm ghét trực diện mà nhìn Mặc Long Thanh.

Nếu cứ tiếp tục y e rằng sẽ để lộ ra sự yếu đuối của mình.

Nhưng may mắn thay Mặc Long Thanh đã cất bước ra khỏi phòng.

Một sự trống trải của không gian hay là trống trải của tâm hồn. Cái hụt hẫng lần đầu tiên bao trùm con người tuần mỹ vô song trên giường.

Mùa đông đã đi được nửa chặng đường.

Bước qua cánh cửa Mặc Long Thanh không thể tiếp tục thêm nữa.

Nếu hấn rời khỏi nơi này thì sẽ không còn bất cứ một cơ hội nào nữa.

Cái tư vị đau khổ và sợ mất mát đã làm hấn bỏ đi sự tôn nghiêm của bậc đế vương mà quay lại.

Một giọng trầm ấm áp vang lên làm không gian dường như được lấp đầy. Thuần Vũ Phi đang ngơ ngác ra đó bỗng trở về với thực tại.

“Ta muốn đánh cược.” Mặc Long Thanh nhanh chóng ngồi vào cái y tử đối diện Thuần Vũ Phi.

“Chẳng phải ngươi là chủ tử của thiên hạ sao, ngươi muốn là được thôi...”. Thuần Vũ Phi cười nhạo sự ôn nhu của hấn. Kẻ vừa mới dọa đem ba ngàn người trong Thuần gia ra giết lại ngay tức khắc thay đổi thái độ.

“Ta muốn sự tự nguyện trong việc này, ta không ép buộc ngươi, ta cần sự chân thành, ngươi hãy xem như là món quà báo đáp của ngươi đối với ta”. Mặc Long Thanh gương mặt đã cầu khẩn hết mức.

Lần đầu tiên trong đời hấn thấy mình yếu nhược đến như thế.

Nhưng hấn không quan tâm. Cái hấn muốn là con tim của nam nhân kia.

Trước thái độ của Mặc Long Thanh cái ngực trái sắt đá trên giường có chút tan chảy.

Thuần Vũ Phi về sau cũng không thể lý giải lúc đó tại sao lại chấp nhận thỉnh cầu của hấn.

“Được. Nếu là tự nguyện ta sẽ chấp nhận xem như qua việc này không ai nợ ai. Nói đi.”

“Nếu trong hai tháng ta không làm ngươi cảm động, không làm ngươi yêu ta, ta lập tức cho ngươi xuất cung phong ngươi làm nhất phẩm phu nhân. Nhưng nếu ngược lại ngươi phải toàn tâm toàn ý chấp nhận ta, nhận sự che chở suốt đời suốt kiếp của ta, nếu có kiếp sau cũng không được một bước ly khai ta. Ngươi có chấp thuận?”

“Được để xem cuộc cá cược này ngươi sẽ thua như thế nào. Ha ha ha”

Thuần Vũ Phi lại cười như điên nhưng trong lòng vô cùng đau đớn. Tại sao bây giờ y lại không muốn rời xa kẻ kia. Một chút cũng không muốn.

Nhưng y sao có thể tha thứ dễ dàng như vậy. Y phải lấy lại công đạo cho hài tử tội nghiệp.

Trước nụ cười cợt nhả của Thuần Vũ Phi, Mặc Long Thanh bước đi mà không quay đầu lại.

Gió đêm nay rất mạnh.....

Không có một ngôi sao.....

Âm u.....

Còn ba ngày nữa là thời hạn của cuộc cá cược đã hết.

Trong gần hai tháng vừa qua Thuần Vũ Phi chưa một lần được gặp Mặc Long Thanh.

Tuy nhiên hằng ngày thái hậu vẫn lui tới chăm sóc y. Cái bụng bây giờ đã lớn hơn.

Thuần Vũ Phi đôi lúc ngồi một mình lại có cảm giác như đang nằm mơ. Hấn có thai. Thật sự tức cười. Quả thực rất tức cười.

Mùa đông đã ăn sâu đến mọi góc ngách của kinh thành. Phố phường không vì vậy mà trở nên thừa thớt. Cái phồn hoa, sung túc của kinh đô Việt quốc luôn là cái khiến các sứ thần lân bang phải trầm trồ ngưỡng mộ.

Hai cây cổ thụ trước cổng bắc đã trụi gần hết lá.

Hiện nay ai trong cung cũng đang chuẩn bị rất tất bật.

Nào là phần thơm, nào là điều bì, phục sức...

Nam du.

Mỗi khi đông đến hoàng gia lại về phía nam để du ngoạn.

Tuy nhiên năm nay lại khác.

Thái hậu cùng tất cả phi tần(tất nhiên là trừ Thuần Vũ Phi) sẽ đến Thiên Châu.

Còn Hoàng Thượng cùng quý phi sẽ đến Ôn châu ở tận phía nam chỉ cách chiêm quốc có năm mươi dặm.

Thời hạn cá cược gần hết. Trong lòng Thuần Vũ Phi lại vô cùng lo lắng. Hay y đến nói với Mặc Long Thanh là y cũng yêu hân.

Không. Tuyệt đối không được. Y không thể làm thế.

Mặc Long Thanh cùng Thuần Vũ Phi cùng ngồi chung cái trưởng lớn có đến bảy mươi con ngựa kéo.

Theo sao là hơn ba trăm cấm vệ binh tinh nhuệ.

Tưởng chừng không có bất cứ mối đe dọa nào.

Hai ngày. Cuối cùng cũng đã đến.

Quả nhiên là tuyệt đẹp.

Bước xuống trưởng. Một cảm giác mát mẻ mà ấm áp cuốn quanh Thuần Vũ Phi làm y nở một nụ cười sảng khoái. Bất quá Mặc Long Thanh đã nhìn thấy.

Hoàng đế trẻ bỗng trở nên ngây ngốc.

Ánh mắt quyến rũ, trong sáng đó đã tước đoạt mọi thứ của y. Không còn gì cả. Ngay cả cái tiết y nhỏ bé cũng không còn. (^ . ^ !!!)

Hôm nay Mặc Long Thanh mặc bộ hắc y. Thất lưỡng đeo ngọc lục bảo. Cao quý mà uy dũng.

Thân hình vạm vỡ, đôi mắt nam nhân đầy oai cường. Khiến vạn chúng nữ nhân trong thiên hạ phải mê mẩn mỗi khi hân xuất tuần.

Nhưng trong mắt Thuần Vũ Phi tất cả chỉ là hư ảo.

Một canh giờ sau. Kiến Hòa cung.

Kiến Hòa cung vốn là do Minh Vũ hoàng đế. Phụ hoàng của Mặc Long Thanh ra chiếu xây dựng.

Đó được xem là ly cung đẹp nhất của Việt Quốc.

Năm Minh Vũ thứ bảy, Chiêm quốc thường xuyên quấy phá phía nam nên đích thân Thuần Vũ Siêu phải xuất binh bình định.

Trong năm đó vua Chiêm bị bắt tại kinh đô Trà Bàn ở thế cùng phải dâng ba châu phía bắc, đồng thời xưng thần và triều cống đời đời cho Việt Quốc.

Cuối cùng mới được thả cho về.

Ngói của Kiến Hòa cung được làm bằng gốm đỏ mà Chiêm Quốc cống sang.

Một sự hào nhoáng mê người. Cả cung được thắp sáng rực bằng đèn lưu ly màu trắng. Vải đỏ được treo khắp nơi. Hương hoa ngào ngạt lan tỏa hơn trăm dặm.

Có điều nơi đây thực sự quá nguy hiểm. Quá gần Chiêm Quốc....

Chiêm Quốc kia hoàn toàn thuần phục Việt Quốc ?.

Không chắc.

Tuy nhiên phía nam Kiên đại tướng quân trấn thủ tử môn binh tướng đến hai mươi vạn. Phụ quốc kia muốn dụng binh thì có phần phải kiêng dè.

“Nương nương, thần là Nghi ma ma.” Tiếng nữ nhân đứng tuổi gọi vào tấm thất của Thuần quý phi.

“Người mau vào đi.” Thuần Vũ Phi đáp lời lại nhanh chóng.

Y ngồi trên chiếc trường kỷ dài tay cầm chiết phiến.

Nghi ma ma bước vào chưa kịp vấn an thì Thuần Vũ Phi đã dùng cánh tay trái ngăn lại đỡ bà cùng ngồi lên ghế.

“Có chuyện gì?”

“Nương nương, hoàng thượng chỉ dụ cho người sáng mai cùng hoàng thượng đến Tinh Lăng bái lạy Tiên đế.”

“Sao. Lăng của tiên đế không phải ở Thanh Châu?” Thuần Vũ Phi ngạc nhiên hỏi.

“Tức nhiên là ở Thanh Châu nhưng Tinh Lăng là do hoàng thượng tôn vinh tiên đế mà xây cất ở tận cùng của Việt Quốc để người người đều biết uy danh Minh Vũ đế.”

“Thì ra là vậy, kẻ đó cũng là hiếu tử sao?” Nói xong Thuần Vũ Phi có chút buồn bã xoa xoa vào cái bụng đã lớn hơn trước.

“Nương Nương nói nhỏ kéo có người nghe thấy.” Nghi ma ma nhỏ giọng nhắc khẽ.

19. Chương 19

Sáng hôm sau.

Tinh Lăng.

Sau khi bái lạy tiên đế Thuần Vũ Phi một mình dạo ở bìa rừng phía sau.

Chim hót làm cho lòng người cảm thấy thanh thản.

Nước trong vắt đang chảy ngang qua cánh rừng.

Cái màu tinh khiết đó bỗng xuất hiện nhiều vệt đỏ thắm.

Thuần Vũ Phi chấn động liền lui ra xa khỏi dòng nước đang chảy.

“Nương nương mau chạy đi..mau chạy đi không được rồi...mau chạy...” Nghi ma ma chạy thực mạng về phía Thuần Vũ Phi mà kêu thất thanh.

“Có chuyện gì?” Thuần Vũ Phi nhanh đến đỡ bà ta rồi liền hỏi.

“Nương nương mau chạy đi có địch phục kích phía sau...quân ta đang chiến đấu với chúng”

“Địch... sao có thể...Mặc Long Thanh đâu?”

Trong lúc này ba chữ đó hiện rõ ràng trong đầu óc của Thuần Vũ Phi. Một cảm giác sợ hãi bao trùm cơ thể. Y phải tìm hẩn, y mong hẩn đừng có chuyện gì...cầu trời...

Bất quá từ lúc nào ông trời đã trở nên vô tình.....

“Hộ giá nương nương...” Một nhóm Vũ Y vệ của Mặc Long Thanh phi thân đến bên cạnh Thuần Vũ Phi.

Ngay lập tức một đám hắc y nhân từ trên những cành tre cao vót liền nhảy xuống bao vây xung quanh.

“Giết.” Kẻ cao to đeo mặt nạ hét lớn lấy kiếm xông thẳng vào vòng bảo vệ.

Các tên khác cũng lập tức làm theo.

Một trận ác chiến. Bất phân thắng bại. Nhiều cành trúc đã vương đầy máu.

Một mảng huyết nhục mơ hồ.

Kẻ to con gần nữa canh giờ chiến đấu với Vũ Y vệ trưởng đang liều mình bảo vệ Thuần Vũ Phi đã thấm mệt.

Đường kiếm đã cơ hồ mất lực.

Kẻ Vũ Y vệ cuối cùng sót lại đang tiến đến tên thích khách cuối cùng.

Thanh kiếm chuôi vàng hướng đâm thẳng vào ngực trái của hắc y nhân.

Tuy nhiên nhanh như chớp thích khách kia vận nội lực ngã về phía sau của Vũ y vệ trưởng, sau đó một kiếm đâm vào ngực tên này.

Máu nóng bắn tung tóe ra khắp nơi và ngay cả trên mặt Thuần Vũ Phi đứng cách đó chưa đến hai trượng.

Thuần Vũ Phi cùng Nghi ma ma sợ hãi lui về phía sau vấp ngay một cục đá lớn dưới chân cả hai liền ngã quỵ xuống.

Tên hắc y kia tức nhiên không tha cho mỹ nhân thiếu niên này. Hắn cầm thanh đao còn dính máu tiến từ từ đến Thuần Vũ Phi đang sợ hãi liên tục thụt lùi vào trong góc. Nghi ma ma liền nhảy ra chắn phía trước tên thích khách.

Thuần Vũ Phi từ nhỏ đã rất sợ máu. Nghi ma ma biết điều đó.

“Mỹ nhân lần này xem như số người không tốt, để ta tiễn người một đoạn.” Nói dứt câu thanh đao liền vung lên. Định dùng đao xuyên qua “bà già” rồi đến “đứa trẻ”.

“Bịch...”

“Á...”

Cái cánh tay cầm đao đã rơi xuống. Mặc Long Thanh tiếp đó dùng kiếm đâm thẳng vào chính giữa ngực của thích khách.

Chết ngay tức khắc.

Thân hình cao lớn đó làm Thuần Vũ Phi cảm thấy an tâm vô cùng.

Y không cần biết tự tôn là gì nữa. Ngồi bật dậy ôm Mặc Long Thanh mà khóc nức nở.

“A...Người sao bây giờ mới tới...Ta tưởng người....hức...”

“Người tưởng ta sẽ chết sao...Thật nực cười....ha ha ha...” Mặc Long Thanh cười sảng khoái ôm chặt ái nhân trong lòng.

Chuyện vui vốn đến rất nhanh và rồi trôi đi cũng nhanh.

“Hoàng thượng mau rời khỏi đây...địch đang đến rất đông”. Một đoàn Vũ Y vệ còn sót lại khoảng năm mươi người.

“Khoảng bao nhiêu...” Mặc Long Thanh gương mặt bình tĩnh đến lạ thường, ôm Thuần Vũ Phi mà hỏi.

“Hơn một ngàn thừa hoàng thượng...”

“Sao chúng lại có thể đột nhập Việt Quốc...”

“Xin người và nương nương phải trú ngay. Xin theo thần.”

Tên Vũ Y vệ nhanh chóng dẫn Mặc Long Thanh và Thuần Vũ Phi chạy đi.

Một canh giờ sau.

Tại một hang động nhỏ ở sâu trong rừng.

Phía ngoài động là hơn ba mươi Cẩm Vệ quân đang đứng gác.

Bên trong một không khí ẩm ướt bao trùm làm cho đôi phu phụ nhớ lại chuyện xưa mà đỏ mặt.

“Hoàng thượng, việc bây giờ là phải tìm đường nhanh chóng rời khỏi đây đến Trùng châu. Một khi đến đó mọi chuyện sẽ được ổn thỏa. Ngay lập tức báo cho Kiền đại tướng quân tiêu diệt lũ đại nghịch bất đạo này.”

“Từ đây đến đó bao xa.” Mặc Long Thanh trong tay vẫn đang ôm Thuần Vũ Phi ngồi trên một dãy đá cao mà hỏi.

“Bẩm Hoàng thượng, gần ba mươi dặm. Mất hai ngày đường mới đến được vì đường núi rất hiểm trở.”

“Trẫm không hiểu tại sao chúng có thể đột nhập Việt Quốc mà không có chút động tĩnh.”

“Theo y phục và võ công thì thần dám khẳng định đó là người của Chiêm quốc. Mà lại do vua Chế Trinh đào tạo.”

“Sao người dám khẳng định như vậy.”

Mặc Long Thanh gương mặt có chút chấp vắn hỏi Túy đô úy.

“Chiêm Quốc tuy đất rộng nhưng chỉ là tiểu quốc phía nam, thần chưa từng nghe có đội binh nào khác ngoài binh của triều đình. Hay là do mối thù năm xưa mà chúng dám ngang nhiên manh động.”

“Cũng có thể vậy. Người hãy phái người thám thính khắp nơi xem sao.”

“Thần tuân chỉ”. Nói xong Túy đô úy liền rời khỏi hang.

“Hoàng thượng, không xong rồi...Giặc đang bao vây bên ngoài có hơn một ngàn...Ba mươi cẩm vệ đã bỏ mạng.” Tên vệ binh nói xong liền gục tại chỗ, máu từ hai bên miệng bỗng trào ra .

Mặc Long Thanh lúc này đã thực sự chấn động.

Tiếng quân địch càng lúc càng lớn.

Khí thế của chúng hùng hực hoàn toàn áp đảo bên trong.

Gió bỗng dừng gào thét qua các vách đá.

Mặc Long Thanh bưng bưng sát khí tuốt kiếm định xông ra ngoài liền bị Thuần Vũ Phi và hai mươi Vũ Y vệ ngăn cản.

“Hoàng thượng không được người là thân chí tôn, hay để chúng thần phá vòng vây cho người rời khỏi.” Túy đô úy quỳ sụp xuống van xin.

“Xin hoàng thượng theo lời Túy đô úy.” Tất cả Vũ Y vệ đều quỳ xuống cầu khẩn Mặc Long Thanh.

“Ta sao có thể hèn nhát bỏ chạy... chết chúng ta cùng chết...” Mặc Long Thanh gương mặt bây giờ đã giãn ra, sự nhân từ tràn ngập trong lời nói.

“Được, có chết cùng chết.” Thuần Vũ Phi bắt lấy tay Mặc Long Thanh gương mặt đầy cương quyết.

“Người thì không được. Nghi ma ma đâu.”

“Hoàng thượng”. Nghi ma ma từ lúc giờ luôn ở đằng sau Thuần Vũ Phi.

“Người phải giúp nương nương trốn trong hang này đến khi bọn chúng đi hết. Đã hiểu chưa.”

Nghi ma ma có thể còn chưa hiểu nhưng Thuần Vũ Phi thì đã hiểu.

Hắn muốn làm vật hy sinh cho y được sống. Không, y không cho phép hắn làm vậy.

“Ta không ở lại , người chẳng phải nói có chết cùng chết sao?” Thuần Vũ Phi tức giận rút tay khỏi tay của Mặc Long Thanh. Gương mặt sợ hãi khi bị bỏ lại đã để lộ rõ ràng.

“Nhưng người đang mang hài tử, nếu có việc gì giang sơn này ai gánh vác.”

“Người thật quá ích kỷ, chỉ lo cho giang sơn sao người không nghĩ đến ta sẽ làm gì khi người chết. Ta tuyệt đối không làm theo.”

“Người phải làm theo đó là mệnh lệnh. Người phải sống vì ta, vì hài tử, vì giang sơn này. Nghi ma ma hãy dẫn quý phi vào sâu bên trong.”

Nghi ma ma định bắt lấy tay Thuần Vũ Phi thì liền bị y hất ra.

Thuần Vũ Phi chạy đến ôm chặt lấy tấm lưng vững chãi của nam nhân. Y không biết tại sao mình lại làm vậy mà chỉ biết là y phải làm vậy. Mỗi khi suy nghĩ Mặc Long Thanh sẽ chết Thuần Vũ Phi tưởng chừng sắp ngất đi.

Yêu thương và căm giận đã hòa làm một.

Cái cảm xúc yêu thương mãnh liệt đã làm y thêm phần dũng khí đối mặt với sự thật.

Y yêu hấn.

Quá yêu hấn nên mới hận hấn. Từ cái ngày gặp mặt lần đầu tiên y chưa bao giờ quên được tên nam nhân bá đạo đã “hành hạ” mình suốt một đêm dài. Rồi lại “tặng” cho y một hài tử.

“Ta không muốn ly khai, một chút cũng không muốn. Xin người cho ta theo người.”

20. Chương 20

“Ta không muốn ly khai, một chút cũng không muốn”

Chỉ một câu ấy thôi đã khiến cho Mặc Long Thanh thần trí như sắp điên đảo, quay cuồng.

Hắn không nhìn ai xung quanh nữa mà ngay tức khắc trở mình ôm Thuần Vũ Phi vào lòng.

Hắn vuốt ve mái tóc của Thuần Vũ Phi.

Hôn lên cái má đã đỏ ửng của nam nhân tuấn mỹ trong lòng.

“Người thực sự một chút cũng không muốn ly khai ta?”

Tiếng hò reo của địch nhân bên ngoài động ngày một lớn tưởng chừng chúng sắp sửa tấn công vào động bất cứ lúc nào.

“Đúng, có chết cùng chết ta không muốn ly khai.”

Cái ầm ĩ bên ngoài một lần nữa lại vang lên.

Các cấm vệ binh trong hang tay cầm vũ khí sẵn sàng chiến đấu bảo vệ thánh chúa.

Mặc Long Thanh đưa môi đến gần đoá mẩu đơn xinh đẹp ôn nhu mà hỏi.

“Người yêu ta?”

“Ta...?”. Thuần Vũ Phi toàn thân nóng lên bất chấp sự lạnh lẽo của thạch động. Trong lòng y bây giờ rất mơ hồ khó đoán.

Một cảm giác nồng ấm tức thì bao quanh khiến y cảm thấy choáng ngợp. Y không biết trả lời Mặc Long Thanh thế nào dù trong lòng từ lâu sẵn đã có chủ ý.

“Ta hỏi một lần nữa. Người yêu ta?”

Mặc Long Thanh tuy giọng nói ôn hòa có phần cầu khẩn nhưng trong lòng lại như lửa đốt đến chân, tim đập liên hồi.

Chỉ cần nam nhân trước mặt nói yêu hấn, hấn nguyện suốt đời suốt kiếp bảo vệ y, không cho y bị bất cứ tổn thương nào, một lòng một dạ có thể bỏ cả đế vị cùng nam nhân mình yêu thương tiểu ngạo giang hồ, làm một hảo tướng công, làm một từ phụ mẫu mực. Tất cả vì Thuần Vũ Phi, Mặc Long Thanh có thể làm hết.

Tất cả những người trong động đang chờ đợi câu trả lời của Thuần Vũ Phi.

Họ nhìn Thuần Vũ Phi bằng ánh mắt của sự trông chờ.

Tiếng hò reo lần thứ ba vang lên một cách mãnh liệt. Nó tràn ngập cả hang động.

Tiếng kim loại hòa vào đá tạo nên thứ âm thanh ghê gợn như tiếng chân của thần báo tử.

Mặc Long Thanh nhìn Thuần Vũ Phi đang đờ đẫn suy nghĩ. Nhưng cuối cùng tất cả chỉ là một sự im lặng.

Thuần Vũ Phi cũng không biết tại sao không trả lời hấn. Thực sự không biết.

Y có cảm giác lòng tự tôn của nam nhân trong y bị tước đoạt một cách trắng trợn.

Y lại một phần chưa chấp nhận được sự thật. Một sự thật là y đã yêu Mặc Long Thanh.

Mặc Long Thanh nhìn Thuần Vũ Phi bằng một ánh mắt đượm buồn. Cái buồn trong khóe mắt tràn ra hòa nhập với tiếng gươm giáo sao mà thê lương đến thế.

“Đến cuối cùng người cũng không thể nói...” .

Thuần Vũ Phi nào có ngờ đâu đây là câu cuối cùng mà tại nơi này nghe được Mặc Long Thanh nói.

Khi nhìn ánh mắt bi thương của nam nhân ấy Thuần Vũ Phi thực sự muốn đến ôm siết để an ủi hấn, hôn lên đôi môi tái nhợt của hấn, bắt quá ánh mắt của y tối dần lại. Mọi thứ trở nên lu mờ.

Bóng dáng Mặc Long Thanh uy dũng dẫn đầu đội Cẩm vệ binh xông ra ngoài.

Điều cuối cùng mà Thuần Vũ Phi nhận thức được là thân thể bị một nữ nhân đem vào trong tối. Y ngất lịm.....

Ánh hoàng hôn của chiều hôm nay thật đẹp.

Một màu sắc tươi sáng như bình minh đang rạng rỡ tại phía chân trời.

Và phảng phất đâu đó trong gió mùi là mùi hương thơm dịu của mẫu Đơn. Thực sự thơm đến nức lòng người.

Thuần Vũ Phi đã tỉnh.

Hiệu lực của thuốc mê đã hết tác dụng.

“Nương nương người đã tỉnh.” Nghi ma ma lay gọi Thuần Vũ Phi.

“Đây là...Mặc Long Thanh đâu ? Hấn đang ở đâu ?” .

Một sự hoảng hốt bao trùm lấy thân thể gầy gò của bậc tuyệt đại giai nhân. Thuần Vũ Phi bây giờ đã không còn có thể bình tĩnh, liên tục hỏi Mặc Long Thanh.

“Nương nương, chúng ta đang ở Tây Môn, quân khu của Kỳ tướng quân, thánh thượng đã.....hu hu....hu...”. Lần đầu tiên trong đời Thuần Vũ Phi thấy Nghi ma ma khóc như thế.

Y lại càng vô cùng hoảng loạn. Cái cảm giác mất mát và đau thương sâu xé tàn bạo tâm hồn của y.

Thuần Vũ Phi gào thét điên cuồng chạy băng ra bên ngoài, nơi mà luồng ánh sáng từ lão thiên gia chạm được đến mặt đất.

Thuần Vũ Phi từ hai bên khóe mắt lệ không ngừng tuông rơi nhìn khung cảnh trước mặt.

Máu và các xác chết chất thành đống.

Cái cảnh tang thương hiện lên đã chà đạp một cách thô bạo đối với sự hoa lệ vô song lúc chiều tà.

Thuần Vũ Phi chạy điên cuồng vòng quanh những cái xác. Y lật từng cái xác lên. Nhìn thật kĩ, y không muốn người mình yêu thương lại đang nằm ngổn ngang như thế.

Thuần Vũ Phi muốn rống lên thật to nhưng sức lực đã không còn. Khóc bây giờ đối với y đã là một chuyện rất khó khăn.

“Nương nương, hoàng thượng không có ở đó.” Nghi ma ma đứng phía sau thấy Thuần Vũ Phi hành động như kẻ dại vội chạy đến can lại.

“Người biết hắn đang ở đâu. Mau cho ta biết...mau..” Thuần Vũ Phi nắm lấy vạt áo Nghi ma ma mà nước mắt dâng trào.

“Nương nương theo thần....”. Tiếng của Túy đô úy khiến Thuần Vũ Phi kinh ngạc thập phần liền im bật không khóc nữa.

Như người sắp chết đuối tìm được chỗ bám. Thuần Vũ Phi nhanh chóng chạy đến bên cái cây to nơi mà nam nhân mặt chiến phục đang đứng.

Thuần Vũ Phi nắm chiếc mũ sắt của Túy đô úy mà rằng giọng hỏi.

“Hắn đang ở đâu. Mau cho ta biết...xin người...”

“Nương nương đừng quá kích động. Sau khi thần cùng hoàng thượng quyết tử xông ra ngoài thì nửa canh giờ sau bỗng đâu đội binh một vạn người của Kỳ nguyên soái đóng quân ở Tây Môn xuất hiện. Họ nhanh chóng giải cứu cho hoàng thượng, có điều...”

“Hoàng thượng không may trúng phải Mạnh Kịch huyết từ mũi tên của tướng giặc, hiện đang được các quân y khẩn trương lấy độc ra nhưnghoàng thượng đang sốt cao thần e là”.

“Người nói e là.....người mau nói cho ta hắn ở đâu...”

“Nương nương xin đừng quá.... Thần sẽ đưa người đến đó.....”

21. Chương 21

Chưa đến một trăm bước là cái đại tướng màu vàng khổng lồ.

Mặc Long Thanh đang nằm bất động trên chiếc giường. Gương mặt trắng bệch như không còn chút máu.

Thuần Vũ Phi vừa thấy cảnh tượng trên thì ngất ngay tại cửa vào. Túy đô úy liền nhanh chóng đỡ y tựa vào chiếc trường kỉ đối diện nơi Mặc Long Thanh đang nằm.

Thuần Vũ Phi lết gối dưới đất vươn tay đến gương mặt của nam nhân đã từng bá đạo trên cơ thể của mình. Y không nghĩ kẻ này lại có lúc gặp hoàn cảnh như thế.

Thuần Vũ Phi nhìn Mặc Long Thanh bằng ánh mắt tội cùng của sự đau xót.

Y đau quá. Thực sự rất đau.

“Người mau tỉnh dậy, mau tỉnh dậy sao lại ngủ như thế.....Mau tỉnh dậy đi...”

Thuần Vũ Phi bây giờ nào còn giữ cái gì gọi là lòng tự tôn nam nhân. Y khóc thảm thiết trên thân thể băng bó khắp nơi của Mặc Long Thanh.

Y hận mình tại sao lúc đó không nói yêu hắn.

Long huyết đã ứ đọng cả miếng vải trắng lớn.

Cái ánh mắt có khả năng làm người khác mê cả mê luyến cả kinh sợ bây giờ đã nhắm lại.

Thuần Vũ Phi vuốt ve, âu yếm cái gò má, rồi sau đó hôn lên nó. Một nụ hôn có thể làm tan chảy cả đá. Nhưng Mặc Long Thanh vẫn không động dậy.

“Người mau tỉnh dậy cho ta...Ai cho người ngủ...Mau tỉnh dậy.....Ta sẽ ngoan, sẽ nghe lời người...Ta xin người, mau tỉnh lại đi...xin người.... ”.

Thuần Vũ Phi áp mặt vào ngực của Mặc Long Thanh mà ra sức kêu gọi.

Nếu nam nhân đang nằm trên giường lập tức tỉnh dậy Thuần Vũ Phi nguyện tươi cười mãn nguyện mà chết đi.

Y muốn gọi hắn hay là gọi hồn hắn trở về.

Mặc Long Thanh vẫn bất động. Thuần Vũ Phi lại gào thét lên.

Nước mắt hòa với máu tạo thành một hương vị mê người.

“Nương nương, người đừng quá kích động...”. Nghi ma ma đứng bên cạnh khóc lóc mà khuyên nhủ.

“Cứu hắn...mau cứu hắn ...Túy đồ úy người cứu được hắn phải không...?”

Thuần Vũ Phi nở nụ cười ngây dại mà hỏi vị tướng quân đang cúi mặt đứng ở một góc.

“Có một cách nhưng...thần sẽ nói riêng với nương nương. Xin theo ta.”

“Được miễn cứu được hắn, làm gì ta cũng làm.”

Thuần Vũ Phi hôn lên sống mũi của tuấn tú thiếu niên trên giường, liền nhận ra một luồng hơi thở ấm áp nên có chút an tâm, lấy tay áo lau nước mắt rồi cùng Túy đồ úy ra bên ngoài.

Gió từng cơn thổi vào mặt sao nghe thấu xương thấu thịt.

“Nương nương, hoàng thượng là thân chí cao, hiện nay người trúng phải Mạnh Kịch huyết, nếu trong hai canh giờ nữa đội kị binh chưa về người chắc không qua khỏi...” Túy đồ úy lập tức quỳ xuống mà khóc lóc thảm thương.

“Hắn sẽ như thế nào...nói cho ta biết...”. Thuần Vũ Phi nghe xong đã quỵ xuống, nước mắt trào dâng, y nấc lên từng đợt nghe mà tê lương.

“Không thể nào, hắn không thể nào...”Thuần Vũ Phi không muốn tin vào sự thật, y một chút cũng không muốn tin.

“Người nói là đội kị binh về sẽ có cách...có cách phải không...hắn sẽ được cứu đúng không...”. Mỹ nhân trong đầu lại lóe lên một quãng sáng mờ nhạt.

“Nương nương, Mạnh Kịch huyết cần phải có máu của phụ nữ đang mang thai mới có thể tiêu trừ nhưng ở nơi đây rừng núi hiểm trở thần e đội kị binh chắc không thể nào tìm thấy được thuốc giải đó. Chúng ta phải làm sao bây giờ...nương nương...phải làm sao...”. Túy đồ úy vừa nói vừa rên rỉ.

“Phụ nữ mang thai. Ta chẳng phải là đang mang thai hay sao. Mau dùng máu ta cứu hắn ...” Thuần Vũ Phi trên miệng trào ra tiếng ỷ. Vui vẻ đến tột cùng.

Nếu Mặc Long Thanh được cứu điều gì mà y không dám làm.

Ngay cả bệnh sợ máu từ nhỏ cũng đã nhanh chóng quên mất.

“Nhưng người là nam nhân.”

Túy đồ úy có chút đắn đo mà nhìn Thuần Vũ Phi.

“Nhưng ta đang mang thai, máu ta có thể cứu hắn,...”. Thuần Vũ Phi lặp lại một lần nữa với ánh mắt tin tưởng tuyệt đối.

Nếu có kẻ đập tắt nó ngay bây giờ Thuần Vũ Phi chắc chắn không thể sống nổi.

Ngay sau đó, không đợi Túy đồ úy trả lời Thuần Vũ Phi quay sang gọi Nghi ma ma.

“Nghĩ ma ma mau gọi quân y lại đây ngay lập tức.”

Ngay lập tức hai quân y được gọi đến trước mặt quý phi.

“Máu ta có thể cứu được hần phải không? ...nếu vậy mau dùng máu ta để cứu hần...”. Thuần Vũ Phi nỡ hai đồng tiền xinh đẹp thập phần trên má khiến hai thái y đỏ mặt mà trả lời.

“Nương nương nhưng cách này thần y e là sẽ nguy hiểm đến tính mạng.” Quân y trẻ tuổi cúi đầu mà thưa.

“Nguy hiểm đến tính mạng...chẳng phải chỉ lấy chút máu thôi sao”. Thuần Vũ Phi có điều không hiểu mà hỏi ngược lại.

“Muốn giải Mạnh Kịch Huyết phải cần đến bảy chén máu tươi của phụ nữ đang mang thai. Muốn cho máu bệ hạ, nương nương phải có thể hy sinh cả tính mạng của mình. Người có chấp nhận.”

“Người nói là cần bảy chén máu.” Thuần Vũ Phi đôi môi khẽ rung lên, mắt trái giật liên hồi. Sự sợ hãi xâm lấn từng mảnh da thịt của y.

Y từ nhỏ đã rất sợ máu. Nếu từ người y lấy ra bảy chén máu chỉ e vừa nhìn đã chết ngất chứ chưa nói đến việc mất máu mà chết.

“Hí...hí.....”. Ngay lúc Thuần Vũ Phi đứng ngây ra trước sự thật phũ phàng thì tiếng vó ngựa vang lên.

Hai nam nhân xuống ngựa theo sao là một nữ nhân mang thai bụng đã rất lớn.

“Mau lên...”. Tên lính hét người thai phụ kia.

Nữ nhân sợ hãi bước chân nhanh hơn tiến về phía cái trướng khổng lồ màu vàng.

Tuy nhiên cái bụng to tướng đã làm đôi chân không còn nhanh nhẹn được nữa.

Tên lính dẫn thai phụ đến trước mặt Túy đô úy mà thưa.

“Thưa nguyên soái, thần đã tìm được nữ nhân này trên núi, có thể dùng nàng ta cứu hoàng thượng.”

“Tốt lắm, tốt lắm vậy nương nương không cần phải hy sinh rồi.”

Túy Đô úy nhìn Thuần Vũ Phi mừng rỡ ra mặt.

Nếu để Thuần Vũ Phi chết hần e rằng không còn mạng mà làm nguyên soái thêm vài chục năm nữa.

Nghe đâu hoàng đế rất ưu sủng nam nhân này.

Hiện nay người này lại mang long duệ của hoàng thất.

“Trịnh đại phu, mau tiến hành đi.”

“Các người muốn nàng ta chết sao...sao có thể...” Thuần Vũ Phi đã hiểu ra liền chạy đến cản trước mặt thai phụ trong lúc Trịnh quân y đang cầm chén thuốc đem đến.

Trịnh quân y thấy vậy không biết làm sao liền nhìn Túy Đô úy xin được chỉ dẫn.

“Nương nương thời gian rất cấp bách phải lấy máu nhanh lên. Nếu không tính mạng của hoàng thượng sẽ bị đe dọa.” Túy đô úy chạy đến bên cạnh mà van xin Thuần Vũ Phi.

Thai phụ được quý phi che chắn ở phía sau nghe thấy hai từ “lấy máu” vô cùng kinh sợ quỳ xuống mà cầu xin.

“Nương nương xin người cứu dân phụ, đứa nhỏ là vô tội xin hãy cho ta sinh nó ra, sau đó người muốn chém giết ta đều cam lòng...Xin nương nương thương xót cho dân phụ...”

Nghe Túy đô úy gọi Thuần Vũ Phi là nương nương, thai phụ kia liền hướng y mà khẩn cầu mong được một con đường sống.

Tấm lòng người mẹ luôn là bao la.

Thuần Vũ Phi đang mang thai một phần cũng hiểu được điều ấy. Y chỉ biết nhìn xuống bụng của mình rồi khóc nức lên.

Y không biết làm sao bây giờ.

Thực sự rất đau khổ.

“Mau giữ chặt cô nương này ...” Trịnh quân y gọi hai tên lính gần đó.

“Thuốc này là gì?”. Thấy đại phu kia cầm cái chén chứa nước màu đen ngầu đến bên cạnh thai phụ Túy đô úy liền hỏi.

“Tướng quân, thuốc này khi uống vào các cơ quan bên trong sẽ lần lượt bị vỡ ra, máu từ đó mà mới tràn lên miệng. Quân giặc thật ác độc khi tạo ra loại độc này.”

Trịnh quân y lắc đầu một cái rồi hướng miệng thai phụ sợ hãi đang gào thét mà đưa vào.

Ngay lập tức Thuần Vũ Phi một lần nữa chắn trước mặt thai phụ.

“Không được làm thế...thật là độc ác quá...ta không cho phép...”. Thuần Vũ Phi vừa khóc mà vừa hét vào mặt quân y kia.

“Nương nương nếu không làm thế hoàng thượng sẽ không thể cứu vãn được, xin nương nương tránh ra....”

Trịnh quân y lúc này đã không còn khách sáo liền mạnh bạo đẩy nhẹ Thuần Vũ Phi ra một bên.

Trong lúc đó bên kia những cột gỗ dài là tiếng gào thét của một nam nhân xa lạ.

“Mau thả nương tử ta ra...lũ khốn kiếp...mau thả nương tử ta ra....”.

Thì ra nam nhân kia là tướng công của thai phụ. Hắn có sức mạnh đánh bật cả hai tên lính gác ngoài cổng. Sau đó lập tức xông đến nơi nương tử mình đang bị kiềm chế giữa hai nam nhân.

Nhưng nhanh như chớp một vũ y vệ đã có mặt. Thanh đao bén ngọt kề trên cổ. Tên tiều phu lực lưỡng dĩ nhiên dừng lại nhưng cặp mắt sắc nhọn hung hăng cắm vào hai tên lính trước mặt.

“Người là ai mà dám xông vào quân khu của Kỳ tướng quân. Người đâu mau đem chém hắn cho ta.” Túy Đô úy tức tối ra lệnh.

“Không được...không được giết hắn...”. Thuần Vũ Phi lại dùng hết sức hét lên ngăn cản thanh đao của Vũ Y vệ.

“Nương nương người...thôi được mau giải hắn ra ngoài cho ta...”. Tên nguyên soái vô cùng tức tối nam nhân này nhưng dù sao thân phận mình quá nhỏ bé chỉ biết cung kính mà vâng lệnh.

“Nương nương xin người cứu nương tử của thảo dân, trăm ngàn lạy nương nương...xin thương xót”. Tên tiều phu như sắp khóc quỳ xuống hướng Thuần Vũ Phi mà van xin.

“Xin tha cho dân nữ, xin người tha cho hài tử của dân tử...”. Thai phụ kia lại ra lời van xin cùng chồng.

“Câm miệng hết cho ta.” Túy đô úy quay sang Trịnh quân y ra lệnh.

“Cho ả uống đi.”

Trịnh quân y liền làm tiếp công việc dở dang. Thuần Vũ Phi định một lần nữa ngăn lại liền bị Túy đô úy kiềm chặt bằng nắm tay mạnh mẽ của nam nhân chinh chiến đã lâu năm.

“Thất lễ rồi nương nương.”

“Không được...tha cho nàng ta đi ...tha cho nàng ta đi...”. Thuần Vũ Phi lấy hết sức mà vùng vẫy, rào thét.

Chén thuốc đã gần đưa đến môi....

“Lũ chó mau thả nương tử ta ra ...mau thả ra....”. Nam nhân thấy nương tử mình như thế cũng vùng vẫy rào thét theo Thuần Vũ Phi nhưng đều bị ba, bốn tên khác ngăn lại.

Thuần Vũ Phi nghĩ đến hài tử tội nghiệp kia sẽ chết, một gia đình vì thế mà tiêu tan. Trong lòng y cũng vô cùng đau khổ.

Dùng hết sức lực cuối cùng, Thuần Vũ Phi đã vượt khỏi tay Túy đô úy xông đến giật lấy chén thuốc trên tay trịnh quân y.

Nước mắt từ hai viên châu ngọc tuôn dài trên hai má.....

Thuần Vũ Phi nấc lên rồi sau đó một hớp mà uống hết.....

22. Chương 22

“Ừc.....ừc.....”

Cả kinh trước hành động của nam nhân kia, túy đô úy phóng đến định giật phăng lấy chén thuốc nhưng đã quá muộn.

Ngay cả giọt cuối cùng y cũng đã uống hết.

Đôi vợ chồng tiểu phu cũng không thể ngờ rằng nam nhân cao quý kia có thể vì thân phận thấp hèn của mình mà cam lòng chịu hy sinh.

Từ trong tấm lòng thiêng liêng của người mẹ, dân phụ đã cảm kích công đức mà quỳ lạy Thuần Vũ Phi ba lạy.

Hai hàng nước mắt trào lên hòa cùng vị đắng của thuốc nghe sao mà chua chát.

Đến phút cuối cùng cũng không được ở bên nhau.

Đau khổ, uất ức trong tâm hồn bây giờ chỉ còn nhờ hai hàng lệ mà bộc bạch.

Nhánh cây non nốt cuối cùng của đại thụ phía nam thành đã rụng xuống.

Y sẽ chết.

Đúng vậy.

Nhưng bao giờ...

Thuần Vũ Phi uống xong chưa kịp định thần lại thì liền quay ra chỉ thị cho Túy đô úy thả người.

“Ta đã uống hết, mau thả cho hai người họ về đi...”

“Nương nương sao người lại làm thế...”. Túy đô úy vẫn còn chưa hết bàng hoàng.

“Được rồi...”. Thuần Vũ Phi gương mặt trở nên cương nghị băng lãnh thập phần khiến kẻ đối diện có cảm giác bị áp chế ngay lập tức.

Túy đô úy chỉ còn biết cách tuân lệnh.

Nhưng khi cứu sống hoàng đế hần sẽ ra sao.

Quý phi của tên nam nhân trên giường chỉ còn một canh giờ để sống...Một canh giờ thật sự quá ngắn ngủi.

“Ta muốn gặp hần lần cuối. Bao giờ thuốc mới phát huy tác dụng...”.

Thuần Vũ Phi chuyển cặp mắt sang nam nhân còn đang run rẩy kể bên tấm bình phong bằng gỗ hương. Y cố gắng kiềm nén dòng nước chảy hai bên má mà hỏi.

“...Dạ ...chắc nội trong nửa canh giờ thuốc sẽ phát huy tác dụng...thưa nương nương...” . Cái giọng chững chạc của nam nhân bây giờ đã không còn mạch lạc.

“Nương nương chúng thần phải nói sao với bệ hạ đây...nương nương.... Chúng thần biết nói sao bây giờ...”. Túy đô úy bây giờ rống lên như điên dại...lay Thuần Vũ Phi một cách kịch liệt. Hần biết nếu tên này chết hần vốn không còn đường để sống.

“Câm miệng...ta không còn thời gian nữa...ta phải đến gặp hắc...mau tránh ra ...”. Nói xong Thuần Vũ Phi cất bước nhanh chóng đến bên cái đại trường phía bên tay phải của mình.

Bức rèm được mở ra.

Nam nhân trên giường vẫn còn đang bất tỉnh.

Cái mùi trầm hương hòa nguyệt trong không khí xông lên mũi khiến Thuần Vũ Phi có chút khó thở.

Y tiến nhanh đến bên giường ngồi sát vào Mặc Long Thanh.

Y cầm bàn tay thô ráp của nam nhân tuần lảng vuốt ve rồi áp ủ vào bên cái má trắng hồng nõn nà của mình.

Yêu thương cưng chiều, nếu có thể y nguyện chuyển hết cho hết nam nhân này.

“Người có biết là ta rất ghét người không ?. Thực sự ghét đến nỗi ta muốn xóa người khỏi trí nhớ của ta. Bất quá ta đã không làm được.” Dưới ánh mắt của Thuần Vũ Phi một loại khí chất lạ lùng bao trùm cả gian trường lớn.

Thuần Vũ Phi khóc trên cánh tay của Mặc Long Thanh. Từng dòng tuôn trào ướt cả một phần tay áo.

Trên môi tuy nở nụ cười nhưng trong lòng thập phần đau xót.

Về mặt khi này đã tràn ngập ái ý.

Thuần Vũ Phi lúc cười cũng như lúc khóc vẫn thập phần xinh đẹp. Như một đóa mẫu đơn giữa một vườn hoa huệ trắng. Rực rỡ và cao quý. Tinh khiết như hơi sương của buổi sáng sớm.

Mái tóc dài đen mượt bây giờ đã rối bù.

Tuy nhiên y vẫn là tuyệt đại mỹ nhân của thiên triều Việt quốc.

“Người có biết tại sao ta lại không muốn tha thứ cho người?...”

“Người bá đạo, dù ta biết việc xảy ra không phải liên quan đến người nhưng ta vẫn cứ hận, ta phải đòi lại công đạo cho hài tử của người. Người làm phụ thân người ta kiểu gì mà để cho hài nhi phải sinh tử liên trùng. Người làm phụ quân kiểu gì mà chưa một lần ngự giá Vũ Liên cung của ta.” Nói đến đây nụ cười kèm theo sự ướt át của nước mắt lại tuôn trào.

“Người là người như thế nào chứ.....”.

Thuần Vũ Phi vẫn nói chuyện với cái “xác” kia.

“Nương nương thần có chuyện cần bàn.”

Là Túy đô úy.

À không còn nữa. Theo sao là hai tên quân y khi này.

Tay cầm một bát đá rất lớn theo sao.

Thuần Vũ Phi lập tức bị áp chế, nỗi sợ máu dâng lên. Cảm giác buồn nôn lại tái diễn.

“Có việc gì...”. Lấy lại tinh thần Thuần Vũ Phi vẫn nắm chặt bàn tay của Mặc Long Thanh mà hỏi.

“Nương nương nếu hoàng thượng hồi phục chúng thần phải nói sao để được toàn mạng.” Túy đô úy đi thẳng vào vấn đề.

Là một võ tướng. Hắc không vòng vo tam quốc như các quan văn trong triều.

“Hoàng thượng khi đi mang theo bao nhiêu vàng.” Thuần Vũ Phi nhanh chóng hỏi.

“Nương nương, khoảng hơn hai ngàn lượng...nhưng việc này...”. Túy đô úy có điều thắc mắc.

“Người mau đem hết số vàng đó phân phát cho người nghèo Trùng châu, Liêm châu và Hạo châu. Đã rõ chưa ?” Thuần Vũ Phi dùng giọng chủ tử ra lệnh khiến một đợt lạnh cóng truyền vào cột sống của nam nhân đứng đối diện.

“Nhưng thần sao dám hành động khinh suất như thế...thần xin nương nương chỉ điểm.”

“Trước khi hẩn tỉnh dậy các người phải đem xác ta đi một nơi thật xa. Sao đó bẩm báo với hẩn ta đã lấy một cỗ xe ngựa và một ngàn lượng vàng mà bỏ trốn. Các người đã hiểu chưa.” Vừa nói mà nước mắt lưng tròng Thuần Vũ Phi vẫn đang cố nén cảm xúc mà diễn đạt tiếp.

“Xin các người cố gắng đem xác ta về lại kinh thành. Dem cho phụ, mẫu ta nhưng phải thật âm thầm. Xem như bốn cung cầu xin các người. Có được không ?”

Thuần Vũ Phi lập tức quỳ trước mặt ba nam nhân.

Ba kẻ kia thấy cảnh tượng trên hải hùng lập tức quỳ xuống.

“Nương nương sao phải làm thế. Người xā thân cứu bệ hạ sao lại buộc mình vào một cái án oan khiêng. Nếu vậy Thuần gia có thể bị liên lụy.”

Tên này vốn là gia tướng của Thuần gia.

“Ta đã suy nghĩ kĩ rồi. Nếu biết ta chết vì hẩn cả cuộc đời còn lại chắc hẩn không thể nào sống nổi nếu vậy thà bây giờ một đao giết chết hẩn còn hơn. Nếu người chu toàn cho ta, kiếp sao Thuần Vũ Phi nguyện làm trâu, ngựa đáp tạ ân đức của người...Ta xin người..... ta xin người...”

Mỗi câu “ta xin người” Thuần Vũ Phi đều đập đầu thật mạnh xuống đất.

Máu đỏ tươi trên trán không ngừng rỉ ra.

“Nương nương đừng làm vậy...thần nhận không nổi...được được...thần sống đã nhận ân đức của Thuần lão tể tướng, nay nguyện vì nương nương có chết cũng không từ nan. Xin người hãy an tâm...” Túy đô úy lau nước mắt đỡ Thuần Vũ Phi dậy khẳng định một câu.

“A.....Đau quá.” Thuần Vũ Phi cảm nhận được một đợt co rút kịch liệt ở vụng bụng. Cái cảm giác nhói lên trong phút chốc rồi cứ thế tái diễn liên hồi. Y ôm bụng.

“Chắc là thuốc đang phát huy tác dụng...xin nương nương cố gắng chịu đựng...”Trịnh quân y dù biết chắc nam nhân này sẽ chết nhưng vẫn ra lời an ủi.

“Tội nghiệp cho long nhi kia....”. Túy đô úy nhìn Trịnh quân y đỡ Thuần Vũ Phi trong cơn quằn quại mà than lên một câu.

“Hài tử...hài tử.....của ta...”. Lúc này Thuần Vũ Phi mới thực sự bị chấn động. Y xoa liên tục vào vụng bụng của mình.

Lúc cứu người, thực sự nam nhân này đã quên mất sự tồn tại của sinh linh bé nhỏ trong cơ thể.

Đầu óc bây giờ đã trống rỗng. Thuần Vũ Phi đau khổ tràn trề, ôm bụng mà khóc.

Nghĩ đến kẻ khác cuối cùng người chịu thiệt lại là hài tử vô tội.

Thuần Vũ Phi tưởng chừng mình không còn nước mắt để khóc nhưng cuối cùng nó một lần nữa tuôn trào.

Khuôn mặt diễm lệ ngầy ra như điên dại. Cái sự mơ hồ bao trùm cả tâm hồn và thể xác.

Máu. Từ hai bên miệng Thuần Vũ Phi, máu từng đợt tuôn ra. Trịnh quân y thấy thế la to.

“Máu...ra rồi đem chén lại đi...”

Nhanh chóng cái bát đá khi nãy được đặt ngay miệng của Thuần Vũ Phi.

Nhưng sao máu lại có màu đen mà lại ra rất ít.

Thuần Vũ Phi đau đớn nắm chặt tay vịn.

Cái mùi tanh của máu nồng lên mũi khiến y muốn nôn ra ngay tức khắc.

Nước mắt trào ra hòa lẫn cùng máu.

“Nương nương người phải dùng sức mà đưa ra mới được.” Trịnh quân y tay cầm chén đá tay kia thì lay Thuần Vũ Phi sắp ngất dậy.

Cơ hồ nghe được Thuần Vũ Phi liền mở mắt ra.

Đập ngay vào mặt chính là chén huyết đỏ thắm còn có hơi ấm bốc lên.

Y ngất ngay tại ghế.

“Hoàng thượng nương nương ngất rồi...” . Túy đô úy một tay đỡ Thuần Vũ Phi nhìn về “long sàng” mà gọi to.

“Bảo bối...” . Mặc Long Thanh ngồi bật dậy chạy đến đỡ Thuần Vũ Phi vào lòng từ tay nam nhân kia.

“Bảo bối tỉnh dậy đi, bảo bối....người mau tỉnh dậy...” . Gậy ông đập lưng ông, Mặc Long Thanh kì này e không qua khỏi sổ kiếp.

23. Chương 23: Phiên Ngoại 1

Mùa hạ năm Tuệ Vũ thứ tám.

Vũ liên cung.

Hoa sen thơm ngát cả một vùng. Nếu là ngày thường chắc chắn sẽ có rất nhiều cung nữ, thái giám đến xem, đặc biệt là hoàng hậu nương nương.

Nhưng hôm nay không có ai cả.

Một lý do đơn giản là chẳng ai trong lúc sinh nở lại ra hồ ngắm sen.

“Á.....Á.....Á.....Đau quá.....á.....Ta đau quá.....”. Thuần Vũ Phi một tay nắm chặt thái hậu còn tay kia thì vịn lấy thành giường mà vận sức đẩy “cục cứng” của Mặc Long Thanh ra.

Thân dưới của y quằn quại trên giường khiến thái hậu thập phần kinh hoàng.

“Người cô lên nào, sắp được rồi cô lên...làm tốt lắm... cô lên nữa mới được .”. Thái hậu ra sức nắm tay Thuần Vũ Phi liền quay sang nạt tên thái giám thật lớn đến nỗi cả điện hết thấy đều nghe thấy.

“Hoàng Thượng đâu còn chưa đến hay định để ai gia đích thân đi kiểm.”

“Thái hậu thứ tội, hoàng thượng đang cấp tốc trở về...Chắc đã gần đến rồi ạ.” Tiểu Xuân Tử hoảng hốt quỳ xuống mà thưa.

Trong hoàn cảnh như thế này quả thực khiến cho người ta bốc hỏa xung thiên.

“Á.....Á.....Thái hậu ta đau quá....ta đau quá....Long Thanh đâu...hắn đâu rồi..”. Chưa ai dám kêu thẳng tên chồng trước mặt mẹ chồng như thế. Đây có lẽ là người tiên phong của thời đại này.

Thái hậu vẻ mặt vừa giận vừa lo một lần nữa xung thiên.

“Trịnh ma ma, gọi Hồng Y Bình(1) đem ngay hoàng thượng về cho ta.”

“Nô tỳ tuân mệnh.” Nói xong không dám nấn ná,Nghi ma ma vài bước đã ra khỏi cửa.

Lại một trận co rút kịch liệt. Thuần Vũ Phi cắn chặt miếng đệm ra sức mà rặn. Trên mặt lúc này đã ướt đầm mồ hôi.

“Cố lên, cố lên sắp ra rồi...nương nương...ra rồi chút nữa thôi...”. Nghịch nhũ quan ở phía dưới reo lên. Thực sự, đây là lần đầu tiên đỡ sinh cho nam nhân của bà ta, khó trách “có chút” căng thẳng.

Nghịch gia vốn là phường thuốc nổ tiếng bạt nhất của kinh thành. Gia đình truyền thống y học cao sâu. Khoảng mười năm tiến cung một người.

“Á...đau quá...Mặc Long Thanh đâu...Hắn chết rồi sao...á,.....Đau quá.....Thái hậuđau quá....a....”. Thuận Vũ Phi lại tiếp tục rên rĩ.

Một cơn gió nhẹ băng băng thổi đập vào chiếc màn treo trên nóc điện.

“Hoàng thượng giá lâm...”. Mạch công công vừa chạy thục mệnh theo sau Mặc Long Thanh vừa hô lên.

Hoàng đế trẻ mặt xanh như tàu lá vôi vàng chạy đến bên chiếc giường.

“Bảo bối ngươi sao rồi...ta đến đây ...ta xin lỗi...ta xin lỗi ...”. Mặc Long Thanh hoảng hốt cầm lấy tay Thuận Vũ Phi đang mơ màng mà áp vào má.

“Đồ chó chết...sao ngươi bây giờ mới đến...ta sắp chết rồi...”. Giọng Thuận Vũ Phi rên rĩ mới thê lương làm sao. Làm cho Mặc Long Thanh cảm thấy có lỗi.

“Ta sai rồi...ngươi cố lên...ta yêu ngươi...rất yêu ngươi, ngươi phải cố lên...”.

Lúc vừa nghe thấy mấy câu trên mấy nữ y phía dưới mặt đỏ lên, ngưng trong một giây liền gấp ánh mắt sắc như dao của thái hậu, thế là công việc lại tiếp tục.

“Đau quá.....á.....á.....á.....”. La lên ba hồi liên tục. Thuận Vũ Phi giật ngược bàn tay đang nắm tay mình cần phập vào.

“Á.....Á.....Á.....”. Ba tiếng la trên chắc ai cũng biết là ai rồi.

“Được rồi...ra rồi.....là.....là.....là công chúa.....là công chúa...”.

Nghịch nữ quan la lên trên gương mặt thì hờn hờ ầm đứ đẻ bé vừa mới cất dây rốn về phía Mặc Long Thanh.

“Là công chúa, hay quá là công chúa...mẫu hậu là công chúa.....”. Mặc Long Thanh ầm đứ đẻ nhỏ mà nhảy dựng lên. Bao nhiêu tôn nghiêm của bậc đế vương bây giờ đã chôn ở đâu mất. Bao nhiêu đau đớn khi này bây giờ đã hóa vào hư không.

“Nào để ai gia xemĐể ta xem nào...”. Thái hậu cũng đứng lên nhanh chóng bước đến đứ đẻ nhỏ...

Thái Hậu định bế lấy đứ đẻ trẻ nhưng bị Nghịch nữ quan kêu lên.

“Thái hậu, công chúa còn phải lau bằng nước ấm, không được sạch đâu...”. Thực sự vừa mới “ra lò”, vị công nương này trên người lưu không ít “dị chất”.

“Mặc kệ. Hoàng thượng đưa cho Ai da nào...” Thái hậu chạy đến định giành lấy nhưng bị Mặc Long Thanh khước từ ra mặt.

“Đây là hài tử của nhi thần để nhi thần ôm thêm một chút nữa...Mẫu hậu chờ một chút nữa đi...ha ha ha....”.

“Người thật là...Mau xem hoàng hậu của ngươi đi...Để ta ầm bảo bối của ai gia cái đã...”. Thái hậu cố đầu Mặc Long Thanh một cái rồi chỉ về nam nhân đang nằm trên chiếc giường.

Hắn quá sơ ý chơi với tiểu bảo bối còn đại bảo bối thì vẫn đang quần quai trên giường. Ngay lập tức đưa tiểu công chúa vào tay thái hậu, Mặc Long Thanh chạy đến bên Thuận Vũ Phi.

“Ngươi là tốt lắm...là tiểu công chúalà tiểu công chúa của chúng ta....”. Mặc Long Thanh cười toe toét như hài tử mà ra sức khoe khoang.

“Ta muốn ầm nó...mau đưa nó lại đây cho ta....”. Thuận Vũ Phi mệt mỏi nói trong khi mồ hôi vẫn không ngừng tuôn hai bên má.

“Thái hậu, bảo bối muốn ầm nó...”. Thái hậu đang mân mê đứ đẻ nhỏ nghe thấy thế liền tiến đến bên phụng sán.

Đứ đẻ bé dần dần lộ diện trước mặt Thuận Vũ Phi. Y định đưa tay đến chạm vào nó. Bỗng nhiên...

“Á.....đau quá...á.....”.

“Chuyện gì...bảo bối ngươi đau chỗ nào....Nghịch nữ quan sao hắn lại đau...nhanh lên xem hắn có sao không...”. Nhìn Thuận Vũ Phi nhăn mặt, Mặc Long Thanh cuống cuống hỏi.

“Vây là.....còn nữa.....”. Nghạch Nhũ quan lo lắng nhìn cái bụng chỉ xẹp được một chút của hoàng hậu nương nương.

“Còn nữa....là sao.?”

Thái hậu cùng hoàng đế liền ngay lập tức hỏi.

“Người đầu mau đem nước lại đây” Nghạch nhũ quan ra lệnh cho hai cung nữ cạnh giường.

“Còn các người mau lên lại đây tiếp ta một tay, còn một hài tử nữa, mau lên kéo không kịp...”. Lại ra lệnh cho năm y nữ định ra khỏi điện, không “thèm” quan tâm đến hai mẫu tử kia đang lo lắng.

Hai kẻ kia cũng hiểu ra liền nhìn nhau sau đó nắm chặt tay Thuần Vũ Phi.

Thái hậu một bên, hoàng đế một bên ra sức trấn an.

“Bảo bối người cố lên....”. Mặc Long Thanh nhanh chóng trao cho Thuần Vũ Phi một nụ hôn mãnh liệt. Tràn đầy mật ngọt của ái tình khiến thái hậu đỏ mặt xoay qua một bên.

Đứa trẻ thứ hai thì nhanh hơn.

“Á.....”

Thuần Vũ Phi vận sức cắn vào môi của Mặc Long Thanh một cái thật mạnh.

Thuần Vũ Phi ngất đi.

Năm Tuệ Vũ thứ tám.

Thái tử ra đời.

“Hoàng nam, là hoàng nam.....Xin chúc mừng thái hậu, xin chúc mừng bệ hạ là hoàng nam....hoàng nam.....”. Nghạch ma ma mừng rỡ như muốn khóc cùng đám cung tỳ đồng loạt quỳ xuống.

“Hoàng nam.....Có thật là....”.

Lại một lần nữa cái cắn khi nãy bay vụt mất. Mặc Long Thanh nhào đến chụp lấy hài tử trên tay y nữ phía dưới giường.

“Ha....ha..... a.....aaaa....Là hoàng nam.....Ta có hậu rồi....Là hoàng nam.....”. Mặc Long Thanh ẵm đứa trẻ như bảo bối dễ vỡ mà nâng niu rồi chạy đến Thuần Vũ Phi.

Bất quá Thuần Vũ Phi đang thiếp đi trong giấc mộng.

Thái hậu cười ra nước mắt ẵm công chúa đi đến bên tiểu hoàng tử trên tay Mặc Long Thanh.

Tiếng chuông vang lên hai lần trên thành bắc.

Một lần chín cái. Tượng trưng cho công chúa.

Một lần bảy cái tượng trưng cho hoàng tử.

Ba ngày sau.

Mặc Dung được sắc phong làm Chiêu Hòa công chúa.

Mặc Long Phi được tấn phong Thái tử, kế thừa chính thống của Việt Quốc đế vị.

Năm tuệ vũ thứ tám.

Việt Quốc mưa thuận gió hòa. Nhân dân ấm no, an vui.

Bất quá trong cung thì không được như thế.

24. Chương 24: Phiên Ngoại 2

Mùa thu năm Tuệ Vũ thứ tám.

Gió thổi nhẹ nhàng trên những cành đào trụi lá.

Hương sen tuy không còn ngào ngạt như trước nhưng vẫn cố vương vấn đâu đó trong những hốc đá ở bên kia bờ hồ.

Nắng nhẹ.

Thuần Vũ Phi đang ẩm nam hài thần thờ nhìn đóa liên hoa cuối cùng bên kia bờ kè.

“Nương nương. Hoàng thượng...”. Nghi ma ma cúi đầu có vẻ hơi e ngại...

Nam nhân bình thần vẫn nhìn về phía trước hỏi.

“Hoàng thượng làm sao?”

“Tổng quản điện Thái Hòa báo lại, thánh thượng đã trở về tẩm cung.”

“Có việc gì không đúng sao Nghi ma ma?”. Thuần Vũ Phi ngạc nhiên hỏi.

“Thưa nương nương, là nương nương chưa biết hay nương nương không để tâm.”

“Có gì ma ma cứ nói thẳng?... Nào ngồi xuống rồi nói”. Hoàng hậu trẻ nắm tay Nghi ma ma kéo xuống chiếc ghế trống kế bên mình.

Nữ nhân lớn tuổi cũng không giữ lễ nữa liền ngồi xuống.

“Chiêu Minh quốc đang bị quân Mông Cổ phương bắc tấn công. Dem công chúa của họ sang cầu thân.” Hai chữ cuối bị Nghi ma ma giảm âm đến mức tối đa, xém chút nữa là Thuần Vũ Phi không nghe thấy.

“Cầu thân.” Máu nóng trong người chỉ một khắc đã tràn lên hai bên má. Thiếu niên xinh đẹp đôi môi đỏ hồng run lên, ẩm đứa bé đứng dậy hỏi Nghi ma ma.

“Sao chúng bị Mông Cổ tấn công lại sang ta cầu thân. Việ cớ.” Thuần Vũ Phi gương mặt ửng đỏ, thập phần khó chịu.

“Chuyện quốc sự, nô tỳ không dám can dự. Tốt nhất nương nương đến hỏi thẳng hoàng thượng.”

“Hắn dám...đồng ý thì chết với ta...”. Thuần Vũ Phi la lớn cặp mắt sắc nhọn hướng về Tẩm Cung của Mặc Long Thanh.

Nghi ma ma hốt hoảng đứng dậy ra hiệu cho y nhỏ tiếng.

“Nương nương đừng như thế, dù sao hoàng thượng vẫn là hoàng thượng.Để nô tỳ ẩm hoàng tử cho...” . Nói xong không đợi Thuần Vũ Phi đồng ý, nữ nhân lớn tuổi ẩm đứa nhỏ sang một bên.

“Nương nương, xin người bình tĩnh, chắc hoàng thượng sẽ không đồng ý đâu.” Nghi ma ma an ủi.

“Thách hắn cũng không dám.” Thuần Vũ Phi vành mặt có chút tự đắc.

“Ca ca...” . Từ đằng xa Dương phu nhân gọi to (Dương tài nhân do chưa được hoàng đế sủng hạnh lại là huyệt muội với hoàng hậu nên được phong làm phu nhân).

“A...” Thuần Vũ Phi có chút hồ hởi khi thấy muội muội tâm giao của mình cũng lớn tiếng vậy gọi.

“Ca ca”. Gương mặt có vẻ hốt hoảng nữ nhân tiến đến.

“Có chuyện gì sao muội lại lo sợ như thế” Thuần Vũ Phi đỡ Dương phu nhân đang định thi lễ đứng dậy.

“Huynh không biết việc công chúa Chiêu Minh quốc đến hay sao?”.

Dương Phu Nhân hơi kinh ngạc trước sự thờ thần của Thuần Vũ Phi.

“À, Thì ra là chuyện đó. Ha ha...”. Vừa nói vừa cười mỹ nam tuyệt thế làm cho nữ nhân kia tức muốn ói máu.

“Sao huynh không e ngại gì cả vậy? Nếu nữ nhân kia được chính thức vào hậu cung thì huynh sẽ làm sao.”

“Ha ha, muội lo xa quá rồi, hắc dâm sắc phong ta lập tức giết hắc.” Thuần Vũ Phi tiến đến mân mê đôi môi nhỏ của hoàng tử miệng thì không ngừng cười to.

“Nương nương, như thế là dĩ hạ phạm thượng, xin nương nương cẩn trọng.” Nghi ma ma lo lắng nhắc ý.

“Được, được ta không nói giết phụ hoàng ngươi nữa...Phải không tiểu bảo bối?” Tiểu hoàng tử cặp mắt tròn xoe nhìn mẫu thân hôm nay hình như hơi bị khác thường. Đôi môi cong lên để lộ ra tiểu ý dạt dào. Thật là đáng yêu muốn chết được.

“Huynh biết bây giờ nàng ta đang ở đâu không?”. Dương tài nhân trầm giọng lại ghé vào tai Thuần Vũ Phi thủ thủ.

Mỹ nam chú ý lắng nghe đến từng chữ.

“Tẩm cung của thánh thượng.”

“Á...Hắc dâm....Bổn cung.....bổn cung...cho hắc chết...”. Nghe xong Thuần Vũ Phi đã không nhịn được tức giận lên đến đỉnh điểm, thể diện bên ngoài bây giờ đã không còn có giá trị.

Thuần Vũ Phi để ba người kia ở lại rồi bước một mạch đến Kiến Quang điện.

“Nương nương, hoàng thượng đang luận bàn chính sự, xin hoàng hậu nương nương dừng bước.” Tên lính gác thấy Thuần Vũ Phi thân mặc bạch y gương mặt sáng rỡ như mặt trời buổi sáng trong lòng có phần cảm mến lạ lùng. Nhưng hắc vẫn phải làm nhiệm vụ của mình.

“Bàn quốc sự quân tình mà phải về tẩm cung, hoàng thượng hôm nay dường như có nhã hứng thật mới lạ.”

Thuần Vũ Phi cười khẩy một cái rồi xông thẳng vào điện. Tên lính ngậy ra đó một lát rồi chạy theo sau mỹ nhân ngăn nhưng không dám can.

Mạch công công vừa thấy hoàng hậu liền từ trên thềm cao chạy ra thi lễ.

“Nương nương thiên tuế.”

“Hoàng thượng đâu?” Thuần Vũ Phi âm giọng sắc nhọn khiến kẻ khác như bị áp chế ngay lập tức.

“Thưa nương nương, là...”.

Thấy điệu bộ áp úng của Mạch công công Thuần Vũ Phi lại càng nộ khí xung thiên.

Xông thẳng đến cách cửa.

“Rầm.” Thuần Vũ Phi đẩy cửa mạnh một cái.

Cảnh nữ nhân đang nằm trên giường của Mặc Long Thanh , trong tay không ngừng mân mê thanh kiếm nhỏ mà hoàng đế thích nhất, làm mỹ nam thiếu niên như muốn tắt thở.

“Á....người là ai, người đâu thích khách...thích khách.....”. Ả công chúa gần hai mươi tuổi, vẻ ngoài xinh đẹp nhỏ nhắn, ngũ quan có phần tinh tế sâu sắc hơn người thường.

Thấy Thuần Vũ Phi ả liền thét lên rồi rút kiếm ra.

“Bất thích khách....Có thích khách...”. Vũ Y Vệ canh phòng xung quanh nghe thấy tiếng thét liền xông xông xộc vào phòng.

Trưởng Vũ Y vệ thấy nữ nhân cầm kiếm đang chia về hướng hoàng hậu liền kinh hoảng xông đến áp chế ả.

“Các người làm gì, bỏ ta ra....Thích khách là hắc ...là hắc đó...Không phải ta...”. Minh Dung công chúa kia gào thét lên giữa sự khống chế của hai Vũ Y vệ.

Thuần Vũ Phi vẫn bình thản nhìn sự việc xảy ra cho đến khi trưởng Vũ Y vệ quỳ xuống hành lễ.

“Nương nương, người không sao chứ ạ?”

“Các người tạm lui ra đi.”. Thần sắc ngưng đọng, nam nhân ra lệnh.

Y vệ mặc y phục màu trắng, nhìn công chúa kia rồi nói.

“Nhưng....”

“Được rồi, lui hết đi.”

Nhận được lệnh. Gần hai mươi Vũ Y Vệ không phát ra tiếng động, phi thân lần lượt ra ngoài.

Minh Dung sau khi được thả ra vô cùng tức giận mắng chửi đám người vừa bay khỏi liên tục rồi quay sang Thuần Vũ Phi.

“Người là hoàng hậu sao? Nghe danh đã lâu nay được gặp khiến ta có chút thất vọng”

Còn tức vì việc bị hổ, Công chúa kia tìm lời đâm thọt Thuần Vũ Phi.

Vẫn cố giữ nét mặt bình thản, nam nhân trả lời.

“Thì ra nàng là công chúa Chiêu Minh quốc, bổn cung nghe nàng thân hành đến Việt quốc liền ra đây tiếp kiến, xem như cũng là đúng đạo gia chủ.”

Công chúa kia đi vòng qua Thuần Vũ Phi một lượt rồi tiến đến chiếc trường kỷ màu vàng.

“Nếu đã đến thì mau hành lễ với bổn công chúa mới phải. Người thân là hoàng hậu sao ngay cả lễ tiết đó cũng không biết.”

Minh Dung là công chúa trưởng của Chiêu Minh hoàng đế, từ nhỏ do được cưng chiều nên sinh ra tính tình kêu ngoạ, ngôn ngữ thập phần trịch thượng.

Thuần Vũ Phi biết nữ nhân này tính dần mặt mình, trong lòng đã có ác cảm. Không nhanh không chậm cũng tiến về trường kỷ rồi an tọa tại long vị của Mặc Long Thanh.

“Hành lễ. Bổn cung thực không hiểu.” Nam nhân đưa gương mặt ngây ngô ra nhìn nữ nhân đang ngồi cạnh đó.

“Ngay cả phép tắc tối thiểu như vậy người cũng không hiểu được..... Người chỉ là hoàng hậu tiểu quốc đứng trước bổn công chúa tức nhiên phải hành lễ.” Minh Dung lại đưa bộ mặt kêu ngoạ hướng Thuần Vũ Phi thách thức.

Chắc có lẽ đây là sai lầm lớn đời nhất trong của ả.

Mỹ nhân bên cạnh trên mặt sắc quang tươi sáng đã biết mất lập tức âm khí trào lên mãnh liệt.

Đứng dậy.

“Vậy công chúa có phần không biết. Việt quốc từ thời Trùng Thiên vương đã bắt đầu xưng đế, trải qua bao nhiêu niên đại, danh ấy vẫn không suy mà ngày càng thịnh vượng. Chiêu Minh quốc từ thời Bình Vũ đế đến nay ngang hàng với Việt quốc ta, không phân cao thấp lớn nhỏ. Vốn chẳng có tôn ty phẩm trật. Từ Trịnh Hoài đế đến thánh chúa Long Thanh đã không nhận tước phong của bắc quốc. Vậy bổn cung lý gì phải hành đại lễ với nàng.”

Thuần Vũ Phi giọng nói hùng hồn đoạt hết thần thái kẻ kẻ bên, liền ngồi lại chỗ cũ.

Công chúa kia, tức đến đó mặt. ả lúc ở Chiêu Minh quốc vẫn nghe được uy danh của quốc gia phía nam. Tuy nhiên không biết nhiều như thế.

“Dù vậy, Chiêu Minh quốc ta binh cường mã tráng chẳng lẽ người không sợ.” Nữ nhân không biết đối đáp phải lễ lời đành ra lời hăm dọa.

Thuần Vũ Phi đánh phát chí mạng.

“Nếu đại quốc của người có binh cường mã tráng sao không dẹp yên được Mông Cổ phương bắc mà đích thân công chúa đây phải thân hành đến Việt Quốc xin cầu thân. Ha ha....”.

Câu nói như đâm vào tim ả ngàn nhát.

Lúc đầu ả không muốn đến Việt Quốc. Nữ nhân nghĩ tiểu quốc phía nam chắc chỉ là vùng hoang vu vắng người, nhưng đầu ngõ so với kinh thành bắc quốc lại phồn thịnh không kém. Đặc biệt, phò mã của ả lại tuần lãng vô song trên trời dưới đất quả là không thể tìm thấy ở đâu được. Nào ngờ bị tạt một gáo nước lạnh.

Tức giận Minh Dung công chúa đứng lên chỉ vào mặt Thuần Vũ Phi mắng.

“Người thật là đồ không biết trời cao, đợi ta bẩm cáo phụ hoàng đem quân bắt người phanh thây xé xác vì sự xấu xược khi này.”

Thuần Vũ Phi cũng đứng dậy trực diện với nữ nhân lớn giọng.

“Nếu có khả năng người cứ làm như vậy, nhưng bổn cung cho người biết Việt Quốc trên dưới hơn mười chư hầu, nước nào nước đó rất “hấu ăn” chỉ cần hợp sức một chút đừng nói là Chiêu Minh quốc mà ngay cả Kim quốc, Cao quốc cũng như vùng cương thổ phía bắc của các người khi xưa bị Kỳ quốc chiếm, Việt quốc ta vẫn có thể dễ dàng giành lấy.”

“Người...”. Minh Dung đứng tròng nhìn sự sáng khoái vô độ của Thuần Vũ Phi hiện lên trên mặt.

Thuần Vũ Phi không thêm quan tâm đến như nhân nữa thoải mái quay ra cửa gọi.

“Mạch công công.”

“Có nô tài, hoàng hậu nương nương có việc gì cần dặn.” Mạch công công bên ngoài cửa nghe tiếng gọi liền đẩy cửa tiến vào quỳ xuống.

“Đứng dậy đi rồi nói. Hoàng thượng đâu?”. Thuần Vũ Phi ngồi trên ỷ tử hỏi.

“Thưa hoàng hậu nương nương, hoàng thượng nguyên lai là đang bàn quốc sự cùng Thái Hậu và Thuần tể tướng tại Thánh Văn Các.” Mạch công công chậm chạy đứng dậy cúi đầu thưa.

“Phụ thân ta.” Thuần Vũ Phi ngạc nhiên hỏi.

“Vâng, nương nương.”

“Ta sẽ đến đó để bàn việc tiếp đón công chúa quý quốc. ha ha..”. Thuần Vũ Phi cất bước đi trong khi nữ nhân kia vẫn còn chưa nói được nên lời.

“Cung tiễn nương nương...”

Cả kinh thành Thăng Long được tô điểm một cách lộng lẫy đến mỹ lệ bằng rất nhiều lồng đèn đỏ tươi. Xung quanh những đóm sáng là tấm vải thêu hình rồng lớn màu vàng rất sinh động.

Nơi nơi người đi tấp nập.

Đêm nay Thăng Long quả thực là bức rèm hùng tráng và hào hoa của Đại Việt.

“Tránh ra.....Nước sôi đây.....Tránh ra dùm đi.....”. Cậu nhóc bán bánh bao nóng hối chạy dọc con đường kêu to.

“Phu nhân đây là cây trâm đẹp nhất phố đó, bà không mua thì thật là tiếc quá, mái tóc của phu nhân rất hợp với nó.” Ông bán hàng kéo nài một bà lớn tuổi về món hàng cuối cùng còn sót lại của ông ta.

Thương phố Châu Lâm.

Không khi tấp nập ồn ào bao trùm.....

.....Một trong những nơi sầm uất bậc nhất của kinh đô Việt quốc.

“Thiếu gia đợi nô tài với.” Thiếu niên trẻ tuổi gọi theo một mỹ nam cũng không lớn hơn mình bao nhiêu.

“Nhanh lên đi, ở đây vui quá...ha ha dễ thương quá.... a...Sáng khoái quá đi...aa.....”. Thuần Vũ Kỳ sung sướng chạy nhảy lung tung, hết qua này rồi qua kia liên miên làm cho tên thư đồng chút nữa là tắt thở.

“Thiếu gia cẩn thận xem chừng đụngXem chừng....Bên kia có người mang nước nóng kia thiếu gia....Xem chừng,....”.

Họ Thuần kia bản chất hiền lương có điều hơi thích nghịch một chút. Không ai khác chính là tiểu đệ của Thuần Vũ Phi gọi Thuần Lão Gia bằng thúc phụ.

Xét về diện mạo, ba phần giống Thuần Vũ Phi, bảy phần giống mẫu thân của y xinh đẹp như đóa hoa anh tử, rất được nâng niu cưng chiều.

Thân hình có phần nhỏ nhắn bởi vậy tính cách hoạt bát linh động như con bướm, tung tăng hồn nhiên đến tội nghiệp....Bởi vậy mới có chuyện “rắc rối” về sau....

Đứa trẻ này yêu thì nói yêu ghét thì bảo ghét thực không biết dối lòng là gì....Rất đáng yêu, cũng vì lý do này nên rất được Thuần Vũ Phi yêu quý, trân trọng.

Nói tới nói lui tên gia nhân hôm nay xem ra khổ lớn.

“Á....”. Thuần Vũ Kỳ bất giác thét lên một tiếng rồi té xuống đường.

“Thiên địa ơi. Thiếu gia người không sao chứ.” Chân Tử hốt hoảng chạy đến đỡ thiếu niên dậy.

“Các người đi đứng có mắt không vậy.”

Chân Tử thấy thiếu gia té sọt ruột liền quay lên mắng hai tên nam nhân thật lớn.

Nhưng hình như hắn đã phạm một sai lầm “nhỏ nhỏ”.

Hai nam nhân có phần cao lớn hơn người bình thường, thiếu niên phía trước vận hắc y gương mặt chững chạc thập phần, phong thái tuấn đạt, oai phong như thần tướng khiến kẻ khác có phần khiếp sợ.

Tuy nhiên rất khôi ngô, tuấn đạt.

Còn tên phía sau đứng ngang vai thiếu niên phía trước. Gương mặt nói chung rất lạ, tuấn tú không kém, hình như không phải người ở Việt Quốc.

“Không sao chứ.” Thiếu niên tuấn lãng, oai phong phía trước bước đến đỡ Thuần Vũ Kỳ dậy.

Dậy nổi mới là chuyện lạ. Trong ngực nam nhân phía trước là giáp sắc gai tuy đã mặt trường y phủ bên ngoài nhưng người va vào cũng sẽ rất đau.

“Đau quá...Ta không dậy nổi.” . Thuần Vũ Kỳ đau điếng người ôm mặt nấc lên. Máu rỉ ra thái dương bên trái.

“Người bỏ ra đi.” Chân Tử thấy kẻ lạ chạm vào người chủ tử liền gạt ra nhưng bất gặp ngay cặp mắt xung hỏa của hắn, thiếu niên tội nghiệp sợ như muốn khóc không dám hó hé nữa.

“Người có phải là nam nhân không, như vậy mà khóc sao.” Các Đa Nhĩ cười tươi hỏi nam nhân đang cúi gằm ôm mặt nấc lên.

“Đau quá,...hức...hức...đau quá....người mặc cái quái gì thế. Đồ chết giẫm....hức hức....”

Thuần Vũ Kỳ vừa khóc vừa nguyên rửa.

“Là người vô ý va phải ta bây giờ còn rửa ta, không đứng lên hử, được ta đi đây.” Nói xong Các Đa Nhĩ có phần bức tức nhanh chóng bước đi trong khi Thuần Vũ Kỳ ở đó vẫn ôm mặt khóc.

Là ở trên lưng ngựa từ lúc bảy tuổi khó trách tích cách nam nhân có phần hay cộc cằn, pha một chút thô thiển(một chút thôi nhé-thần tượng của mình í mà).

Các Đa Nhĩ giả bộ rời đi trong khi vẫn liếc nhìn hai người đang cùm nệm ở giữa phố.

“Thiếu gia đứng lên đi, người đông lắm, họ va phải chúng ta đấy. Thiếu gia, nô tài đỡ người dậy...”

“Không được, ta đau quá không đứng lên được....Người đi đi.... Mặc ta.....Đau quá...hức hức...”. Thuần Vũ Kỳ lúc này đã khóc lên.

“Thiếu gia, người đừng như thế, cố lên, y phòng gần đây thôi, cố lên thiếu gia...thiếu gia...”. Chân Tử chắc rằng chủ tử đau lắm, hắn bây giờ cũng muốn khóc theo khi lay mãi mà nam nhân không có động tĩnh gì.

Một cái kiệu trần to đang tiến đến. Tên nô bộc dẫn đầu thấy hai nam nhân ngồi giữa đường lớn tiếng thét.

“Hai tên này, tránh ra cho ta”.

Chân Tử lúc này nước mắt đã rơi xuống thét lên.

“Các người không thấy thiếu gia ta đang đau sao?”

“A, hấn đau thì mặc hấn, người có biết đây là ai không mà dám cản đường hă. Nói cho người biết người đây là tổng trấn kinh thành. Khôn hồn mau rút đi.” Tên nô bộc lớn tiếng trong khi chủ tử hấn vênh mặt tự cao.

“Các người muốn qua, xin hãy giúp ta đưa thiếu gia ta đến y phòng đằng kia. Xin các người.” Chân Tử ra lời van xin.

Tên đứng trước kiệu thân hình to lớn, thô kệch vừa nhìn qua là đã biết là hạng thất phu.

“Được, ta sẽ giúp người.” Hấn nắm chặt cái goi sắt trong tay tiến đến hai nam nhân đang co cụm quất xuống thật mạnh.

“Keng”. Tiếng goi sắt va vào áo giáp sắt kêu lên tiếng vang lớn làm cho nhiều người gần đó chú ý.

“Người là ai, sao dám đỡ cho chúng.” Trịnh Kinh trên kiệu chỉ vào mặt Các Đa Nhĩ lớn tiếng thét.

Nghe tiếng thét của chủ tử các tên lính cạnh bên xông vào định bắt Các Đa Nhĩ.

Không nói một câu nam nhân vạm vỡ với sức mạnh phi thường vận thần lực đẩy một cái vào tên nô bộc dữ dằn. Ngay sau đó kéo theo là đám lính bên cạnh liền ngã đập mặt xuống đường.

Cái kiệu lớn rớt xuống, Trịnh Kinh chới với xém té xuống đất.

Bị làm mất mặt Trịnh Kinh thét lên.

“Giết hấn cho ta....Giết hấn....”. Đám lính mà hấn đem sau với vẻ sợ sệt không dám xông đến mà cũng không dám lùi.

Thật không may cấm quân kinh thành đi ngang qua đó thấy náo động liền xông đến.

“Có việc gì.” Một kinh binh hét lớn.

“Ta là tổng trấn của kinh thành đây, mau bắt hấn cho ta.” Trịnh Kinh vừa thét vừa đưa lệnh bài ra trước mặt đám kinh binh.

Nhận thấy lệnh bài, đám lính liền xông vào tấn công Các Đa Nhĩ.

“Á.”

Trong khi Các Đa Nhĩ đang bận xử lý với đám kinh binh thì phía sau, Các Đa Vệ dùng tay nhắc bổng hai nam nhân vào một tửu trà bên đường rồi nhanh chóng chạy ra tiếp tay.

“Ca ca, đệ tiếp huynh.” Các Đa Vệ phi thân vào cuộc.

“Được, hảo huynh đệ.” Các Đa Nhĩ cười tiếp nhận.

Trận đánh diễn ra thật hoành tráng. Nhiều người còn tưởng là họ đang biểu diễn nhân ngày lễ.

Rất nhiều người tập tụ xem trận đánh.

Trong quán, Thuần Vũ Kỳ đã có thể ngẩng mặt lên.

“Á, thiếu gia máu....máu...mau đem nước ấm và khăn đến...mau lên....thiếu gia cổ lên....” Chân Tử hét hoảng hét to báo tên chủ quán.

“Vâng, nước đến ngay, đến ngay....”. Ông chủ quán liền chạy nhanh ra phía sau.

Ở đây, Thuần Vũ Kỳ kéo Chân Tử lại bảo.

“Người mang thánh bài của ca ca ta, bảo họ dừng lại đi.”. Thuần Vũ Kỳ nói đến đó rồi rục trên bàn.

“Thiếu gia, không sao chứ...thiếu gia...”

“Còn không mau đi đi...”. Thuần Vũ Kỳ lấy hết sức tàn nạt Chân Tử một cái. Cậu nhóc liền hốt hoảng chạy ra “chiến trường”.

“Dừng lại. Ta cầm Phụng bài của hoàng hậu, các ngươi ai dám manh động”. Chân Tử gào lên.

Ánh sáng của lệnh bài chóa lên giữa đêm hội.

Ngay lập tức đám kinh binh nhận ra tấm lệnh bài màu vàng lớn rực rỡ vội quỳ xuống trước sự kinh ngạc của hai nam nhân.

“Chúng thần đáng tội chết”. Một tên trong đó sợ cúi sát xuống dưới run rẩy trả lời.

Chân Tử nhìn dáo dạt những người đang quỳ hình như thiếu thiếu. Đúng rồi! Tên chủ mưu.

“Tên vừa nãy đâu”. Ý là nói tên tổng trấn kinh thành đấy mà.

Vài cấm vệ ngăn đầu nhìn xung quanh rồi lại nhìn nhau lắc đầu.

“Thưa, hắn đã chạy mất rồi.”

Thì ra lợi dụng “buổi” loạn lạc tên khốn kiếp đã chuồn mất. Nhưng không sao, tên đó cuối cùng cũng sẽ không thoát được đại tội.

“Các ngươi lập tức rút khỏi đây cho ta.” Chân Tử lại gào lên.

Lũ cấm binh vừa nghe thấy thế mừng rỡ vô cùng chạy thực mạng.

Sự việc diễn ra làm cho hai anh em nhà Các Đa có phần hiểu được chút gì về thân phận của nam nhân trong tửu lầu.

Chân Tử ngay sau đó trở lại nơi Thuần Vũ Kỳ theo sau là hai nam nhân “hào hiệp”.

“Thiếu gia..người không sao chứ?” Chân Tử thấy thiếu gia ngã trên bàn hoảng hốt đỡ dậy.

“Chúng đi chưa?”. Nam nhân gục trên bàn lo lắng hỏi.

“Chúng đã đi hết rồi thiếu gia. Nhờ hai đại hiệp này lúc nãy ra tay giúp đỡ.” Chân Tử vừa nhìn liếc qua Các Đa Vệ một cái rồi cười rất tươi.

“Là hai người. Chẳng phải người ta va vào là...”.

“Là ta.” Các Đa Nhĩ tiến đến khẳng định.

Cùng lúc đó ánh mắt Các Đa Nhĩ chạm được đến gương mặt của nam nhân.

Như một tia lửa xẹt qua giữa đêm đen mù tịt. Các Đa Nhĩ đã không còn kiểm soát được nhịp thở của mình.

Còn Thuần Vũ Kỳ thì ngây ra mà nhìn nam nhân tuấn tú.

Một khoảng thời gian tưởng chừng là bất tận.

Khoảnh khắc đẹp đẽ ấy bỗng chốc bị hai nam nhân khác phá vỡ.

“Ca ca huynh không sao chứ?” – “Thiếu gia người không sao chứ?”

Các Đa Nhĩ và Thuần Vũ Kỳ vội trở về với thực tại.

“Huynh không sao” – “Ta không sao”

Thuần Vũ Kỳ thấy ánh mắt của Các Đa Nhĩ nhìn mình bỗng nhiên đỏ mặt đòi về.

“Ta mệt quá, ta muốn về nhà.” Thuần Vũ Kỳ rên rỉ rồi cố gắng ngẩng đầu lên.

“Vâng, thiếu gia....Người ráng lên.” Chân Tử bỏ đằng sau ánh mắt chăm chú của Các Đa Vệ chạy đến đỡ Thuần Vũ Kỳ.

“Ta sẽ đưa người về.” Các Đa Nhĩ biết chắc rằng hai nam nhân này sẽ chẳng về nhà được nếu không có sự trợ giúp của người khác. Không biết điều gì thôi thúc. Oai phong thiếu niên tiến đến nhắc bổng Thuần Vũ Kỳ lên.

“Nhà ngươi ở đâu?”. Cặp mắt nóng bỏng của đại mặc phương bắc khiến nam nhân họ Thuần một lần nữa đỏ mặt.

“Đại hiệp, tôi sẽ dẫn đường xin theo tôi.” Chân Tử mừng rỡ khi nam nhân chịu giúp đỡ cuồn cuộn cảm tạ rồi nhanh chóng bước ra khỏi quán hương về Thuần Phủ.

Thuần Vũ Kỳ không biết tại sao lại chấp nhận cho nam nhân ẩm mình đi dọc cả con phố. Ân oán lung tung làm cho y chẳng thể nào phân định được.

Dù sao bây giờ đầu y cũng rất đau.

Hai nam nhân đi trước, một nam nhân ẩm một nam nhân đi sau. Cảnh này quả thực rất khó thấy một lần trong đời.

Vẫn ẩm nam nhân trên tay. Con trai trưởng của Các Đa Đại Hãn(2) – chủ nhân tương lai của một đế chế hùng mạnh phương bắc khẽ cười qua gió.

Các Đa Nhĩ nhìn chằm chằm vào Thuần Vũ Kỳ khiến nam nhân ngượng càng thêm ngượng.

Tên ngọc giấu mỹ nhân như vật lạ chưa từng thấy. Cả thảo nguyên rộng lớn, cả vùng đại mặc hùng vĩ quả thực không thể sánh bằng người trên tay lúc này.

Với tính cách thẳng thắn và cương trực. Các Đa Nhĩ không giống người trung nguyên.

“Vết thương còn đau không?”. Câu hỏi nhẹ nhàng và từ tốn bay đến vành tai của Thuần Vũ Kỳ.

Các Đa Vệ đi cùng Chân Tử phía trước lần đầu tiên nghe được tiếng ca ca nhỏ nhẹ như thế.

“Ta cảm thấy đỡ rồi. Huynh có thể bỏ ta xuống được không?” Thuần Vũ Kỳ ngại ngần nói.

Cười lên một cái thật lớn, Các Đa Nhĩ nói.

“Ngươi ngại sao. Ha ha...”

“Ngươi cười ta.” Thuần Vũ Kỳ giấy giụa đòi xuống nhưng Các Đa Nhĩ đã nhanh chóng giữ chặt thắt lưng nhỏ bé vào lòng.

“Ngươi chưa xuống được đâu, ta sẽ đưa ngươi về đến nhà mới an tâm.”. Thực tế không đến nỗi như thế chỉ có điều có kẻ viển vông này nọ.

Các Đa Nhĩ lần đầu tiên cảm thấy sung sướng vì được chăm sóc một người. Cha hấn chinh chiến liên miên, gặp mặt đã khó huống chi là gần gũi bên nhau. Vì lẽ đó mà tâm tình nam nhân này có chút băng quơ đầu đó.

Thuần Vũ Kỳ lần đầu tiên được người lạ lo lắng như thế cảm thấy ấm áp dị thường không ngại ngần mà tựa đầu vào người nam thiếp đi.

Phủ Tể Tướng.

“Đã đến rồi.” Chân Tử mừng rỡ còn hơn khi được gặp hoàng thượng vào một tháng trước.

Cái điều tên nhóc mong đợi đã đến.

Về đến nhà. Bốn nam nhân đang đứng trước đại môn phủ tể tướng.

Thuần Vũ Kỳ nghe tiếng reo lớn của Chân Tử liền tỉnh dậy. Cặp mắt lảo liên di chuyển khắp nơi cuối cùng dừng lại trên gương mặt phong trần của Các Đa Nhĩ.

Thuần Vũ Kỳ giả bộ chớp mắt ngây thơ vài cái. Các Đa Nhĩ đã hiểu ra. Đành bỏ nam nhân xuống.

“Cảm tạ hai huynh.” Ly khai khỏi nam nhân, thuần tiểu thiếu gia liền gật đầu tỏ vẻ cảm kích.

Nghe thấy tiểu mỹ nhân cảm tạ Các Đa Nhĩ vừa vui lại vừa buồn.

“Nếu đã đến chúng ta đây cũng xin đi trước.” Các Đa Vệ hướng Thuần Vũ Kỳ và Chân Tử hơi gật đầu.

“Mong sẽ sớm gặp lại.” Chân Tử nói thỏ thẻ như muốn khóc làm cho Các Đa Nhĩ xém chút nữa đã cười to, nhưng nam nhân cố nén lại.

Thuần Vũ Kỳ luyến tiếc nhìn Các Đa Nhĩ vẫn đứng bất động gần đó nói.

“Tái kiến”

“Nếu không phiền chúng ta có thể qua đêm tại quý phủ được không? Bây giờ đã rất khuya, các khách điếm chắc đã đóng cửa. Thuần tiểu đệ có được không vậy.” Các Đa Nhĩ tinh thông bác học chỉ cần một thời gian ngắn cách nói chuyện và ứng xử của y đã không mấy gì khác so với người Trung Nguyên.

“Ta...nhưng...”

“Không được sao? Vậy ta đã làm phiền rồi. Đa Vê chúng ta đi.” Các Đa Nhĩ mang về ủ dột rời đi trong sự nuối tiếc vô vàn của hai nam nhân. Chiếc áo đen dày và quần quanh thắt lưng là mảnh da hổ lớn khiến nam nhân có phong thái ngất trời, không khỏi làm bao người xuyến xao.

“Khoan đã. Ta không có y đó, xin đứng hiểu lầm...”

Thuần Vũ Kỳ gọi to. Giọng điệu có chút sợ sệt.

Các Đa Nhĩ như chờ sẵn từ bao giờ hớn hở quay mặt lại ngay tức khắc. Liền chạy đến bên cạnh nam nhân xinh đẹp chẳng khác gì mẫu đơn tiên tử hạ phàm.

“Sao, người đồng ý rồi sao?”

Thuần Vũ Kỳ tỏ vẻ bối rối.

Gió bỗng thổi mạnh. Mái tóc dài của nam nhân tung về phía sau gợi ra những đường nét mịn hoặc đến tuyệt đỉnh khiến Các Đa Nhĩ tâm lại càng kiên định không muốn rời khỏi.

“Ta vốn cũng chỉ là khách, nhưng thúc phụ rất thương ta, vậy ta mời hai huynh ở tạm hàn xá một đêm, mong hai người thứ lỗi...”

Thuần Vũ Kỳ là con trai của Thuần Thiện đại tướng quân. Lần này xa nhà vào kinh đô là để chứng kiến thúc phụ Thuần Dự của y nhận phong tể tướng và để hàn huyên tâm sự với đại huynh Thuần Vũ Phi sau hai năm xa cách.

Gió lại thổi. Từng cơn, từng cơn len lỏi qua lớp trường y mỏng manh của Thuần Vũ Kỳ khiến y bất giác run lên từng đợt liên hồi.

“Gió đã lên rồi, chúng ta vào trong đi.” Chân Tử thấy thiếu gia lạnh liền đem chiếc áo khoát nhỏ của mình trùm lên Thuần Vũ Kỳ rồi kéo nam nhân vào trong.

“Mời hai thiếu hiệp theo tôi.” Chân Tử vừa kè thiếu gia đi vừa dẫn đường.

Đến đại sảnh. Ba gia nhân liền bước đến.

Phong tổng quản nhận ra Thuần Vũ Kỳ liền cúi đầu.

Rồi sau đó ngược lên. Người nam nhân lớn tuổi không khỏi kêu lên kinh ngạc.

“Thiếu gia, người bị sao vậy...”. Hốt hoảng, Phong tổng quản tiến nhanh đến xem vết thương rồi quay sang hai gia nhân bên cạnh. “Mau gọi ngự y đến ngay.”

“Được rồi, được rồi. Chỉ cần mang một ít thuốc thoa thôi.” Thuần Vũ Kỳ lắc đầu.

“Người thực không sao chứ?” Phong tổng quản lại lo lắng hỏi, sau đó ngược thấy hai nam nhân đứng cạnh đó.

“Còn hai vị thiếu niên này là?”

Thuần Vũ Kỳ ngần ngại giải thích.

“Đây là hai vị thiếu hiệp đã giúp ta ngoài phố, đêm đã khuya nên ông có thể bố trí cho hai người nghỉ lại trong phủ được không?” Nam nhân vẫn phải tựa vào thân hình nhỏ bé của Chân Tử để đứng vững. Thấy

vậy Các Đa Nhĩ đẩy nhẹ cậu nhóc ra rồi để Thuần Vũ Kỳ tựa vào người mình. Ấm áp khiến ai kia không thể từ chối mà an phận chấp nhận.

Phong tổng quản không biết hiểu ra gì không nhưng trên gương mặt để lộ một tia tiếu ý ngay sao đó liền bị dập tắt. Trả lời với sự ngại ngùng.

“Thật là có lỗi quá. Thiên Hòa viện vẫn đang sửa chữa, nên các tăng sư từ khắp nơi ngày mai vào yết kiến thánh thượng đều tập trung tại Tể Tướng Phủ. Hơn một trăm phòng bây giờ đã không còn chỗ. Nếu hai vị rời đi thì thiếu gia ta không làm tròn đạo gia chủ. Vậy nếu thiếu gia không ngại có thể mời thiếu hiệp này dùng chung phòng với người một đêm.” Phong tổng quản ý tứ thưa với Các Đa Nhĩ rồi quay sang Thuần Vũ Kỳ để chờ hồi đáp.

“Vây.....”. Thuần Vũ Kỳ nghe thấy ý kiến trên liền bất giác run lên. Quả thực từ nhỏ đến giờ y chưa bao giờ dùng phòng chung với ai. Thuần Thiên chỉ có một đứa nhi tử là nam nhân này.

“Không sao, không sao, chúng ta đều là nam nhân không quan trọng điều đó...ha ha ha...”. Các Đa Nhĩ cười một cách sảng khoái để lộ hàm răng trắng sáng. Thật làm cho kẻ kẻ bên thần thờ. Trước giờ chỉ có người khác nhìn y mà ngậy ra chứ chưa bao giờ có trường hợp ngược lại. Hôm nay là lần đầu tiên.

“Nếu thiếu hiệp đồng ý, chắc thiếu gia cũng không có ý kiến, vậy mời hai người về phòng nghỉ trước, thuốc đã mang đến, xin cậu giúp công tử chúng tôi bồi thuốc..”

Thuần Vũ Kỳ chưa kịp có ý kiến liền bị lão nam nhân kia sắp đặt một mạch.

Phong tổng quản đưa tay ra hướng cửa nơi hành lan gỗ. Thuần Vũ Kỳ và Các Đa Nhĩ từ từ ly khai khỏi phòng.

“Thức phụ ta đâu?”.

Trước khi đi Thuần Vũ Kỳ quay lại hỏi một câu cuối.

“Thưa thiếu gia, đêm nay tể tướng cùng phu nhân sẽ ở lại cung xem pháo hoa cùng thái hậu. Đồng thời chuẩn bị cho đại lễ tiếp theo. Chắc là đêm nay sẽ không về. Xin người cứ đi nghỉ trước.”

Tuần mỹ thiếu niên nghe xong hơi xụ mặt xuống.

Các Đa Nhĩ ngay sau đó liền kéo Thuần Vũ Kỳ đi tiếp rồi khuất sao hậu viên.

“Còn vị thiếu hiệp này xin mời theo tôi”. Phong quản gia kéo tay áo của Các Đa Vệ đi về hướng hành lan ngược lại.

Cuối cùng Các Đa Vệ bị tách vào phòng của một người nam nhân khác mà chắc ai cũng đoán được.

Căn phòng được bày trí rất hoa mỹ và thật ấm áp.

Mùi của trầm hương nhẹ nhàng phảng phất trong không khí, làm lòng người như chững lại.

“Á, đau quá, huynh nhẹ thôi...”. Các Đa Nhĩ là dũng tướng thống lĩnh cả đại binh hùng mạnh phương bắc, nói đến đánh trận thì chắc không thua ai nhưng về cái khoảng cương chiều người ta thì hơi bị khó làm cho lắm.

“Tiểu đệ nhà người phải ngồi ngay ngắn để ta thoa cái đã, sắp xong rồi”. Nam nhân xưng hô thân mật như người trung nguyên.

Xoa đến xoa lui cuối cùng cũng đã xong.

Đêm đã khuya. Ánh trăng hôm nay tuy không sáng như ngày rằm nhưng lại chứa đựng nhiều cảm xúc yêu thương và ấm áp hơn cả.

“Ào, ào.....”. Một cơn mưa to bất chợt trút xuống kinh thành Thăng Long.

Thật là một sự may mắn khi tất cả những lễ hội đã tan hết. Cả kinh thành bây giờ đã chìm trong sự yên ả và thanh bình vốn có của nó. Bầu trời điểm xuyết duy nhất hai vì sao sáng rực nơi đằng xa.

Không, là xa lắm, rất xa.

“Ta thối đèn được không.” Các Đa Nhĩ thân là hoàng tử nhưng cư xử với quân lính như huynh đệ hướng chi là nam nhân xinh xắn đang cởi hài ở trên giường. Tiến đến ngọn đèn trước mặt định thổi.

“RẦM.....”. Tiếng sét vang lên, một đợt mưa lại ào về.

“Nhưng...”. Thuần Vũ Kỳ tỏ vẻ sợ hãi bỏ chân lên giường. Tuy nhiên không dám nói mình sợ sét và sợ tối. Giống nữ nhi quá. Thực ra thì cơ thể bên trong vốn không có gì khác với đại huynh của y – Thuần Vũ Phi.

Thấy nam nhân có vẻ sợ, Các Đa Nhĩ nhìn sơ đã nhận ra. Lại một cơ hội nữa lóe lên trên đầu hần...

Thiên thời địa lợi nhân hòa là ở chỗ này.

“Phù...”. Một cơn gió vô ý hay “có ý” thổi qua dập tắt ngọn lửa đang cháy trên cây đèn cầy trắng ở trên bàn.

“A....sao đèn tắt rồi...”. Thuần Vũ Kỳ réo lên.

“RẦMrẦM...”. Những đợt búa sáng tranh nhau đánh xuống mặt đất thật ghê sợ.

“Á...”. Nam nhân nhỏ bé thất kinh vừa bịt tai vừa thét lên nét vào góc giường run rẩy.

Các Đa Nhĩ theo cảm xúc tự nhiên chạy đến ôm nam nhân vào lòng.

“Không sao, có ta đây...không sao....sẽ không sao, chỉ là sét thôi mà.....hết rồi...”.

Căn phòng tối om và một cái cảm giác lạnh lẽo trực chờ bao trùm ngay tức khắc.

“Không sao nữa....hết rồi...”. Các Đa Nhĩ vỗ vỗ lưng trấn an Thuần “tiểu thư” bên cạnh đang nép vào người hần đến hết mức có thể.

Lần đầu tiên hần cảm thấy sung sướng đến thế. Một cái gì đó lạ lẫm và vô danh đang đánh vào trái tim của hần. Làm cho cơ thể to lớn bỗng chốc nóng ran lên. Cự vật bên dưới cũng không còn muốn an phận.

“Được rồi không có gì nữa, người hãy nằm xuống đi.” Các Đa Nhĩ định đặt Thuần Vũ Kỳ nằm xuống, tuy nhiên nam nhân nhỏ bé dường như không chịu hợp tác cứ bầu chặt lấy cổ hần.

Sung sướng.

“Ta sợ quá...Từ nhỏ đến giờ ta chưa thấy sấm nhiều đến như vậy.” Thuần Vũ Kỳ nói bằng giọng tội nghiệp, cái đầu thì vẫn còn đang tìm chỗ để chui rúc.

“Tốt rồi...Không sao nữa....Người đừng sợ...Có ta ở đây ông trời sẽ không phẫn nộ nữa...Bây giờ ngủ thôi.”

Các Đa Nhĩ cùng Thuần Vũ Kỳ nằm xuống cái giường nhỏ bé và nóng ấm.

Mái tóc đen dài của người nằm cạnh làm thái tử Mông Cổ có chút ngẩn người.

Rất thơm.

Các Đa Nhĩ không ngần ngại đưa mũi đến ngửi.

“Tóc người thơm quá.”

Trong bóng tối gương mặt nhỏ bé trắng hồng đỏ ửng lên hiện ra rất rõ ràng.

Thuần Vũ Kỳ không trả lời quay mặt sang chỗ khác.

Thân thể càng ngày càng nóng khiến cho Các Đa Nhĩ tưởng chừng không thể chịu đựng được.

Nhưng hần đoán được nếu vờ vập con mồi thơm ngon này sẽ bị mất.

Thế là hoàng tử Mông Cổ đành nhắm mắt lại chờ đợi thời cơ phía trước.....

Nhưng trong đầu hần liên tục hiện ra làn môi đỏ hồng xinh xắn của người bên cạnh, làn da mềm mại và thơm tho khiến người ta chạm vào không khỏi xao xuyến liên hồi....lại cái mùi hương quyến rũ đến mê dại, nhẹ nhàng xâm nhập trái tim hần, cướp đoạt cả hơi thở vốn có của hần.

Nhưng qua cử chỉ hần cũng biết được đây là một con người gan góc. Cương e là không

“cảm hóa” được.

Vậy thì phải nhu thôi.

“Thuần nhi của ta năm nay là bao nhiêu tuổi.” Thái Hậu nắm lòng bàn tay mềm mại của nam nhân và hỏi.

“Thưa thái hậu, Thuần Nhi năm nay nhỏ hơn đại huynh một tuổi, là thập bát”. Thuần Vũ Kỳ ngại ngần thưa.

Y biết chắc rằng cô cô này lại nói về chuyện lập thất.

Ba năm nay, Thuần Đại tướng quân – cha y liên tục phải từ chối sinh lễ từ nhiều đại quan trong triều, từ các phú gia bậc nhất nước về việc trăm năm của “nam hài tử”.

Danh tiếng của Thuần Vũ Kỳ vang xa khắp vùng Hưng Châu, Phùng Châu rồi lan đến biên cương của Chiêm Quốc.

Ba tháng trước, có thái tử Chiêm Quốc sang cầu thân nhưng bị thái hậu thẳng thừng khước từ. Chiêm quốc vốn nội thuộc Đại Việt. Nếu không xét về tư cách thì xét về diện mạo thái hậu cũng không ưng cho lắm.

“Mẫu hậu, hay là người chủ động tìm đối tượng cho đệ đệ, y chắc không tự mình tìm đâu...ha,,, ha...”. Thuần Vũ Phi đang ăm hài tử cười tươi. Khi bắt gặp ánh mắt của Mặc Long Thanh liền quay sang chỗ khác.

Mặc Long Thanh dạo này bị hành xác thật đau khổ. Bị mỹ nhân không cho đến gần. Lại hàng ngày phải đối phó với ả công chúa kiêu ngạo của Chiêu Minh quốc.

Hoàng đế đang tìm vị quan lại, hay vương tôn nào trong hoàng thất còn chưa lập thất để ghép với ả nhưng nhìn đi nhìn lại cuối cùng mình vẫn hoàn mình.

[Không. Còn kia.

Đâu. Đâu.

Đó. Trước mặt người đó.]

“A. Có rồi”.

Mặc Long Thanh mừng rỡ kêu lớn lên làm cho mọi người ở đó phải giật mình.

“Này Thuần An Hân, hay ta làm mai mối cho khanh với công chúa Chiêu Minh Quốc. Đó là một người hiếm thấy, cầm kỳ thi họa đều thông, tính tình lại rất nhu mì...”. Mặc Long Thanh hơi bị sượng lại nói tiếp. “...ở đây, ý ta là cô ta rất có cá tính, chắc rằng khanh sẽ thích..... ..khanh chắc sẽ không từ chối phải không ...”

Với gương mặt hy vọng đến cùng cực, Hoàng đế tự biên tự diễn một lát liền nhận ra một sự yên tĩnh đến đáng sợ đang bao trùm không gian xung quanh.

Thuần Vũ Phi vừa nghe xong vẻ mặt sắc lại.

Máu trong cơ thể liền dồn hết lên hai thái dương.

“Thế sao, nếu công chúa kia tốt như vậy thì hoàng thượng nên phong nàng ta làm hoàng hậu mới đúng, sao lại phải mai mối cho đệ đệ ta.”

Ba chữ đệ đệ ta tạo nên một dòng sông cuồng cuộn ngăn cách hai bên bờ.

“Ta....ta....thực không có ý đó....hậu đừng có hiểu lầm.....”.

Mặc Long Thanh lúc mồ hôi hột đã ướt đầm cái trán. Câu nói trở nên mập mờ, pha lẫn sự sợ hãi. Hướng Thuần Vũ Phi mà trấn an.

“Định đem đệ đệ của ta mà ép cho ả. Người đừng có mơ”. Thuần Vũ Phi đưa tiểu công chúa cho Nghi ma ma rồi từ từ tiến đến Mặc Long Thanh.

Sát khí bùng lên cả một vùng khiến tiên nhân cũng phải khiếp vía.

Hai cô, cháu người trần mắt thịt kia vì vậy mà nhanh chóng cùng mọi người ly khai.

Ngự hoa viên Việt Quốc không vì thế mà trở nên yên tĩnh ngược lại xem ra có phần náo nhiệt hơn.

Hôm sau. Hoàng đế không chiều buổi sáng.

Quan viên từ lớn đến nhỏ không ai biết có chuyện gì đã xảy ra nhưng nội cung hơn ngàn người đều rất tường tận.

Hoàng hậu xinh đẹp là nam nhân tuấn mỹ bậc nhất của Việt Quốc bất quá tính tình có chút không được dịu dàng cho lắm.

Còn ba ngày nữa đại yến sẽ tổ chức trong cung và cả nước.....

Không khí tấp nập của phố hội đã lan đến tận chân thành, không lâu sau sẽ tấn công vào các điện trong nội cung.

Thuần Phủ.

Thuần Vũ Kỳ vừa từ trong cung về đến phủ liền hỏi Phong quản gia đang đứng ở đại môn ngắm hoa.

“Hai người kia đâu?”.

Từ tốn, lão nhân trả lời.

“Đi rồi. Thưa thiếu gia”

“Cái gì?”. Thuần Vũ Kỳ thét lên làm cho vài đóa hoa gần đó như muốn rụng xuống.

“Họ chỉ qua đêm thôi, đi rồi cũng là chuyện đương nhiên.” Với vẻ mặt thích thú lão nhân nhìn thiếu gia xinh đẹp.

“Đi bao lâu rồi?”. Gương mặt xụ xuống, ánh mắt đã có chút thần thờ.

“Vừa mới đi. Đuổi theo còn kịp. Hay nô tài cho đi tìm cậu ta cho người.”.

“Không cần.”

Lão già này thật đáng chết, đúng ra là hai người nhưng ông ta lại nói là cậu ta khiến cho Thuần Vũ Kỳ tức điên lên bỏ đi một mạch.

Y vừa ra khỏi Thuần Phủ liền chạy như điên. Cặp mắt tự dưng hoe đỏ như mắt một thứ gì lớn lao lắm.

Chỉ gặp một lần mà sau không thể quên được. Thuần Vũ Kỳ lại tiếp tục chạy.

Quần quật cả một canh giờ trong các khách điểm của kinh thành. Cuối cùng chỉ là vô vọng.

Dù có đi cũng phải từ giả một câu chứ, đúng là người không có lễ giáo. Hẳn chắc không phải là người Việt Quốc – Thuần Vũ Kỳ suy nghĩ.

Tự dưng lại đi kiếm một người mà ngay cả tên cũng quên hỏi.

Khóc rồi.

Từng giọt nước mắt tí tách rơi hai bên má. Cảm giác này thiếu niên chưa từng cảm nhận qua. Khó trách không chịu nổi áp lực của nó.

Thuần Vũ Kỳ vận bạch y toát ra vẻ thuần khiết hơn cả tiên thánh hạ phàm. Gương mặt đỏ ửng lên vì nóng khiến cho bao người(nam nhân + nữ nhân) mê luyện chạy theo tạo nên một cuộc náo động nho nhỏ ở vùng đất rộng cuộn hổ châu của Việt Quốc.

Cuối cùng Thuần Vũ Kỳ dừng chân trước một chỗ thờ dốc.

“Phụng Hoàn Lâu”

Kì Viện bậc nhất của kinh thành. Quả thực rất tráng lệ.

Vải đỏ treo khắp ba dãy lầu rộng lớn. Đại sảnh có hơn chục cái đèn tuê hình bạch mi(1) cầm đèn đỏ miệng toe toét cười chào đón khách thập phương.

(1): ống tổ của nghề....

Nhiều nữ nhân trên lầu cao nhận ra nam nhân tuấn mỹ tuyệt thế ở trước cửa lớn liền thét lên rồi chạy ào xuống. Ai cũng muốn giành được y.

Tú bà vừa trông thấy “con mồi” ngon lành cũng hòa chung vào dòng người bước ra.

“Thiếu gia tuấn tú mời người vào.”

Nữ nhân đã đứng tuổi vận hồng y đỏ chói, miệng liếng thoắt mời mọc trong khi cánh tay liên tục kéo vạt áo thiếu niên xinh đẹp hướng vào trong.

“Ta,...không....”.

Thuần Vũ Kỳ bỗng nhiên hoa mắt. Trước mặt y là những hình ảnh lập lòe rồi tắt hẳn.

“Ngất rồi....ngất rồi...mang vào trong đi.....”. Đó là những tiếng cuối cùng y nghe được.

Tú bà đang ngồi trên chiếc ghế ngắm nhìn thiếu niên vẫn còn ngất trên giường bên cạnh là khoảng mười nữ nhân cũng đang rất chăm chú về hướng Thuần Vũ Phi.

“Là nam nhân sao? Không thể tin được”. Hồng y nữ nhân cảm thán một câu.

“Đúng thật là nam nhân rồi, nhưng tỷ xem làn da y kìa, trời ơi thật là mịn ...nếu được đánh đổi muội sẽ đánh đổi hết tất cả để được một làn da như thế.” Bạch y nữ nhân hơi xúc động nói..

“Nhìn qua cũng biết là công tử nhà quyền quý. Như chúng ta chắc không với đến nổi.” Nữ nhân nhỏ tuổi nhất ủ rũ nói.

Thấy đám yêu tinh này vây quanh con mồi của mình. Tú bà kia la lên..

“Các người không cần làm việc sao, lui hết đi.” Rồi liền đẩy hết họ ra ngoài.

“Ta xem một chút nữa thôi mà,,,”

“Sao bà keo thế....”

Các nữ nhân kêu lên thảm thiết nhưng cuối cùng cũng phải về làm việc.

Bên ngoài còn gần cả trăm người chen chúc mong được ngắm “vật lạ” nghìn năm có một này. Cuối cùng cũng bị nữ nhân đứng tuổi tổng cổ đi hết.

Một không gian yên ắng dần trở lại. Nhưng cuối cùng bị tiếng thét phá vỡ.

“Bà chủ,....”. Một nam nhân lớn con gọi to trong lúc Tú bà kia định đóng cửa phòng lại.

“Việc gì”. Nữ nhân nhăn mặt tỏ vẻ không thích.

“Có đám người lạ, hình như không phải người Việt Quốc, họ muốn gọi kĩ nam. Nhưng số kĩ nam của chúng ta đều đã được nghĩ phép trở về quê hết rồi. Tính làm sao đây?”

Kĩ nam ở Việt Quốc rất đặc biệt. Không phải giống kĩ nữ họ không bán thân mà chỉ cho mượn thân, vì vậy mà việc nghĩ phép rất thoải mái đặc biệt các kĩ nam sẽ được nghỉ làm từ ngày đầu tháng ba cho đến ngày bảy tháng ba. [Về cái tiền lệ này xin được trình bày ở Cuốn Thời Đại Hoàn Kim]

“Vậy bảo họ cần kĩ nữ không?”

“Tôi có hỏi nhưng họ bảo không?”

“Vậy đuổi họ đi.”

“Nhưng tôi nghĩ họ rất giàu có, không phải là người bình thường, nếu làm phật lòng họ e rằng chúng ta sẽ gặp khó khăn.”

“Có bao nhiêu người.”

“Thưa, có khoảng bốn hay năm người”.

Tú bà suy suy nghĩ nghĩ. Cuối cùng.

Tội nghiệp Thuần Công Tử ngây thơ vẫn còn đang ngủ.

Cơ thể thiếu niên thật không giống như nam nhân bình thường...

Trong khi thiếu niên xinh đẹp bị một tên to xác đem đến căn phòng to lớn và sang trọng.

Thì cuộc nói chuyện của đám người dị quốc ở đó gần tàn cuộc....

“Thiếu chủ, thần nghĩ hiếm khi đến Việt Quốc hay ta hưởng lạc phong lưu một chút cũng không phải là quá đáng. Kĩ nam ở Việt Quốc so với trung nguyên có thể nói kẻ tám lạng người nửa cân...Ha ha...”.

Nam nhân thân hình to lớn để râu quay nón xồm xoàng gương mặt lộ ra tiểu ý nham nhở.

“Ha ha....,ông đúng là chứng nào tật nấy.....Vậy Tần La tướng quân cứ thư thả, bàn chuyện đã xong ta xin về trước. Ba ngày sau sẽ cùng vào yết kiến thiên tử Việt Quốc.”

Các Đa Nhĩ cùng Các Đa Vệ nói xong liền cầm thanh kiếm trên bàn rời đi...

“Vây, Xin Thiếu chủ bảo trọng. Ha ha ...”

Hai nam nhân vừa ra đến cửa bỗng...

“..Xin lỗi khách quan, xin lỗi khách quan...”.

Tên nô bộc xanh mặt khi đụng phải Các Đa Vệ. Hắn biết người trước mặt kia thực không phải hạng tầm thường....liền cúi đầu lia lịa trong khi vẫn công thiếu niên tuần mý trên lưng...

“Đây là ai?”

Các Đa Vệ hỏi.

Thuần Vũ Kỳ gương mặt bị che khuất bởi một tấm vải trắng nên hai nam nhân đứng đó vô phương nhận ra. Tuy vậy, mùi mầu đôn trên người thiếu niên làm cho Các Đa Nhĩ có chút hoài niệm. Bất quá không thể tưởng tượng kẻ kia là người nằm chung giường với mình tối hôm qua. Liền không để ý quay đi chỗ khác để chỉnh sửa lại y phục.

“Thưa là kĩ nam khách quan trong phòng gọi.”

“Kĩ nam?” Các Đa Vệ nghe người ở đại mặc nói sở thích kì lạ này của Tần La, tuy nhiên đến giờ mới được chứng thực nên không khỏi bất ngờ.

Ở phương bắc hoàn toàn không có khu nào chứa kĩ nam như vậy. Có chỉ là trong cung điện để vương của đại hãn.

“Đệ hình như rất có hứng thú với chuyện này?”. Các Đa Nhĩ cảm thấy tức cười.

Nam nhân tuần dật biết bị đánh lén liền lắc đầu cực lực rồi tránh ra cho tên nô bộc vác Thuần Vũ Kỳ đi vào.

“Ca ca, chúng ta đi thôi”

“Ha...ha.....hôm nay ta biết bí mật của đệ rồi...ha ha ha.....”. Các Đa Nhĩ cười đùa tiểu đệ nhỏ hơn mình hai tuổi.

Các Đa Vệ không nói gì chỉ nhớ đến nam nhân đêm qua. Cảm thấy hơi tiếc trong lòng.....

Huynh đệ kia thông thả bước đi bỏ mặt thiếu niên xinh đẹp vẫn còn say khướt đang ở trong phòng....

Tần La vừa nhìn thấy tên nô bộc công vào một thiếu niên bị ngất liền quát lên.

Dù hắn nói tiếng Việt Quốc chưa rành gì mấy nhưng tên kia có thể nghe được...

“Mang cái xác chết này vào cho ta làm gì hả?”

Nghe tiếng quát của Tần La. Các Đa Nhĩ và Các Đa Vệ đang bước xuống lầu liền dừng chú ý lại lắng nghe.

Tên nô bộc trong phòng liền đỡ Thuần Vũ Kỳ xuống chiếc ghế gần đó sợ hãi nói.

“Thưa, khách quan, hôm nay là nằm trong tuần lễ tháng năm tất cả kĩ nam đều đã trở về quê chỉ con người này thôi. Nếu khách quan không muốn vậy tôi đem y đi. Thành thật xin lỗi chúng tôi đã hết cách”

“Đồ khốn khiếp các ngươi, ngay cả một kĩ nam cũng không có....”. Tần La vẫn kêu lên inh ỏi, hét to như bò rống.

Dù rất tức giận, nô bộc kia cũng không dám tỏ thái độ ra mặt với tên mặt như quỷ xứ này tức tốc nhanh chóng đặt Thuần Vũ Kỳ lên lưng quay đi.

Một cơn gió bên ngoài thừa cơ hội lúc cách cửa mở xông vào làm rớt tấm lụa trắng trên đầu mỹ nhân yêu kiều đang ngủ...sự ngu ngốc hiện rõ mồn một trên gương mặt của nam nhân tướng mạo có phần thô thiển...

“Trời.... ơi....mỹ nhân....người đứng lại cho ta....”. Tần La bắt tay tên nô bộc quay trở lại liền dùng một chút võ công giành lấy Thuần Vũ Kỳ một cách nhanh chóng.

“Mỹ nhân....sao lại có người đẹp như thế....”

Nước giải của Tần La chỉ chút nữa là xuất hiện trên gương mặt trắng hồng của Thuần Vũ Kỳ.

Thân thể nhỏ bé nhanh chóng bị nam nhân thô thiển đặt lên giường.

“Còn không mau cút”. Tần La hét lên rồi thấy một thổi bạc to xuống đất. Tên nô bộc mừng rỡ cảm ơn rồi rít rồi chạy ra khép cửa lại.

Thấy tên bộc đi ra mà trên lưng được giải phóng. Hai anh, em nhà Các Đa nhìn nhau cười một cái rồi tiếp bước xuống lầu.

Trong phòng.....

“Mỹ nhân sao người lại đẹp đến thế...ta sẽ đem người về Đại Mạc...ha ha...ha thơm quá...”. Tần La đưa mũi xuống ngửi qua tóc của Thuần Vũ Kỳ.

Rồi cái bàn tay nam nhân chinh chiến quanh năm từ từ chạm vào chiếc cổ trắng nõn của thiếu niên đang bất tỉnh.

“Á.....”

Dưới phòng nghe thấy tiếng kêu liền trở nên xôn xao.

“Chuyện gì vậy,....”

“Hình như có tiếng la....”

“Phải rồi...có ai lên xem chuyện gì không vậy....”

Các Đa Vệ dừng lại kéo tay Các Đa Nhĩ.

“Ca ca, chúng ta có cần lên xem Tần La tướng quân không. Đệ thấy chút bất an.”

“Ha ha....Đệ khéo lo, ngoài xa trường trăm ngàn ác nhân còn không làm được gì hấn hưởng chỉ là một kĩ nam yếu đuối nhu nhược...chúng ta đi thôi...”

Nói xong Các Đa Nhĩ không chút lưu luyến liền cất bước rời đi.

Nam nhân bên cạnh thấy ca ca nói cũng có lý nên cũng nhanh chóng ly khai.

Trên phòng....

“Mỹ nhân làm gì thế ta sẽ đối xử dịu dàng với người mà...ha ha....”

Tần La thô lỗ bắt lấy hai cổ chân Thuần Vũ Kỳ kéo ra.

Sợ hãi đến tột độ, dùng hết sức lực mình có Thuần An Hầu hét lên một tiếng vang dội....

“Á.....Á.....”

Lần này Các Đa Nhĩ đã biết nam nhân trên phòng lúc này là ai. Tiếng kêu mê người đó trên đời này đối với hấn chỉ có thể của một người...

“Là hấn...”

“Hấn là ai...”

Các Đa Vệ định hỏi nhưng nam nhân tuấn dật oai phong nhanh chóng phi thân lên lầu trên.

Chạy như điên về căn phòng lúc này hấn không muốn nam nhân đó xảy ra chuyện gì.

“Ầm.....”. Cánh cửa gỗ bị tông ra thật mạnh.

Tướng quân kia bị kẻ phá quấy lúc hưởng lạc an nhàn nộ khí bốc hai chân của mỹ nhân ra liền rút kiếm ra hướng về phía trước.

Các Đa Nhĩ gương mặt xung huyết xông vào.

Tần La thấy là chủ nhân liền bỏ kiếm xuống, thở mạnh một cái...

“Thiếu chủ ơi là thiếu chủ, người còn có chuyện gì sao, nếu còn sao không đợi lúc khác mà vào ngay lúc này.”

Nam nhân râu tóc xồm xoàng tỏ ra trách móc.

Thuần Vũ Kỳ may mắn thoát tử môn quan ngược mắt lên để xem ai đã giúp mình.

Đập vào đôi ngọc bích xinh đẹp là nam nhân mà y điên cuồng đi kiếm từ sáng đến nay.

Thiếu niên mỹ mạo mãn nguyện khóc một cách thảm thiết chạy như điên đến ôm chặt thắt lưng Các Đa Nhĩ.

“Người cứu ta với...hấn...hấn.....a....a.....”

Thuần Vũ Kỳ khóc lên như đứa trẻ bị mẫu thân mắng, vùi mặt vào áo của Các Đa Nhĩ.

Nam nhân ấm áp tận cõi lòng, sung sướng đến cùng cực ôm chặt mỹ nhân ra lời an ủi.

“Không sao rồi....không sao rồi....có ta ở đây dù là lão thiên gia cũng không dễ tổn hại đến một sợi tóc của người.....”

“hức.....người tại sao lại bỏ đi...”. Thuần Vũ Kỳ ngược đôi mắt đầm lệ lên hỏi.

“Được ta sẽ giải thích với người, nhưng một lát đã...”

Các Đa Nhĩ nhìn về Tần La thất thần không hiểu chuyện gì.

“Đại tướng quân tôi nghĩ ông nên lui trước thì tốt hơn...”

Thấy thiếu chủ rằng giọng thì biết nam nhân kia không phải người tầm thường liền bắt lấy áo khoát nhanh chóng ly khai....dù sao thiếu chủ kia một ngày nọ sẽ lên làm đại hãn, Tần La có là đại tướng quân cũng một kính hai cung.

“Đã đắc tội.....”

Trước khi đi còn cuối Thuần Vũ Kỳ tạ tội....

Nói gì thì nói. Bản chất tên này không có gì xấu chỉ có điều hơi bị háo sắc chút thôi...bản chất nam nhân trời sinh đã như thế..... “tuy nhiên nói gì thì nói vẫn có trường hợp ngoại lệ”.

Cánh cửa khép lại.

Mỹ nhân nhìn nam nhân khoát áo da hổ, nhớ đến chuyện sáng giờ, gương mặt giận dữ đỏ ửng lên...

Thuần Vũ Kỳ và Các Đa Nhĩ gặp nhau ở một cái nơi quả thực rất độc đáo.

Kĩ viện.

“Người có biết lễ phép không vậy? Đến nhà người ta khi đi phải nói một tiếng từ biệt chứ, còn người”.

Thuần Vũ Kỳ không nhịn được nữa, khóe mắt hình như có gì đó rưng rưng, tức giận chỉ vào mặt nam nhân to lớn mà chửi. Cái môi dao động liên tục tạo nên sắc thái gợi cảm đến tuyệt mỹ.

Các Đa Nhĩ nhìn điệu bộ thập phần đáng yêu kia, liền không thể chịu nổi lập tức xông đến ra sức mà ngấu nghiến.

Cái dục hỏa phía dưới từ hôm qua đã bắt đầu không biết an phận. Liên tục quấy phá nội y bên trong. Hắn không thể kìm chế được nữa. Kế hoạch lần này đến Việt Quốc thất bại cũng không sao nhưng việc này phải ưu tiên làm trước.

“Uummm.....bỏ tara.....người.....”. Những lời nói của thiếu niên bị Các Đa Nhĩ nuốt chửng.

“Người chẳng phải tất bật tìm ta từ sáng đến giờ, theo lý ta phải đền bù cho người thỏa đáng....ha,,ha.....”.

Các Đa Nhĩ đè Thuần Vũ Kỳ xuống giường.

Thiếu niên bên dưới vừa sợ hãi vừa dao động chống trả kịch liệt. Y tự biết, thân thể của mình rất khác biệt so với nam nhân bình thường.

“Bỏ..ta..ra....không được....”. Thuần Vũ Kỳ đánh vào vùng ngực rắn chắc của nam nhân kịch liệt, tất nhiên đối với tên ác ma phía trên chẳng khác nào gãi ngứa cho hắn.

Các Đa Nhĩ hai chân trụ thân dưới của tiểu mỹ nhân còn hai tay thì nhanh chóng cởi bỏ lớp kì bào bên ngoài.

Một thoáng, thân thể nam nhân hiện ra với những cơ bắp săn chắc trắng kiện, tuần lãng vô song, nếu là nữ nhân dù chỉ nhìn lướt qua cũng đã say đắm đến ngây ngất...

Thuần Vũ Kỳ thì cũng bị điều đó thu hút...phút chốc nín bật không la ó nữa...

Nhưng khi Các Đa Nhĩ đưa tay định cởi áo y ra thì mỹ nhân lại một lần nữa giãy giụa...

Nam nhân bắt quả chỉ dùng một tay mà đã khống chế được thân trên của thiếu niên, nhanh chóng quăng bộ bạch y xuống giường...

“Ngoan nào...”.

“Người.....”.

Câu nói chưa kịp phát ra, Các Đa Nhĩ liền đưa đôi môi nam nhân xuống hai đóa phù dung kiều diễm trên ngực của mỹ nhân ra sức mút liếm.

“Ấn.....không.được.....a.....”. Tiếng rên rỉ ngân nga âm trầm khiến dục vọng của Các Đa Nhĩ càng lúc càng trào lên vô pháp kiềm chế.

Các Đa Nhĩ luồn tay xuống dưới khố của mỹ nhân bắt được một bảo vật thiên ban.

Ngay sau đó cái nội y của Thuần Vũ Kỳ cũng bị cởi xuống.

Nam nhân thân hình vạm vỡ đứng trên giường vứt bỏ thất lưng xuống đất. Cầm lấy cự vật to lớn của mình mà khoe mẽ trước thiếu niên nằm dưới.

“Là người khơi lên dục hỏa của nó thì phải chịu trách nhiệm...phải làm cho nó dục tiên dục tử....ha ha....”

Nhìn thấy cự vật cực khủng của nam nhân cùng với hai bắp chân săn chắc lộ rõ trước mặt, Thuần Vũ Kỳ thần trí bất giác hỗn loạn, nhịp tim bỗng nhiên nhộn nhạo cả lên, mê đắm một hồi đến khi nam nhân cao lớn cương hôn y một lần nữa mới hồi tỉnh lại.

Các Đa Nhĩ cọ sát kịch liệt với phần thân thể kiều diễm mịn màng phía dưới, ra sức liếm láp khắp cơ thể tiểu mỹ nhân.

Cái môi thiếu niên bị mút đến đỏ tấy cả lên, nam nhân thô lỗ liền chuyển xuống cái cổ trắng nõn mà âu yếm,...

“Ta không ngờ thịt người lại có mùi vị thơm ngon đến thế....”. Nói một cách gian tà Các Đa Nhĩ lại tiếp tục tiến xuống phía dưới.

“Ta...xin người.....không được....làm như vậy....đâu...”.

Thuần Vũ Kỳ lần đầu tiên được “sủng” thần trí bây giờ đã không còn được miễn hoạt như trước, thân thể tê dại và quầng quại trên giường uốn éo một cách mê hồn...y thực sự chỉ còn một cách là “thụ hưởng”.

Làn da trắng hồng sau một hồi vật vã với sự yêu thương của Các Đa Nhĩ đã trở nên đỏ ửng đầy dấu vết, mồ hôi nhễ nhại khắp người càng làm cho mỹ nhân càng mỹ nhân hơn....

“thân thể người thật yếu đuối, chưa vào cuộc mà đã gục rồi sau...”

Thực sự lúc này Thuần Vũ Kỳ đã không còn biết gì, thân thể như rã ra chỉ mặc nam nhân muốn làm gì thì làm, mồ hôi ướt đầm cả người....

Các Đa Nhĩ thấy vậy yêu thương bế lên người mà vuốt ve...

Khắp thân thể mỹ nhân là một màng nước bao phủ, mái tóc dài đen mượt bị ướt đầm vương vãn trên ngực và cổ khiến nam nhân say đắm ngẩn ngơ phát ra một câu ngu khinh khủng.

“Người thật là đẹp...”..

Nãy giờ Các Đa Nhĩ mãi mê ăn món khai vị mà không vào món chính khiến cái cự vật bên dưới gào thét điên dại....

Nam nhân không chịu nổi nữa liền đặt Thuần Vũ Kỳ nằm xuống, lấy hai chân của mỹ nhân đặt lên ngực mình rồi từ từ cho cự vật xâm nhập bên trong nội bích....

“Á.....”. Sự Đau đớn khiến cho thiếu niên nằm dưới không khỏi kêu lên. Đây là lần đầu tiên khó trách thân thể chưa thích ứng kịp.

Nhưng điều đó nhanh chóng qua đi, thay cho nó là từng đợt từng đợt khoái cảm trào dâng lên não khiến mỹ nhân bắt đầu kêu lên những ái ngữ yêu kiều diễm đầy câu dẫn...

“Ấn.....không được.....người...rút ra đi...a.....ummmm.....”

Cảm giác ngứa ngáy khắp vùng hạ thân, khiến Thuần Vũ Kỳ bất kham kêu lên những ái ngữ xuất thần tình tứ...

“Tachịu không nổi....người...mau bỏ ra...”.

Kêu bỏ ra bằng cái giọng nhẹ nhàng câu dẫn như nữ tử khó trách Các Đa Nhĩ sướng càng thêm sướng.

“Chặt quá.....thật là chặt quá,,.....a.....ta...thật là sướng khoái.....a.....”.

Cự vật kinh khủng bị tràng bích co thắt liên tục khiến chủ nhân của nó muốn điên thần đảo trí....hư hư thực thực.....

Các Đa Nhĩ do dục hỏa trào dâng điên cuồng tiến nhập mật động xinh đẹp, thoáng chút người hấn cũng đã ướt đầm...

“Thật là sướng khoái.....mỹ nhân.....a....a....”.

Nam nhân kêu lên dâm tà nhìn Thuần Vũ Kỳ vật vã bên dưới.

“Ummm.....ta không chịu nổi nữa.....người lấy ra đi.....đau quá...umm.a.....”

Do thân thể là của nữ minh tộc kế thừa mà có nên nội bích bên trong tiết ra chất dịch màu trắng khiến cho cự vật của nam nhân dù có tiến nhập cuồng bạo cũng không gây nên thương tổn...

Thoáng thấy Thuần Vũ Kỳ nhắm mắt hơi đau. Các Đa Nhĩ liền dừng lại áp lên người Thuần Vũ Kỳ hôn nhẹ nhàng đôi môi y...

“Người đau lắm sau...ta xin lỗi.....ta sẽ cố ôn nhu hơn....”

“Umm.....”

Thuần Vũ Kỳ mơ màng gật đầu....sắc thái mỹ miều cực điểm lúc này thực sự làm Các Đa Nhĩ muốn nuốt chửng y

Nam nhân thấy thiếu niên đã có ý “cam tâm tình nguyện” vui sướng vô cùng liền ẵm Thuần Vũ Phi ngồi lên người mình gắn kết hai thân thể lại với nhau, cự vật hần từ bên dưới mà tiến xuất....

Đóa mẫu đơn phía trên được hôn đến mê dại, còn đóa cúc nhỏ phía dưới cũng được yêu không kém khiến một lúc sau Thuần Vũ Kỳ đã không kiềm chế được nữa ôm chặt bờ vai vạm vỡ của nam nhân mà phóng tiết....

Các Đa Nhĩ thấy chất dịch ẩm áp phóng đầy ngực mình, biết là mỹ nhân rất sáng khoái hần cũng nhanh chóng sau đó đạt đến cực điểm....

“Mỹ nhân....ta ra đây.....a.....”.

Nam nhân kêu lên một tiếng rồi dòng dịch chất nóng nổi phóng thẳng vào người Thuần Vũ Kỳ, khiến cơ thể nhạy cảm bất giác run lên ...

“Ta yêu ngươi...”

Thuần Vũ Kỳ nhìn Các Đa Nhĩ một cách say đắm rồi gục trên ngực của hần....

Hai nam nhân quần vào nhau tạo nên dục cảnh thần tiên....

Ba ngày sau.....

Tết Đoan Dương vừa xong Việt Quốc lại tiếp tục trải qua một đại lễ nữa....

Đại Thọ của Thiên Vũ Hoàng Thái Hậu....

“Hoàng Thượng.....Phụ Trình(1) cực có việc cấp báo....”

Mạch công công đang ở bên cái lư đồng lớn bấm báo....

“Ừm.....”

Nam nhân ngồi với vẻ hơi phóng dăng trên tay ẵm nam hài tử đẩy lên đẩy xuống làm trò vui nhộn....

Long Phi được phụ thân đu đưa trên không cười bi bô hình như là thích lắm...

Quan bên Phụ Trình cực bước vào thấy Mặc Long Thanh cùng thái tử liền quỳ xuống hành lễ....

“Hạ Thần Khấu kiến hoàng thượng, thái tử.....”

“Có việc gì thì khởi tấu nhanh đi, hoàng nhi của trẫm buồn ngủ rồi đây phải không nào....”

Mặc Long Thanh tru tru cái miệng đùa cợt với hài tử, chẳng thèm nhìn đến ai bên cạnh cả....

Quỳ bên dưới là một nam nhân trạc tứ thập....nghe hoàng đế nói, nam nhân liền bấm...

“Hôm nay Ngoại Đại Phủ(2) bên ngoài vừa nhận được thư của Mông Quốc...hoàng tử của họ đã đến Việt Quốc...”

Mặc Long Thanh nghe xong trấn động một lúc, hần ngồi ngay lại ôm hài tử vào lòng...có vẻ lo lắng....

“Mạch Tường....ngươi nói xem lần này Mông Cổ đưa hoàng tử sang nước ta vì mục đích gì...”

Mạch công công, là tâm phúc của Mặc Long Thanh, làm đến chức đại tổng quản nhị phẩm nên có việc gì Mặc Long Thanh cũng bàn với y.

Lão nam nhân đã lớn tuổi cúi đầu bấm.

“Hoàng thượng chắc đã có thánh ý.....Nô tài ngu xuẩn không dám đoán bừa.....nhưng xem ra đây không phải là việc ban giao bình thường.....Mông Cổ ở phía bắc ngày càng lớn mạnh, mấy năm nay xem Chiêu Minh quốc như miếng mồi trong miệng, thường xuyên đem quân sách nhiễu, e là lần này định lập thế gọng kìm với Bắc Quốc....thừa thắng nam hạ, bình định trung nguyên, hoàng thượng nên suy nghĩ kĩ...”

“Ừm.....để xem chúng có mưu kế gì....nhưng trước tiên phải tiếp khách chu đáo cái đã...”

Mặc Long Thanh ngược nhìn kẻ còn đang quỳ dưới nền của ngự thư phòng.

“Người đứng lên đi.”

“Tạ hoàng thượng”

“Truyền ý chỉ của trẫm cho Ngoại Đại Phủ, tiếp đón sứ giả chu đáo...nếu không phải việc quá đáng, chúng yêu cầu gì thì cứ làm theo....đêm nay là đại yến của Thái Hậu ở Khánh Mai Đình, truyền ý của trẫm nếu sứ giả muốn vào cung trước để dự yến thì ta rất hoan nghênh đón tiếp....”

“Thần tuân chỉ, xin được cáo lui trước...”

“Ừm....lui đi....”

Ý của Mông Cổ lần này đến Việt Quốc để làm gì....

Còn Chiêu Minh công chúa đã ở Việt Quốc nửa tháng mà vẫn dùng dằng chưa chịu về....ý ả là gì.....

Lão Thiên Gia chắc tận tường hơn ai hết...

Hai canh giờ sau.....

Ngự thư phòng.....

“Hoàng Thượng....có Thái Hậu ngự giá....”. Mạch công công ở trong thư phòng nghe bên ngoài hô to liền chạy ra nghênh giá....

“Thái hậu vạn phúc....Hoàng thượng đang đợi người....”

“Ta biết rồi...người cũng vào luôn đi...”

“Tâu vâng”

Vừa thấy Mẫu Hậu Mặc Long Thanh liền tiến đến đỡ lấy tay bà ngồi xuống bộ trường kỷ dài...

“Mẫu hậu có việc sao không truyền triệu thần nhi đến tẩm cung mà lại phải đích thân đi giá đến....có việc gì quan trọng lắm sao”

Hai mẫu tử này từ sau việc của Thuần Vũ Phi quan hệ trở nên khăng khít hơn.

Thái hậu lộ vẻ lo ngại hỏi Mặc Long Thanh...

“Mẫu hậu nghe nói hoàng tử Mông Cổ đã đến Việt Quốc của ta, tin này là thật sao ?”

Mặc Long Thanh trên tay lúc này là một bản tấu chương của Ngoại Đại Phủ....hắn đang rất đau đầu....về việc viết trong tấu chương đó....

“Dạ, đúng vậy....hình như mới đến....đêm nay chắc chúng sẽ dự yến với chúng ta....thái hậu chấp thuận chứ....”

“Việc đó thì không sao nhưng bộ hạ không thấy lo lắng gì sao....tại sao chúng cử sứ thần đến nước ta vào lúc này mà lại đích thân hoàng tử của chúng đi sứ thì quả là chuyện kì quặc....bộ hạ cần cẩn trọng thì hơn....”

Nữ nhân đặt tay lên mặt hài nhi âu lo nói...

“Mẫu hậu...điều chúng ta lo cuối cùng đã đến rồi...”

Mặc Long Thanh cố nói với giọng bình thản nhưng bên trong lại chứa đầy phiền muộn....

Hắn đưa về phía mẫu thân bản tấu chương đang cầm trên tay....

“Đây là gì...”

“Là tấu chương của Ngoại Đại Phủ, theo ý của sứ giả Mông Cổ mà viết ra....mẫu hậu xem đi...”

Thái hậu nhanh chóng cầm lấy tờ giấy lụa màu đỏ....

Phút chốc bất giác thái hậu đặt mạnh tờ di chiếu xuống bộ trường kỷ....

“Cầu thân....”

“Đúng vậy, là cầu thân...”. Mặc Long Thanh đứng lên đi vài vòng rồi nói.

“Nhi thần thiết nghĩ, Mông Cổ là một nước lớn hà tất gì phải sang cầu thân với ta...nếu chúng chỉ có mục đích tiêu diệt Bắc Quốc thì không sao nhưng nhi thần chỉ sợ họa cập quốc vận....”

Thái hậu hai mắt có chút nhú lại cũng nhanh chóng đứng dậy tiến về phía Mặc Long Thanh...nắm tay hài nhi nói...

“Ý con muốn nhắc đến An Thiên Vương(3) trong Sử Thư...”

“Không sai...năm xưa An Thiên Vương suy nghĩ chưa đến liền gả công chúa cho giặc nên phải chịu họa mất nước, sát thân...trẫm cũng vì lẽ đó mà đang suy nghĩ...với lại hoàng thất ta có còn nữ nhân nào đủ bản lĩnh mà xuất giá ngoại quốc...”

Mặc Long Thanh nói đến đó bỗng tiến quan nội thị bên ngoài truyền vào...

“Bẩm Hoàng Thượng có hoàng hậu nương nương xin cầu kiến.”

Bốn tiếng hoàng hậu nương nương lọt qua khe cửa khiến Mặc Long Thanh tâm trạng cải biến nhanh chóng, miệng liền cười toe toét như hài tử...

“Mau cho hoàng hậu vào...”

Vừa nói Mặc Long Thanh vừa tiến nhanh ra cửa...

“Bảo bối cẩn thận...”. Giọng nói oai nghiêm khi nào bây giờ lại ngọt ngào nồng ấm như kẹo đường khiến Thái Hậu và Mịch công công có mặt ở đó muốn nôn được...bất quá cả hai không dám....

Mặc Long Thanh ân cần đỡ Thuần Vũ Phi qua ngạch cửa, cử chỉ so với khi đỡ mẫu hậu của mình thì ôn nhu hơn đến thập phần...

“Thái Hậu thiên tuế...”

“Bình thân.....hoàng hậu đến đây có việc gì?”

Thái Hậu tiến về bộ trường kỷ ngồi xuống...

“Thần thiếp nghe tin hoàng tử Mông Cổ đã đến Việt Quốc cầu thân.....việc này không biết hoàng thượng đã chọn được người chưa?”

Mặc Long Thanh dẫn Thuần Vũ Phi ngồi xuống cái Phụng ý bên trái thái hậu rồi hỏi...

“Tại sao hậu lại biết.....chẳng phải đây là mật hàm sao...”

Thuần Vũ Phi đáp ứng một hồi rồi trả lời...

“Việc quan trọng bây giờ chẳng phải là tìm hướng giải quyết sao? Nếu hoàng thượng và thái hậu chưa nghĩ được cách thần thiếp xin tiến cử một người”

“Ai”..... “Ai”.. Hai mẹ con đồng thanh mừng rỡ kêu lên....

Nam nhân tuấn mỹ bình thần đứng dậy tựa vào ngực Mặc Long Thanh nở nụ cười dễ thương đến mê hồn bất quá có chút gian xảo.....y nói....

“Chiêu Minh công chúa”

“Chiêu Minh Công Chúa” “Chiêu Minh Công Chúa”

“Không thể được, Chiêu Minh quốc và Mông Cổ là kẻ thù không đội trời chung, nếu việc vỡ lẽ ra Ai Gia sợ đại họa sẽ ập đến...”

Thái hậu vừa nghe Thuần Vũ Phi nói lập tức trấn kinh...liền đứng dậy phản đối...

Mặc Long Thanh dù thấy lời nói của Thuần Vũ Phi thập phần không ổn nhưng lại chẳng dám ra mặt phản đối chỉ nói vu vơ vài câu ủng hộ thái hậu...

“Thái hậu nói đúng, nếu chúng biết mình bị lừa, e rằng Bắc Quốc và Mông Cổ sẽ liên động với nhau, như vậy rất nguy hiểm...hay là ta tính cách khác...”

Nam nhân cao cao tại thượng hạ giọng đến mức cực tiểu, nếu không cố gắng sẽ khó mà nghe hết được trọn câu...

Thuần Vũ Phi như thổ thổ thấy cỏ non liền đâm Mặc Long Thanh một nhát...

“Là hoàng thượng không muốn hay là không nữa.....âydù sao nàng ta cũng ở đây lâu như vậy, khó trách làm cho hoàng thượng động tình...”

Thuần Vũ Phi lại giở cái giọng ẻo lả như nữ nhân khiến Mặc Long Thanh sợ chết khiếp....tại mỗi lần mỹ nhân nói với điệu bộ như thế cũng là lúc y giận nhất....mà mỗi lần tức giận thì tấm bia xả tức duy nhất không ai khác là hắn....

“Không phải vậy....ta không có ý đó....”.

Mặc Long Thanh lắc đầu, lắc tay liên tục một mực khẳng định không có việc đó....

Thấy nam nhân cuống cuống lên, Thuần Vũ Phi trong lòng bỗng nhiên cảm thấy ấm áp vô cùng liền ôn nhu cười một cái rồi dựa vào lòng Mặc Long Thanh mà nũng nịu....

“Nếu không có ý đó bây giờ hoàng thượng hãy kết nghĩa huynh muội với nàng ta, thì nàng ta sẽ là công chúa Việt Quốc, dù Mông Cổ sau này có phát giác sự thật cũng không thể trách ta được...với lại chuyện của Bắc Quốc cứ nàng ta giải quyết....dù sao nàng ta tư sắc cũng có phần đặc biệt...hoàng tử Mông Cổ chắc sẽ ưng ý...”

Mặc Long Thanh bị ánh mắt của Thuần Vũ Phi mê hoặc tựa thể ôm ấp mỹ nhân trong lòng...

Bị mỹ nhân “cắm cung” lâu như vậy, khiến Mặc Long Thanh hạ thân “có chút” gào thét inh trời....thân thể bất giác nóng ran lên...

Thái hậu vẫn cảm thấy rất lo lắng liền hỏi, không để mắt đến hai phụ đang ân ái trước mặt.

“Vậy có ổn không, còn hoàng đế bắc quốc....phải trả lời sau với ông ta....”.

Thuần Vũ Phi thấy ánh mắt ngờ ngờ của Mặc Long Thanh nhìn mình và Mặc Long Thanh vội đẩy nam nhân lùi ra chỉnh lại y phục trả lời thái hậu...

“Hiện nay Bắc Quốc rất nguy khốn, nếu có cách giải quyết thì dù là hi sinh thêm ba bốn công chúa nữa chúng cũng sẽ đồng ý.....việc này thần thiếp nghĩ không cần che giấu...cứ đưa quốc thư đến Trường Châu(Kinh Đô của Bắc Quốc)...nói rõ kế sách đó...thần thiếp cho rằng ông ta sẽ đồng ý...Công Chúa của Chiêu Minh quốc một khi lấy lòng được hoàng tử của Mông Cổ thì chỉ cần nàng ấy ra chút mưu thần thiếp nghĩ Mông Cổ sẽ không động binh trong một thời gian dài với Chiêu Minh quốc...”

“Nếu mưu kế thất bại....”.

Thái hậu lại lo lắng nắm chặt tay Thuần Vũ Phi.

“Trong quốc thư hãy nói ra...nếu thất bại chúng ta sẽ không hợp tác với Mông Cổ tạo thế gọng kềm với chúng, mặc khác có thể ra tay giúp chúng.....vốn dĩ hoàng đế cho công chúa đi sứ cũng vì mục đích này thôi....bây giờ tự dưng không mất hoàng nhi, lại có thêm cơ hội mới thần thiếp nghĩ Chiêu Minh quốc sẽ đồng ý hợp tác, Thái Hậu đừng quá lo...”

“Mong được như con nói....vậy mọi chuyện thì phải tiến hành ngay....Hoàng nhi con thấy sao?”

Nữ nhân mặc cái cấm bào thêu chim phượng đỏ rực quay sang hỏi Hoàng đế.

“Nhi Thần...”

“Hoàng thượng...”- Thuần Vũ Phi rên rỉ....

“Được...được cứ làm theo lời của Hoàng Hậu...”

Mặc Long Thanh không phải không có chính kiến chỉ là vì thấy Thuần Vũ Phi nói có lý thôi

25. Chương 25: Phiên Ngoại 3

Năm Tuệ Vũ thứ tám.....

Đại thọ tứ thập nhất của Thiên Vũ Thái Hậu.

Các chư hầu phía nam và phía tây đều có sứ thần đến dự....

Ngay cả Chiêu Minh quốc cũng phái sứ thần đến chúc mừng.

Tất nhiên sứ thần Mông Cổ thì đã có mặt ở Việt Quốc từ rất sớm....

Đêm nay trăng thật sáng....

Khánh Mai Đình lại được bao phủ bởi sự huy hoàng và phồn thịnh của đất nước...

Đừng bị cái tên của nó đánh lừa...

“Khánh Mai Đình” thực sự là một biệt điện nguy nga nằm ở phía tây nam của hoàng cung....hơn một trăm cây trụ lớn dùng làm cột có sơn son thếp vàng....ngồi bên trong đình mọi người sẽ có cảm giác như thể nhìn thấy trăng ngay trên đỉnh đầu...mây vòm của điện được dát bằng lưu ly và đá cẩm thạch trắng tinh là cống phẩm từ Lan Quốc đưa đến...không những thế ở trong đình còn có thể nghe được tiếng hỷ tước liên tục phát ra thanh âm trầm bổng làm cho chúng nhân tưởng như lạc vào cõi thần tiên..... thiết kế tinh tế xuất thần này chính là của đại mỹ nhân trong truyền thuyết mà người người Việt Quốc đều sùng kính – Mặc Vân hoàng tử.

Tuy còn ba ngày nữa mới đến đại thọ nhưng các quan Thiên Tượng có tâu với thái hậu rằng.... “hiện có luồng phúc khí đang từ phương bắc tràn xuống, thái hậu vì vậy nên mở cửa Khánh Mai Đình nhằm đón vận tốt, thánh nhân cát lợi sẽ quy long nhập điện trong nay mai”

Chính vì mấy câu nói đó.....biệt điện vắng lặng dùng làm nơi tịnh dưỡng bây giờ đã tấp nập hoàng thất, các quan lại cùng sứ thần các nước.....

Thảm hoa được phủ đỏ rực bên ngoài điện....

Quốc thư của Mặc Long Thanh đã được gửi đi....ngựa nhanh tám trăm dặm tất nhiên trong một ngày sẽ không đến được Trường Châu....vậy thì phải “tiền trăm hậu tấu” thôi.....

Chiêu Minh công chúa tội nghiệp kia tưởng chừng được phong hoàng quý phi rồi ở lại Việt Quốc làm công việc ngoại giao mà ả vô cùng “cam chịu” nhưng tiếc thay...

Ả nhận được chiếu thư của phụ hoàng là phải nhận hoàng đế Việt Quốc, người mà theo dự tính sẽ là phụ quân của ả, làm hoàng huynh rồi phải chấp nhận gả cho hoàng tử Mông Cổ....

Ả làm gì mà chấp thuận....nhưng Thuần Vũ Phi có phần cao tay hơn...Đại Ngoại Phủ, Hoàng Hậu nương nương này nắm rõ như lòng bàn tay, chỉ trong vài canh giờ, bức họa hình tượng của hoàng tử Mông Cổ đã hiện hữu trên chiếc bàn trong tấm cung của Chiêu Minh công chúa.

Nữ nhân say mê nhìn nó khoảng hai canh giờ cho đến khi Mặc Long Thanh đến...

Tất nhiên, ả là người biết phân nặng nhẹ, lệnh phụ hoàng không thể không tuân, đành chấp nhận “thiệt thòi”, vì lợi ích của xã tắc góp chút sức theo ả cũng là việc nên làm...

Hoàng Thất Việt Quốc chỉ trong vài canh giờ đã chui đầu ra một Khánh Linh Công Chúa, tất nhiên bá quan văn võ chỉ biết thế mà im bật....

Năm Tuệ Vũ thứ tám, Mông Cổ ở phía bắc đã là một đế quốc, lãnh thổ gấp chừng hai mươi lần Việt Quốc.

Đền lưu ly được thấp sáng rực...

Tọa trên cùng trong trung tâm của Khánh Mai Đình là Thái Hậu, bên phải là Hoàng Thượng, bên trái là Hoàng Hậu dưới hoàng hậu còn có dãy ghế dành cho Hoàng quý phi, quý phi và các bậc nhất phẩm, nhị phẩm nhưng mặc nhiên không có một người....

Bên dưới có ba bậc đá phân cấp rõ ràng....

Bậc thứ nhất có sáu dãy bàn ghế mỗi bên tả hữu ba ba. Dành cho các hoàng tử, công chúa, vương gia và tôn thất tước vị cao....

Bậc thứ hai đứng ra có tám dãy bàn ghế mỗi bên bốn bốn. Bên hữu dành cho quan văn, bên tả dành cho quan võ. Tuy nhiên hôm nay sứ thần ngoại quốc đến Việt Quốc rất đông nên bộ lễ biên chế bậc thứ hai có mười dãy bàn ghế mỗi bên năm năm, bên hữu dành cho quan lại bên tả dành cho sứ thần...

Bậc cuối đến ba mươi dãy bàn ghế dành cho sĩ phu trong nước, chủ yếu là ở bắc hà....năm nay thái hậu còn cho phép các quan tỳ trong cung dự yến.

Các Đa Vệ cùng Các Đa Nhĩ, còn có sứ thần Chiêm Quốc, Lan quốc, Xiêm quốc do thân phận là hoàng tử nên được đặc cách ngồi ở bậc thứ nhất.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thái Hậu, Hoàng Hậu nương nương giá lâm.”

Tiếng tổng quản thái giám hô to...đồng loạt tất cả các thái giám trong điện truyền miệng nhau, âm thanh vang vọng đến cả hậu viên đằng xa xa.

Tất cả các khách tham dự lúc đó đồng loạt đứng dậy.....quan thần trong nước và sứ thần chư hầu thì quỳ bái, sứ thần Mông Cổ, Xiêm quốc, Bắc quốc thì cúi chào.

“Miễn lễ...tất cả hãy an tọa”

“Tạ thái hậu....”

Mặc Long Thanh đêm nay mặc cái trường bào màu xanh, có thêu rồng vàng trước ngực, thắt lưng là đai ngọc màu đỏ, hiển ra phong thái tuấn lãng xuất thần, khiến đám nữ nhân vốn là con viên quan tước vị cao ngồi phía bên dưới điên thần đảo trí...

Còn Thuần Vũ Phi, thường ngày chỉ thích mặc bạch y nhưng do hôm nay là đại tiệc, thái hậu buộc y phải mặc cái hồng y rực rỡ vào người....

Làn da trắng như tuyết kết hợp với màu đỏ chói của lửa khiến hoàng hậu đã mỹ nhân lại càng mỹ nhân hơn, ánh mắt Thuần Vũ Phi ngưng đọng xuống phía dưới một khắc lập tức khiến đám nữ nhân kinh sợ thu lại tầm mắt nhìn Mặc Long Thanh....rồi im lìm đến cuối buổi tiệc...

Mặc Long Thanh với Thuần Vũ Phi bị thái hậu cách ngăn khiến hoàng đế trẻ có chút bực bội vì vậy hấn thêm thường tức trực nhìn nương tử của mình sợ như có ai cướp mất trong khoảnh khắc....Thuần Vũ Phi của hấn hôm nay thật đẹp....ngay lập tức đầu óc nam nhân suy nghĩ chuyện dâm tà, gương mặt bất giác tự đỏ lên liền quay xuống phía dưới.....

Sứ thần các nước nghe nói ở Việt Quốc có tộc người Nữ Minh nam nhân cũng có thể sinh con, và hoàng hậu Việt Quốc là một người như thế.

Khách ngoại quốc chăm chú nhìn hoàng hậu như bị thôi miên không thể dứt ra, phút chốc sợ thất lễ lại cúi gằm mặt xuống....

Các Đa Nhĩ theo quán tính cũng nhìn nam nhân tuyệt thế ngồi trên cái bảo tọa có điêu khắc chim phượng hoàng bằng vàng rồng phía sau, thấy quen quen....đúng thực là quen mà....mỹ nhân “của” hấn có gì đó giống với nam nhân phía trên....

Thật sự rất giống....

Còn một lát nữa mới khai lễ nên phía bên dưới rất ồn ào...

Bỗng nhiên bầu trời đêm bên ngoài ánh lên một điểm sáng.....tất nhiên không phải đại nguyệt bởi vì ai nhìn lên cũng có thể thấy nó ngay trên đỉnh đầu mình.....

Nhiều ánh mắt tập trung về phía cửa điện.....nam nhân mặc lam y bình dị.....thắt lưng chỉ làm bằng vải sợi nên lộ ra vẻ dịu dàng đáng yêu....

Thuần Vũ Kỳ bước vào điện, đi lối bên ngoài nhưng hàng trăm ánh mắt vẫn đổ dồn về phía y, trong đó ánh mắt Các Đa Nhĩ là mãnh liệt nhất....

“Giống quá...”

“Phải...giống thật...”

Nhiều tiếng xì xầm nháo lên....

Với trang phục bình dị như vậy đa số mọi người đều cho rằng nam nhân thanh tú kia là sĩ phu hay là chức quan thấp nào đó không ai biết đến.....

Nam nhân cứ bước lên các bậc thang đá....trong khi tiếng ồn ào nhốn nháo ngày càng dâng cao...

Bậc thứ nhất y không dừng lại.....

“Y không phải là sĩ phu vậy là quan lại rồi...”. Đại tiểu thư con của Hình Bộ Thượng Thư quay sang nói với nha hoàn đang đứng hầu....trong lời nói hình như lộ vẻ mong chờ điều gì đó....

Bậc thứ hai y cũng không dừng lại....các quan lại cũng lần đầu tiên thấy nam nhân này....vậy y là ai....Thuần Vũ Kỳ sắp bước lên bậc thứ ba – bậc cao nhất thì cúi đầu với tể tướng một cái.

Thuần Dụ cười nhẹ ra hiệu, Thuần Vũ Kỳ tiếp tục bước đi....

.....đứng giữa đại điện.....

Tất cả phía dưới tụt đứng im bật....

Thanh âm trong như tiếng suối chảy nhẹ nhàng vang lên hòa nguyện trong lời hát của hỷ tước thật tuyệt diệu làm sao.

“Kỳ Vương bá kiến Thái Hậu, Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương...”

Kỳ Vương – Đúng vậy nam nhân mỹ mạo xuất chúng này chính là con trai đầu lòng của Nguyên Bình Đại Nguyên Soái Thuần Văn Sở và Yên Hưng Vương Mặc Kính Vân.

Mẫu thân y là em trai của Minh Vũ Hoàng Đế (Phụ thân của Mặc Long Thanh), phụ thân là tôn tử chính thống của Thuần Vũ Siêu...do vậy nam nhân này thân phận thực không thể xem thường...

Mới sinh ra chưa được một tháng đã được thái hậu phong cho tước hầu, ba năm sau lại phong làm Kỳ Vương...

“Kỳ vương Miễn lễ...thí tọa”

“Nhi thần tạ ơn”.

Thuần Vũ Kỳ cúi đầu một cái rồi nhẹ nhàng bước đến chiếc bàn trống phía sau lưng nhất phẩm đại phu nhân Mặc Hiền ngồi xuống.

Bỗng Thuần Vũ Kỳ như bị hóa đá....ánh mắt phút chốc ngưng đọng trên người của nam nhân oai dũng như thần trước mặt...

Các Đa Nhĩ nhìn mỹ nhân ngồi đối mặt với mình...khóe miệng bỗng dưng nở một nụ cười gian tà.

Hai nam nhân cứ như thế nhìn nhau.

Kẻ khoái chí, kẻ lại thần người.

Các Đa Nhĩ thấy ánh mắt mỹ nhân đắm chiêu nhìn mình hận không thể lập tức nhào đến nuốt chửng y....

Một lúc sau, mọi người đã đến đông đủ. Thái Hậu bỗng đứng lên.

Đồng loạt chúng nhân phía dưới cũng đứng lên...

Giọng nữ nhân uy nghiêm đỉnh đặc cất lên vang vọng cả điện.

“Hôm nay tuy đại thọ của bốn cung chưa đến nhưng đại nguyệt sáng rõ bất thường, là điềm đại cát của năm, nên bốn cung với các khanh đến đây để thưởng yến, vì vậy mọi người cứ tự nhiên...”

“Tạ Thái Hậu”. Khắp dưới điện vang lên tiếng cảm tạ khi nữ nhân tôn quý ngồi xuống.

Tiếng vũ nhạc cất lên thánh thót vang vọng....trầm bổng du dương....tạo cho khung cảnh một màu sắc huyền ảo như ở thiên giới.

Tiếp đó Mặc Long Thanh lại đứng lên.

Cầm trên chén rượu bằng ngọc, nam nhân uy dũng hướng đến các bàn sứ thần mà nói.

“Hôm nay Đại Việt ta rất vui được đón tiếp các vị từ tứ phương đến đây, trăm thay mặt cho thần dân Việt Quốc mời các vị một chén....mong tình giao hữu của chúng ta mãi mãi bền chặt”

Mặc Long Thanh cầm chén rượu lên uống ừng ực...

Mọi người ở dưới đều đồng loại vỗ tay tán thưởng, các sứ thần đứng lên cúi đầu rồi cũng theo đó mà uống hết rượu trong chén.....

Bỗng Các Đa Nhĩ hướng cái bàn lớn phía trên cùng nói. Giọng nói oai nghiêm trầm ấm không kém gì Mặc Long Thanh.

“Hôm nay ta được đến đây, chung vui cùng thái hậu, thật sự vinh dự vô cùng. Cảm tạ ân điểm thái hậu.”

Nữ nhân mặc phụng bào đỏ thắm phía trên tỏ ý hài lòng cười nói với nam nhân tuần tú bất phàm phía dưới.

“Hoàng tử khách sáo, Mông Cổ cách Việt Quốc xa xôi vô cùng, người thân là hoàng tử mà phải đích thân vượt đường xa đến đây dự đại thọ của bốn cung, bốn cung phải cảm tạ mới phải.”

Nhiều tiếng xì xào vang lên khắp nơi....đặc biệt là từ dãy bàn của các sứ giả....

Lan Quốc, Chiêm quốc nằm ở tận phía nam mà còn nghe danh của quân Mông Cổ, nay đích thân hoàng tử của chúng đến đây thì thực sự Việt Quốc không phải chỉ có hư danh.

Nội thuộc Việt Quốc đối với chúng cũng xem như vô cùng có lợi.

Còn Chiêu Minh quốc, dẫn đầu sứ thần lần này là Phúc Hoài Hầu.

Nam nhân nhìn Các Đa Nhĩ bằng ánh mắt căm thù thấy rõ. Ai cũng biết mấy năm nay Mông Cổ thường xuyên đánh xuống phía nam, cướp đi rất nhiều vùng đất của Chiêu Minh Quốc. Uy thế của bắc quốc vì vậy mà suy giảm thấy rõ.

Chớ trêu thay, sứ giả của hai nước lại hội tụ tại nơi đây.

Các Đa Nhĩ nghe thái hậu nói liền cung kính đáp lại.

“Thái hậu quá lời, lần này sang thăm Việt Quốc ngoài việc chính là chúc thọ thái hậu, ta còn mang theo lời cảm tạ của Phụ vương đến Tể Tướng của quý triều, Thuần Dụ đại nhân”

Vừa nói Các Đa Nhĩ vừa quay mặt xuống phía dưới.

“Lão” mỹ nhân vừa bắt gặp ánh mắt của nam nhân nhìn mình liền đứng lên mơ hồ hỏi.

“Cảm tạ ta...”

Bây giờ tất cả tâm điểm đều dồn đến Thuần Dụ – phụ thân của hoàng hậu nương nương.

“Đúng vậy, chính là ngài..”. Các Đa Nhĩ tươi cười khẳng định.

“Chắc là có hiểu lầm chăng, ta....”

Thuần Dụ hơi ngơ ngác nhìn lên đứa hiền tể cao cao tại thượng tỏ ý nhờ giúp đỡ.

Nhưng Các Đa Nhĩ đã nhanh chóng trả lời.

“Chẳng lẽ, ngài đã quên, năm xưa Kiến Trung Đế của Chiêu Minh Quốc vì động lòng trước mỹ mạo xuất thân của ngài, đem quân tấn công Việt Quốc, quyết giành cho được mỹ nhân...”

Ba chữ “Kiến Trung Đế” phát ra làm cho Phúc Hoài Hầu có vẻ trấn động dữ dội, hai mắt giật giật liên hồi.

“Ân.... chuyện đã lâu như vậy khó trách ta đã quên mất....”

Thuần Dụ vừa nói vừa lo sợ nhìn lên Mặc Hiền.

«Khi xưa Chiêu Minh quốc còn hùng mạnh thường đem quân đồ sát đô thành của chúng tôi.... phụ hoàng khi đó còn nhỏ nhiều lần phải đi chạy giặc, năm Kiến Trung Đế thứ mười chín, Chiêu Minh Quốc đem gần hai mươi vạn quân. Đóng ở biên giới chuẩn bị tiến công hủy diệt kinh đô La Nạp. Nhưng may thay ngay lúc nguy cấp ấy, Chiêu Minh quốc buộc phải rút quân....»

Thuần Vũ Phi lúc nhỏ có từng nghe nói đến việc này nên liền nhanh chóng nói thay Các Đa Nhĩ...

“Bổn Cung nghe nói năm đó nông dân nổi dậy ở Triết Giang bắc quốc buộc phải đem quân đến đó trấn áp, lại còn phải đem quân tấn công Việt quốc, chắc vì lẽ đó mà Kinh Đô La Nạp được cứu....”

Mọi người nghe Thuần Vũ Phi nói xong liền cơ hồ hiểu rõ được sự chuyện....

“Đúng vậy, hoàng hậu nương nương quả nhiên thông minh vô cùng, ta rất lấy làm ngưỡng mộ hoàng thượng có được mỹ nhân xuất chúng như thế... ha..ha...”

Nam nhân cười rất to phong thái tuấn dật vô cùng làm đám nữ nhân bên dưới nhón nháo, chết mê chết mệt....

Mặc Long Thanh nghe xong cảm thấy có phần thỏa thích nhìn Thuần Vũ Phi....rồi khen Các Đa Nhĩ một tiếng.

“Hảo ngôn...ha..... ha .”

Thuần Vũ Kỳ bây giờ lại rất bồn loạn....vẫn bất động ngồi đó nhìn xuống gầm bàn.....

Còn Các Đa Nhĩ đang cố gắng tranh thủ sự ủng hộ của nhiều phía cho mục đích cuối cùng của hắn...

“Thì ra là vậy, ta thật lấy làm thổ thẹn với quốc gia...”

Thuần Dụ nhớ đến truyện năm xưa liên tục lắc lắc đầu.

«Đại huynh, y đã có lòng cảm tạ huynh thì huynh cứ nhận,...».

Thái hậu tươi cười nói với Thuần Dụ.

“Vậy, thần miễn cưỡng nhận lời cảm tạ của Hãn Vương, chúc Hãn Vương vạn sự mỹ mãn, Mông Cổ ngày càng cường thịnh.”

Mỹ nhân thật là mỹ nhân bao nhiêu năm như vậy sắc đẹp vẫn mê hồn, bá quan nhất nhất nghe theo lời y cũng là vì có lý do bí ẩn này.

“Cảm tạ đại nhân”

Các Đa Nhĩ lại muốn nói điều gì đó nhưng lại bị Phúc Hoài Hầu đứng lên cắt ngang.

Sứ thần Chiêu Minh quốc đã không nhìn được nữa liền phẫn nộ ra mặt.

“Này Hoàng Tử Mông Cổ, hôm nay là đại thọ thái hậu, người đem chuyện hôm xưa ra nói chẳng phải là mượn dịp sỉ nhục Thiên Triều ta....thật quá ngông cuồng....”

Phúc Hoài Hầu miệng thì hét lớn, tay đâm đâm chỉ vào mặt của Các Đa Nhĩ, giận dữ mắng....

Cả điện im lặng như tờ, ngay cả tiếng hỷ tước cũng không còn nghe nữa

Nam nhân uy dũng bình thần cười nhẹ rồi đáp với người chỉ cách mình có hai cái bàn...y nói.

“Ta cốt ý chỉ muốn cảm tạ Tể Tướng đại nhân, không có ý gì khác....”

Phúc Hoài Hầu nghe xong còn tức giận hơn hướng Mặc Long Thanh cúi đầu nói.

“Hoàng Thượng, Chiêu Minh quốc cùng Việt quốc xưa nay vẫn luôn gắn bó như huynh đệ, dù trong quá khứ có nhiều chuyện hiểu lầm nhưng việc hắn nói ra lời ngông cuồng như thế thật không thể chấp nhận được, nay thần được thánh thượng ra lệnh đến Việt Quốc để mừng đại thọ của thái hậu, nếu Thiên Triều bị mất thanh oai, Phúc Hoài Hầu tội không thể sống, xin hoàng thượng minh xét...”

Tên gian xảo này tuy miệng cung kính vô cùng nhưng trong lòng đã già sẵn cục diện âm hiểm chỉ chờ Mặc Long Thanh sa bẫy....nhưng tiếc thay....

Khánh Linh Công Chúa đã mở lời trước để bảo vệ cho phu quân tương lai của ả....

“Phúc Hoài Hầu, Hoàng Tử Mông Cổ đã nói không có ý đó thì thôi, sao ngươi lại cố chấp đến thế...”.

Nữ nhân này giờ chỉ mãi lo ngấm diện mạo oai tuấn của Các Đa Nhĩ mà hình như quên mất người xung quanh....

“Công chúa...thần”

“Ngồi xuống đi”.

“Công chúa...”

Phúc Hoài Hầu tức tối kêu lên nhưng không dám kháng lệnh liền ngồi xuống một cách giận dữ....dù sao nữ nhân ngồi đối diện kia cũng là Công Chúa, hấn không nể mặt ả cũng không thể không nể mặt Hoàng Đế Bắc Quốc...

Các Đa Nhĩ thấy có điều kì quặc. Tại sao sứ thần bắc quốc không xưng thần với Mặc Long Thanh mà lại xưng thần với vị công chúa ngồi bên kia...nam nhân thông minh cơ hồ hiểu ra điều gì đó liền quay mặt lên hướng Thái Hậu và Mặc Long Thanh cúi đầu....

“Lần này đến Việt Quốc thần còn có việc muốn cầu, xin hoàng thượng cho toại”

Mặc Long Thanh – Thái Hậu – Thuần Vũ Phi trao đổi ánh mắt với nhau.

Một lúc sau Mặc Long Thanh hỏi.

“Có việc gì ngươi cứ nói” – hỏi cho có lệ thực sự hấn muốn nói gì Mặc Long Thanh dư sức biết....

Đại diện lại im lặng một lần nữa....

“Phụ Vương muốn hai nước chúng ta kết mối duyên tình.....”

“Ý ngươi là...” – Thái Hậu giả bộ dò hỏi...

“Thần muốn cầu thân với quý quốc, xin thái hậu và hoàng thượng đồng ý”- Các Đa Nhĩ ngay lập tức đổi cách xưng hô....

Câu nói của nam nhân tuy không lớn nhưng uy lực thực sự không nhỏ....

Đám nữ nhân bên dưới xì xầm ồn ào lên, từ các dãy bàn các âm thanh bàn tán cũng ỉn ỏi khắp điện các...

Người mà được gọi là Khánh Linh công chúa đang cười tít mắt....vốn không hợp với lễ nghi của đại quốc phương bắc.....

Phúc Hoài Hầu nhìn công chúa như vậy, tức càng thêm tức, hấn không thể tin hoàng thượng lại đồng ý gả công chúa sang Mông Cổ....

Nhưng tin hay không cũng không thể trái với “thánh ý”....

Quả thực Thuần Vũ Phi sắp đặt chuyện này thành công có thể nói là ngoài sức tưởng tượng....lừa được cả sứ thần bắc quốc....

Sau lưng nhất phẩm đại phu nhân Mặc Hiền, Thuần Vũ Kỳ tâm tình đang rất hỗn loạn.....

.....Hấn đã không nói thân phận thật của hấn....hấn cố che dấu y.....là có ý gì đây.....Thuần Vũ Kỳ đầu óc quay cuồng tựa như sắp khóc....

Cầu thân.....có phải là y không..... y lo sợ cúi gằm mặt xuống bàn.....

Lúc đó tiếng Mặc Long Thanh cất lên.

“Ha....ha...thì ra là chuyện đó....nếu hoàng tử ngươi đã ngỏ lời cầu thân.....được....trẫm sẽ chấp thuận...”

“Tạ hoàng thượng đã cho toại, nhưng chẳng hay hoàng thượng đã có lựa chọn nào chưa chưa?”

Các Đa Nhĩ chẳng kiêng dè gì cả hỏi đại một câu làm cho mọi người cười ồ lên....

Các công chúa hoàng thất chủ yếu đã xuất giá hết, nếu còn chỉ là hoàng tộc xa, không đủ khả năng gánh vác trách nhiệm trọng đại này được....

“Ha...ha...người thật là thẳng thắn quá...hoàng thượng trong phút chốc làm sao có thể tìm được người ưng ý cho người....”

Thái hậu nở một đóa ngọc trên môi với Thuần Vũ Phi rồi nói với Các Đa Nhĩ phía dưới cũng đang cười rất to....

Hoàng tử Xiêm quốc ngồi đó hai mắt cũng giật giật liên hồi....nếu Việt Quốc và Mông Cổ có mối quan hệ hôn nhân chẳng phải, Việt Quốc như hổ thêm cánh, việc này đối với Xiêm quốc thì nguy hại vô cùng....nhưng bất quá hẳn không thể ngăn cản được.....

“Để trẫm suy nghĩ thử xem....”

Mặc Long Thanh đóng kịch quả nhiên tài tình....có điều Các Đa Nhĩ đã phần nào đoán biết được lựa chọn...

Một lúc không lâu lắm....Mặc Long Thanh tăng hắng một tiếng trước khi đưa ra câu trả lời...

“Ummm.....m....được vậy ta sẽ phối hôn cho người với hoàng muội của ta là Khánh Linh Công Chúa....”

Nữ nhân vừa nghe thấy tên mới của mình liền nhanh chóng bước ra khỏi chỗ ngồi tiến vào giữa điện, hai tay chụm vào nhau đặt ở giữa thân cúi người chào Các Đa Nhĩ một cái theo nghi thức chào của Việt Quốc...

Các Đa Nhĩ cũng theo nghi thức của Mông Cổ để tay phải lên ngực trái mà cúi chào lại.

Thuần Vũ Kỳ sững người ra đó,.....

Lời nói của Mặc Long Thanh như hàng ngàn cây kim khâu đâm thẳng vào trái tim của y....

Chắc Các Đa Nhĩ sẽ từ chối sự phối hôn này, chắc vậy – nam nhân tin chắc vào lời hứa của người mình yêu....

Y chờ đợi....

.....vẫn chờ đợi từng giây từng phút trôi qua quả thực vô cùng khó khăn.....

.....nhưng cuối cùng đã hết....

Không có một lời từ chối hay phản đối nào cả.....tất cả đã ưng thuận.....

Giữa điện kia là đôi nam nữ đang nhìn nhau bằng ánh mắt say đắm...

Thuần Vũ Kỳ vô thức để dòng nước mắt đang tuôn chảy mãnh liệt xuống hai cái má hồng hào xinh đẹp....

Y nhận ra sự cay xè ở mũi và miệng thì mang mùi vị gì đó chua chát lắm.....y nghĩ tất cả đã hết....

Người ngồi cạnh y lúc bấy giờ là Kính Vương, em họ của Mặc Long Thanh...

“Tiểu Kỳ vương, sao lại khóc, có kẻ dám ăn hiếp đệ hử....”

Kính Vương ngồi bên cạnh thấy Thuần Vũ Kỳ khóc ròng liền lấy vạt áo lau nước mắt cho y, ân cần hỏi...

“Không ...đệ không có khóc, chỉ là bụi bay vào mắt thôi....”.

Những dòng nước trong trẻo từ hai bên mắt vẫn tuôn chảy không ngừng trước sự điều khiển mãnh liệt của lý trínếu như vậy sẽ có người phát hiện....y sẽ không sống nổi.....không được khóc....không được khóc.....Thuần Vũ Kỳ cứ nói thầm trong miệng những câu như thế.....nhưng hình như hoàn toàn vô hiệu.....

“Hoàng muội, nếu xuất giá sang Mông Cổ phải nên cố gắng phụng sự hoàng tử Mông Cổ có biết chưa....”

Mặc Long Thanh ra lời răn dạy.

“Thần muội biết được, sẽ ra sức thực hiện trọn bốn phận để không làm hổ uy danh của Thiên triều ta, xin hoàng huynh đừng quá lo....”

“Ừm...vậy thì tốt...ha..ha...”

“Cùng công chúa của quý quốc kết nghĩa trăm năm thật là vinh hạnh cho ta, xin kính hoàng thượng một ly”
Các Đa Nhĩ nâng ly rượu lên uống một cái liền hết ngay....

“Ha...ha.....”

Tiếng cười vang vọng khắp nơi trong điện, mọi người có vẻ rất vui ngoại trừ những nữ nhân phía dưới không được cam tâm cho lắm...nhưng cũng đành chịu....

Thuần Vũ Kỳ nghe xong lời nói của Các Đa Nhĩ thân thể bỗng nhũn ra phải tựa vào Kính vương để ngồi vững....

Những tiếng nấc bị chôn dấu trong miệng đã khiến đôi môi xuất hiện vài đường tơ máu đỏ thẫm.....

Y đã trao cái quý báu nhất của mình cho hắn và hắn đã phản bội y....

Thuần Vũ Kỳ muốn ra ngoài ngay lúc này...y không thể chịu đựng được nữa.....nhưng y không thể.....

“Tuy nhiên,.....”

Tiếng hoàng đế cất lên lập tức cả điện liền nín khe.....

“....trẫm có một điều kiện...”

“Hoàng thượng cứ nói, nếu trong khả năng ta nhất định sẽ cố gắng hoàn thành...”. Các Đa Nhĩ vừa nói vừa hoảng hốt nhận ra mỹ nhân của hắn đang sắp ngất ở dãy bàn bên kia...

Hắn cảm thấy hối hận vì đã đi hơi quá trớn nhưng lỡ rồi phải diễn cho hết cảnh này....

Mặc Long Thanh bắt đầu đưa ra điều kiện

“Khánh Linh công chúa là hoàng muội yêu quý của ta, vì vậy sau khi người lên làm Hãn Vương phải lập tức phong cho nàng ta làm Vương Hậu, người có thực hiện được không?”

....Ngay lúc đó Thuần Vũ Phi cũng đang vui vẻ nhìn xuống dưới điện.

Tổng được nữ nhân kia đi y quả thực sướng khoái vô cùng....nhưng nào ngờ đầu y vô tình mang lại là cái họa cho tiểu đệ yêu quý của mình.

Phía dưới kia, sau lưng mẫu thân mình, Thuần Vũ Phi nhận ra được Thuần Vũ Kỳ hai mắt không những đỏ hoe mà còn ướt đầm nước, đôi môi hồng hào lúc nào bây giờ đã trắng bệch ra....

Chuyện gì đã vậy....

Thuần Vũ Phi lo lắng lắm nhưng không biết phải làm sao liền dùng tay ra hiệu cho Nghi ma ma đến bàn của Thuần Vũ Kỳ xem xét...

Nói đến việc trả lời câu hỏi của Mặc Long Thanh, Các Đa Nhĩ có vẻ lung túng....nhìn sang Các Đa Vệ....

“Sao, người có bằng lòng không?”

Mặc Long Thanh có vẻ hồi thúc...hắn nghĩ dù sao nàng ta cũng là công chúa của nước lớn nếu làm thấp kẻ khác chắc hoàng đế bắc quốc sẽ không chấp nhận được....

Các Đa Nhĩ trong phút chốc nhìn thẳng lên Hoàng Đế Việt Quốc dường như y đã có câu trả lời....

Âm thanh trong đại điện một lần nữa ngưng đọng....

Bỗng.....

“A.....A.....”

Các Đa Nhĩ khụy xuống nền thảm đỏ, từ khóe miệng trào ra một ít nước bọt....vừa ôm ngực vật vã quay mấy vòng dưới đất....hình như là đau đớn lắm....

“A.....A.....”

Tiếng kêu gào như điên dại làm nhiều người gần đó hốt hoảng di chuyển ra xa hết.....Khánh Linh, nữ nhân này thì khỏi cần phải nói...phút chốc đã ở tận cửa điện....

“Gọi ngự y....mau lên.....”

Thái Hậu trên điện cao thấy như thế liền hét lớn.....

Nhưng một giọng nam trầm phát ra trấn áp tất cả những âm thanh còn lại.....

“Không cần.....y không sao đâu...”

Các Đa Vệ nhanh chóng tiến đến đỡ Các Đa Nhĩ ngồi dậy, rồi thuận tay nhét vào miệng y một viên thuốc màu trắng bóng như ngọc trai....

Thuần Vũ Kỳ với thân thể nhu nhược bấy giờ đã không thoát khỏi được bàn tay đang siết chặt của Kính Vương.

“Đệ thích hẳn.....”. Thiếu niên tuấn tú hỏi Thuần Vũ Kỳ bằng hơi thở mang mùi giấm chua.....

Nếu bỏ qua vẻ mặt bên ngoài thì dựa vào thái độ lúc này của y, Kính Vương thừa sức biết được mối quan hệ của y với người đang nằm vật vã bên kia sâu đậm dường nào.....

Thế là rõ rồi...

Thuần Vũ Phi trên điện nhìn Thuần Vũ Kỳ bỗng lắc đầu một cái rồi vòng ra sau nói nhỏ với Mặc Long Thanh điều gì đó...

Một lúc sau.....rất nhanh chóng.....Các Đa Nhĩ đã hồi tỉnh, mọi người ai đều về chỗ nấy...

Thuần Vũ Kỳ vẫn bị Kính Vương kìm chặt trong lòng bàn tay bất chấp ánh mắt căm phẫn của Các Đa Nhĩ....

Nam nhân sau cơn bệnh định cố gượng đứng lên nhưng Mặc Long Thanh ra lời ngăn lại...

“Thí tọa cho người không cần đứng lên”

“Tạ hoàng thượng” Các Đa Nhĩ một mỗi trả lời...

“Người chẳng hay là có bệnh gì trong người, hay là lui về để thái y chuẩn bệnh”.

Thái hậu nhìn dáng vẻ tàn tạ của nam nhân trong lòng bất an vô cùng, nếu lỡ hẳn có chuyện gì, Việt Quốc làm sao ăn nói với Mông Cổ.

Lần này Các Đa Vệ đứng lên trả lời.....

“Tạ thái hậu quan tâm, đại ca của ta đã khỏe lại....”

“Đại ca của người là bị chứng bệnh gì.....”

Thái hậu hỏi nam nhân đang đứng đó.

“Thưa Thái Hậu, chuyện này là do ba năm trước Đại Ca cùng Tần La tướng quân đi đánh thành Kiết Tường của Chiêu Minh quốc bị mũi giáo có độc của địch bắn phải, tuy may mắn thoát chết nhưng phải mang một chứng bệnh gọi là Thánh Hoa Độc....căn bệnh này cứ hai canh giờ là phát một lần, làm cho người bệnh đau đớn vô cùng”

“Thật tội nghiệp, vậy không tìm được thuốc giải sao?”. Thái hậu thở dài một cái hỏi tiếp.

“Dù đã cố gắng lắm nhưng vẫn chưa tìm được thuốc trị...”. Các Đa Vệ nói trong sự nhói đau của Thuần Vũ Kỳ.

Thì ra hẳn bị căn bệnh hiểm độc như thế.....mỹ nhân thấy trong lòng đau đớn khôn siết liền quên mất mối hận phụ tình của nam nhân vừa ban cho mình, vẻ mặt xót xa nhìn nam nhân tiều tụy trước mặt.....

“Vốn xưa nay có thuốc độc thì phải có thuốc giải, ai làm độc người đó tự ắt có cách giải, sao các người không bảo Chiêu Minh quốc đưa thuốc giải”

Thuần Vũ Phi lần này có phần xả được cảm tức trong lòng....tâm tình bỗng thấy nhẹ nhàng khác lạ....

Các Đa Vệ đáp.

“Chúng tôi có đề nghị đổi thành lấy thuốc giải nhưng Chiêu Minh quốc ngoan cố không chịu”

Phúc Hoài Hầu nghe hai từ “ngoan cố” bỗng xung thiên lên, đứng dậy hét lớn vào mặt Các Đa Vệ.

“Đồ Man Di ngông cuồng sao dám thất ngôn như thế....đại ca ngươi bị như thế là do hấn tự chuốc lấy ác quả không liên quan đến Thiên Triều ta....Ngươi hãy chờ ngày chôn xác hấn đi.....”

“Này, Phúc Hoài Hầu, không được manh động ở đây”.

Thấy Mặc Long Thanh có phần nhường nhịn nên lão già này càng ngày càng quá đáng, hết lần này đến lần khác cố tỏ thanh oai của Bắc Quốc tại nơi tôn nghiêm của Việt Quốc.

Tiếng nói của Hoàng Đế trẻ uy lực vô cùng làm Phúc Hoài Hầu phút chốc im bật.

Trước khi đến Việt Quốc, Chiêu Minh hoàng đế có căn dặn lão : Việt Quốc bây giờ không còn là chư hầu của ta, thanh thế ngày càng lớn, sức mạnh không thể xem thường, phạm những việc gây tổn hại đến bang giao hai nước thì nên hết sức tránh....

“Ta đã quá khinh xuất, xin hoàng thượng thứ lỗi.....”. Phúc Hoài Hầu thận trọng cúi đầu rồi lại cảm phần ngời xuống.....

Cả điện im lặng một lát.....

“Muội muội, Hoàng Tử có bệnh trong người vậy muội phải hảo hảo chăm sóc y hơn, cố gắng giữ tròn phụ đạo”

Mặc Long Thanh ánh mắt có vẻ trầm xuống nói với Khánh Linh Công Chúa....

“Hoàng thượng thần muội có việc muốn khẩn cầu”

Biết ngay mà, ả làm sao chịu làm nương tử của một tên bệnh hoạn(nghĩa đen) như thế.

Thuần Vũ Phi lắc đầu nhẹ một cái ngao ngán.....

“Có việc gì sao sắc mặt của muội kém thế....”

Khánh Linh Công Chúa này từ từ bước ra giữa điện, gương mặt thập phần lo âu, hướng cái bàn trên cùng nói.

“Hoàng tử Mông Cổ có trọng bệnh trong người, thần muội xưa nay sống trong vàng son được cưng chiều hết mực, chỉ là mình hà đức hà năng, khó lòng phụng sự y, nếu làm không tốt chỉ sợ ảnh hưởng bang giao hai nước thì là tội lớn, khẩn thỉnh hoàng huynh rút lại kim ngôn”

Thật biết cách nói chuyện, quả không hổ là Công Chúa Đại Quốc.....

Bên dưới quần thần đang nhốn nháo bàn tán trước lời của nữ nhân.....

Thuần Vũ Kỳ trong lòng đã bắt đầu có biến chuyển tích cực, y bức được ra khỏi tay của Kính Vương ngồi thẳng lên nhìn nam nhân trước mặt....

Chiêu Minh nữ nhân phòng ngừa nếu Mặc Long Thanh không chấp nhận sẽ nói hết sự thật thì Việt Quốc khó tránh khỏi đại họa....bất quá lo cho tính mạng của mình ngàn cân treo sợi tóc.....

Nhưng người nói trước không phải là Mặc Long Thanh.....

“Muội muội, muội quá lo chẳng, bên cạnh Hoàng Tử đâu chỉ có muội, còn có nhiều người khác giúp muội phụng sự y, hay là sắp làm Hoàng Hậu nước lớn trong lòng có chút hồi hộp bất an.....”

Thuần Vũ Phi dùng nụ cười xuân thủy mê trưng ra trên mặt dành tặng cho Chiêu Minh Công Chúa.....nhưng cũng tiện nói luôn, nữ nhân kia là người duy nhất trên thế gian không có cảm xúc với nụ cười đó.....

Trong lòng ả hận không thể nhào lên điện dùng kiếm phanh thây Thuần Vũ Phi thành vạn mảnh.....ả cố nén giận định phản pháo lại.....

Nhưng Các Đa Nhĩ đã cướp lời ả.....

“Hoàng thượng, Mông Quốc có tục lệ Vương Hậu chỉ có thể là người Mông Cổ, xưa nay luôn là thế, nếu cùng ta đồng sàng e rằng chỉ có thể làm Vương Phi, mong Hoàng Thượng thông cảm.....”

Các Đa Nhĩ có vẻ hồi phục nhiều, động tác so với trước thì nhanh nhẹn không kém là mấy, có điều đôi môi có chút tái xanh.....

“Hoàng Thượng không thể như thế Khánh Linh công chúa không thể làm phi được, điều này vạn lần không được, e rằng sẽ làm nhục quốc thểcủa Việt Quốc, xin hoàng thượng minh xét.”

Lần này là đại đại trung thần của Bắc Quốc, Phúc Hoài Hầu ra miệng. Về mặt của hắc kinh hải cũng không nhỏ.....

Đầu hắc với quốc thể của Chiêu Minh là đi liền mạch không thể tách rời.

Thuần Vũ Kỳ tâm trạng có phần khởi sắc, tự nghĩ nếu tên ôn thần đòi cưới y, y không cần danh phận gì cũng được miễn được cùng hắc đồng sàng đồng mộng cũng đã quá đủ.....

Chiêu Minh không chúa ngấm nghĩ lời nói của Các Đa Nhĩ.....

Bảo ả cưới một tên cứ hai canh giờ là lên cơn bạo bệnh như thế lại phải làm thiếp của hắc.....không thể nào được.....

Về oai dũng ấy bất quá cũng chỉ như anh hùng rơm.....vô hữu vô thực.....

“Hoàng huynh, xin hãy lựa chọn tài nữ khác trong hoàng thất, thần muội vạn lần cảm kích, mối ân tình với Hoàng Tử Mông Cổ đành xin nguyên cả đời này ghi tâm khắc cốt...”

Nữ nhân hai mắt lúc này đã rờn rờn hướng Mặc Long Thanh cầu khẩn.....

Dù gì cũng là nam nhân, hoàng đế trẻ có chút động lòng, về mặt thương cảm thấy rõ...

“Thôi, được...được rồi.....nếu muội muội đã lo sợ như thế thì đành vậy, ta sẽ lựa chọn người khác.....”

“Tạ hoàng huynh.....”.

Chiêu Minh nữ nhân cúi đầu với Mặc Long Thanh rồi quay sang Các Đa Nhĩ về mặt buồn thảm nói.

“Ta thành thật không có khả năng, xin hoàng tử thứ lỗi cho....”

“Ta là kẻ nói xin lỗi mới phải, vì ta mà công chúa phải khó xử”.

Các Đa Nhĩ vừa nói vừa tỏ ra điệu bộ của một người vô cùng nuối tiếc nhưng trong lòng hắc bây giờ lại cảm thấy vui vẻ khôn siết.

Hắc cuối cùng cũng đã dẹp được cái “nợ” trời ban.....

“Lần này Hoàng Tử sang đây cầu thân, nếu không hoàn thành e rằng khó mà về nước phục mệnh, vậy bổn cung sẽ thay hoàng thượng tìm giúp mối lương duyên cho người, ý người thế nào ?”

Thuần Vũ Phi thấy Thuần Vũ Kỳ bên dưới sụt mướt nên đành đi thẳng vào vấn đề.....

Theo triều luật, ngay cả chánh cung hoàng hậu cũng không thể can dự vào việc chính sự của quốc gia, bất quá, Thuần Vũ Phi là một ngoại lệ.....

“Vậy ta xin nghe Hoàng Hậu nương nương sắp đặt vậy”

Các Đa Nhĩ tươi cười trước phụng nhân sáng ngời của mỹ nhân phía trên cao, hắc phần nào biết được sự lựa chọn của y.

Thuần Vũ Phi không suy không nghĩ tiến cử đệ đệ yêu quý của mình.....

«Kỳ vương năm nay đã hơn thập thất, xuất thân trong danh môn Thuần Gia, lại là hậu duệ của Nữ Minh Tộc, tư sắc cũng coi như khá dĩ xuất giá Mông Quốc, tính đến chuyện trăm năm có lẽ không phải là quá sớm chứ ?”

Tiểu mỹ nhân bên dưới nghe nói đến mình vừa vui vừa sợ từ từ bước ra trước điện nhưng đầu vẫn cúi gằm xuống không trả lời.

“Sao, hoàng tẩu hỏi Kỳ Vương, sao Kỳ Vương không hồi đáp, có gì khó xử hả”.

Thuần Vũ Phi lặp lại một lần nữa, trong giọng nói để lộ vài tia lo lắng, tự hỏi : không phải đúng ý của đệ quá còn gì, lại còn bày đặt.....

Nghe Thuần Vũ Phi hỏi, Thuần Vũ Kỳ không biết sao nước mắt bỗng lưng tròng, từng đợt từng đợt tuông ra hai bên má.....trả lời trong tiếng nức....

“Kỳ Vương không dám..... Kỳ Vương không phải là chính thống long tử làm sao có thể đại diện quốc thể xuất giá Mông Cổ, mặt khác Kỳ vương làthân nam nhân, nếu về cùng Hoàng Tử..... kết bái e rằng làm khó y.....”

Các Đa Nhĩ thấy ái nhân nức nở trong lòng bỗng đau nhói.....

Định tiến đến ôm mỹ nhân vào lòng dỗ dành một trận nhưng đây không phải là ngoại thành mà là nội cung, nam nhân đành chỉ có thể tiến đến gần hữu lễ an ủi.

“Kỳ vương sao lại nghĩ thế, ta lần đầu ra mắt đã thấy trong lòng cực kỳ yêu mến người, đối với ta nam nhân hay nữ nhân đều không quan trọng, hướng chi Kỳ Vương là hậu duệ của Nữ Minh Tộc, mai này có thể cùng bốn hoàng tử khai hoa kết trái cho Mông Quốc, có gì không được chứ.....”

Các Đa Nhĩ tuy lời lẽ cẩn kính nhưng bên trong lại ngào ngạt ái ý.....khiến đám người phía dưới liền dậy lên sự ngưỡng mộ tột bậc đối với Thuần Vũ Kỳ.....

Mỹ nhân vẫn không trả lời, cả điện sau nhiều trận xì xào đã bắt đầu ổn định.....

Các Đa Nhĩ, tên hỗn đản khốn khiếp bây giờ cảm thấy lo sợ liền nhích đến gần Vũ Kỳ nói hơi gió....

“Sao không mau đồng ý..... không phải thích ta lắm sao.....”

“Người chẳng phải cùng nữ nhân vừa rồi khanh khanh ta ta.....vậy sao không van nài ả lấy người.....” – Thuần Vũ Kỳ tức tức đánh đá đáp lại..

“Ta chỉ xuôi chiều gió một chút....chẳng phải bây giờ đã thành công rồi sao.....”

“Ta không muốn là không muốn.....”

“Thực sự không muốn”

“Đúng , vạn lần không muốn....”

“Vậy ta đành nói chuyện của chúng ta ra thôi.....”

“Người dám...”

“Gạo đã nấu thành cơm, tiểu mỹ nhân người còn không chấp nhận.....”

“Người đang bức ta...”

“Ta vạn lần không dám, ta là đang cầu lòng bao dung của bảo bối người....về Mông Quốc với ta được không....”

“.....”

Thấy mọi người im lặng hơi lâu, Mặc Long Thanh đành phải lên tiếng.....

“Sao, Kỳ Vương, Hoàng Tử Mông Quốc đã mở lời, đệ còn có ủy khuất gì nữa.....”

“.....”.

Thiếu niên thanh tú trước Long Nhan lo lắng vẫn chưa thể trả lời.....hình như y đang trăn trở điều gì đó quan trọng lắm.....

Bỗng.....

“ Vút.....”.....Tấm Kim Bài bằng vàng ròng có đính ba viên dạ minh châu sáng tỏa cả hậu viên phía trước rồi sẽ gió cầm phập vào chiếc bàn gỗ cao nhất trên đại điện.....

Cầm Y Vệ như có sự chuẩn bị từ rất sớm.....tất cả đã sẵn sàng hộ giá.....

Thái Hậu hốt hoảng đứng dậy định rời khỏi cái bàn nhưng phút chốc bà đứng lại.....

Cặp mắt xinh đẹp thừa hưởng từ Thuần Gia, bây giờ dưới ánh đại nguyệt bên ngoài gọi vào lại tạo nên mỹ thái xuất thần của kẻ nghiêng nước nghiêng thành.....

Nhân quang đặt trên bốn chữ trên tấm kim bài, thái hậu liền lập tức quỳ xuống thụ lễ.....

Mặc Long Thanh nhìn Thuần Vũ Phi một cái rồi như tự biết là ai cũng liền lập tức quỳ xuống.....

Cả điện đều đồng loạt quỳ xuống, trừ sứ thần Xiêm Quốc, Chiêu Minh Quốc, cùng Mông Cổ là chỉ cúi xuống bái.....

“Thật là náo nhiệt quá.....”.

Giọng nói thanh trong cất lên vang vọng cả điện, Tiếng hỷ tước cũng vì thế mà im bật một lúc rất lâu.....

“Phụ Hoàng, Mẫu Hậu ngự giá, thần thiếp không kịp nghênh đón thánh giá, đắc tội”

“Thiên Đế, Thiên Hậu Khang An.”

“Bái Kiến Thiên Đế, Thiên Hậu.”

Hai nam nhân mỹ mạo sánh tựa Thiên Thần đang từ trên mái ngói lưu ly của Phúc Loan điện phi thân xuống.....

Tiếng cười hòa trong tiếng gió nghe du dương êm ái đến tuyệt vời.....

Mặc Hiến tay ôm thắt lưng của mỹ nhân sáng khoải đặt chân giữa đại điện.

“Được rồi, Tất cả đứng lên đi.....”. Hai nam nhân đồng thanh hô lên rồi bất chợt nhìn nhau một cái yêu thương.

Một lúc sau.....

Hai đại đại nhân vật đã an vị tại nơi cao nhất của chánh điện....

“Kỳ Vương”.

Mặc Vân gọi thiếu niên xinh đẹp sau lưng nữ ruột của mình là Mặc Hiến Đại Phu Nhân (sau khi lập thất với Thuần Dụ tước hiệu Công Chúa không còn dùng nữa, Mặc Hiến đáng ra là cô cô của Mặc Long Thanh).

Thuần Vũ Kỳ từ từ bước ra giữa điện rồi quỳ xuống, đôi mắt vẫn còn vương vấn một chút châu lệ.

“Kỳ Vương thụ lễ...”

“Bổn Cung khi nãy nghe Hoàng Tử Mông Cổ hỏi con về việc lập thất, con không ứng sao”

Mặc Vân hỏi thẳng vào vấn đề.

Thuần Vũ Kỳ như chuẩn bị một lúc rồi cúi đầu trả lời....

“Tôn nhi bất tài chỉ e làm mất mặt quốc thể, xin Thiên Hậu thứ tội.....”

Thiếu niên chưa nói dứt câu liền bị Các Đa Nhĩ chen vào.....

Nam nhân oai dũng bước ra khỏi chỗ ngồi, trước sự kinh ngạc của mọi người, hần quỳ xuống nói.....

“Thượng nhân, Mông Quốc tuy lãnh thổ rộng khắp tứ phương nhưng xưa nay không đặt nặng lễ tiết như quý quốc, nếu Kỳ Vương đồng ý cùng ta kết bái, ta nguyện bỏ qua hết tất cả, song long hòa hợp, vô lượng số kiếp mãi mãi yêu thương y không bao giờ thay đổi”

Nhìn bộ dạng nam nhân quỳ xuống cầu khẩn, Mặc Vân phía trên cũng cảm thấy động lòng, xem ra đưa tôn nhi cho hấn thì tốt nhất.....nhưng Thuần Vũ Kỳ – đứa cháu này bên ngoài tưởng chừng nhu mì nhưng thực chất rất ngoan cố.....

Lại một mỹ nhân khác lên tiếng đánh trả lời nói của Các Đa Nhĩ.....

“Thân là chánh cung như ta còn không thể an lành, huống chi đệ đệ ta chỉ làm thê thiếp của người, phương bắc xa xôi, cách trở thiên lý, chỉ e một thân một mình nó không thể chịu nổi.....”

Thuần Vũ Phi vừa nói vừa liếc Mặc Long Thanh một cái, rồi tươi cười nhìn xuống Chiêu Minh Công Chúa.....

Tuy biết Hoàng Hậu có dụng tâm khác mới nói vậy nhưng Các Đa Nhĩ cũng chân thật đáp lời....

“Lần này nếu được cùng Kỳ Vương kết bái, sau này khi thay thế Hãn Phụ, sẽ lập tức phong Kỳ Vương làm hậu nhất định không để cho y chịu bất cứ ủy khuất nào, xin Hoàng Hậu đừng lo lắng.....”

“Người chẳng phải vừa rồi nói không thể lập người dị quốc làm hậu”

“Việc gì cũng có ngoại lệ, nếu hoàng hậu nương nương không tin, vậy được”. Các Đa Nhĩ bắt giắc đứng lên giơ ba ngón tay trái lên trời, tay phải đặt tại tim... “Các Đa Nhĩ, hậu duệ của tộc người Tác Ta hôm nay đứng trước trời đất xin thề nếu được cùng Kỳ Vương kết nối lương duyên sẽ bằng mọi giá sẽ lập y làm hậu, nếu trái lời, thiên tru địa diệt, bị đầy xuống địa ngục vạn kiếp bất phục, không thể luân hồi...”

“Người....”.

Tiểu Kỳ Vương nghe “tướng công” thề trước mặt bao nhiêu người bằng những lời lẽ như thế trong lòng rạo rức một tình yêu thương cùng với sợ hãi khôn siết....

Các Đa Nhĩ nhìn Thuần Vũ Kỳ một cái rồi hướng Thuần Vũ Phi cúi đầu hỏi.....

“Nương nương, người đã tin chưa....”

Thuần Vũ Phi định đáp lời nhưng Mặc Vân đã nhanh hơn y một bước.

“Ha...ha.....người rất có lòng a.....bất quá Kỳ Vương nhà ta không có thích người.....”

Là Mặc Vân.....y vừa nói vừa cười rất tươi.....

Hai người được gọi là quân vương trên điện, bấy giờ chỉ như con rối ngoài đồng, tất cả đều phải do hậu cung chủ sự...

Mặc Hiển với Mặc Long Thanh nhìn nhau với vẻ thông cảm.....rồi lại chăm chú nghe nương tử nói chuyện.....

“Thượng nhân, Ta muốn hỏi Kỳ Vương lần cuối.....”. Các Đa Nhĩ đến giờ phút này bắt đầu để lộ vẻ lo lắng.....

“Được.....”. Mặc Vân chấp nhận....

“Kỳ Vương, ta muốn cùng Kỳ Vương trăm năm tương ái, Kỳ Vương xin hãy chấp thuận....”

“rập...”. Tiếng đầu gối nam nhân đập mạnh xuống nền đá.....

Các Đa Nhĩ quỳ xuống với Thuần Vũ Kỳ.....ánh mắt dào dạt ái ý, cái vẻ uy uy lẫm lẫm khi này bị thay bởi bộ dạng bấp bơ của kẻ cầu tình tha thiết.....

“Xin hãy cùng ta kết bái...”

Các Đa Nhĩ bắt lấy tay Thuần Vũ Kỳ, trong khi mỹ nhân đang cố né tránh.....

Làm sao hấn có thể làm chuyện này ở đây được chứ.....với tính cách của hấn....Thuần Vũ Kỳ còn tưởng là mình đang chìm trong giấc mộng...

“Ta.....không biết.....”

Thuần Vũ Kỳ đang đắn đo.....trong lòng y vẫn còn giận việc khi nãy.....y quyết định đẩy dọa tên này một chút nữa.....

“Ta cầu người đó, xin hãy chấp nhận.....”

“Ta không biết.....”

Thuần Vũ Kỳ tiếp tục bướng bỉnh lắc đầu trước sự van nài hết sức nhiệt thành của nam nhân.....

Tính tình vừa giận vừa yêu này Mặc Vân tất nhiên hiểu rõ nhất (Coi Huỳnh Đệ Chi Thiên Tử nha).

Biết ý Kỳ Vương, Mặc Vân muốn cho cả hai một vỏ đau để đời.....

“Hai người cứ ở đó mãi như thế thì biết bao giờ mới xong chuyện.....”- Mặc Vân nói lớn có vẻ mất kiên nhẫn...

“Mẫu Hậu, hay để cho Kỳ Vương suy nghĩ một vài ngày, chắc nó sẽ suy nghĩ thông suốt rồi trả lời cho Hoàng Tử Mông Cổ sau cũng được”

Thái Hậu cúi đầu nói với Mặc Vân...

Mặc Vân liền chất lười mấy cái..., Cái lười hồng hào mê người đưa lên đưa xuống trong miệng nường tử khiến Mặc Hiến ngồi kế bên hận không thể đem nó nuốt chửng vào sâu trong bụng.

“Việc hôm nay thì phải giải quyết hôm nay, Kỳ Vương nếu con không trả lời thì ta sẽ thay con quyết định.....”

Mặc Vân nhìn qua Các Đa Nhĩ vẻ mặt nghiêm trọng.....

“Hoàng tử Mông Cổ, nếu người muốn cùng Kỳ Vương của Bồn Quốc kết bái thì phải có sính lễ thật sự quý báu.....”

“Thượng nhân, mấy năm nay bồn quốc chinh phạt nhiều nơi, vàng bạc châu báu nhiều vô kể, chân châu, bảo ngọc tất cả đều không thiếu, chẳng hay ý thượng nhân muốn thế nào...”

Các Đa Nhĩ tự hào nói nhưng bắt đầu cảm thấy lo lắng.....nam nhân trên kia chắc không phải đòi lễ vật bình thường.....nhưng thôi đến đâu hay đến đó vậy.....

“...ha..ha...”. Mặc Vân cười khẩy lắc đầu liên tục.

“Vàng bạc châu báu chỉ là vật ngoài thân, bất quá cũng tan tành hết theo thời thế....nhưng có một cái quý báu vô cùng kể cả trăm vạn thứ quý cũng không thể đánh đổi....”

“Ý người là....”

“Mỗi người ai cũng có một tuổi thanh xuân, bất quá nó thật là ngắn, để chứng tỏ lòng yêu quý của người với tôn nhi của ta, hãy cho ta một tuổi thanh xuân thật dài, người có thể làm được không.....”

“Nhưng ta không phải thần tiên, làm sau có thể thực hiện được việc đó.....”

Các Đa Nhĩ đáp lời với Mặc Vân rồi nhìn mỹ nhân vẻ mặt cũng đang rất lo lắng.....

Thuần Vũ Kỳ không ngờ “Lão nhân” kia lại đưa ra thứ sính lễ oái ăm như thế, sao bây giờ.....

“Nếu người không thể thì thì xem như lời cầu thân của người thất bại.....”

“Thiên Hậu hay là yêu cầu sính lễ khác....tuổi thanh xuân e là không thể có được.....”

Thuần Vũ Phi biết được tình cảm của đệ đệ dành cho nam nhân anh tuần quỳ phía dưới, nên đành đỡ lời dùm hần.....

“Kim khẩu của ta đã mở, sẽ không bao giờ thay đổi, phải không Thiên Đế”

Mặc Vân nhận ra tướng công của mình từ khi bước vào chưa nói được câu nào nên liền chuyển lời cho y.

“À....đúng đúng....đệ nói phải lắm...”.

Mặc Hiến cười hùa mặc dù không biết việc gì cả.....(nãy giờ chỉ lo nhìn ai đó)

“Sao người không trả lời ta.....”.

Mặc Vân bắt đầu rằng giọng hỏi Các Đa Nhĩ.

“Thiên Hậu, lần này Hoàng Tử thân mang trọng trách cầu thân với Việt Quốc, nếu chúng ta gây khó khăn, nhi thần e sẽ làm mất hòa khí giữa hai nước, vậy nhi thần nguyện chấp nhận hôn sự này.....”

Lời nói vừa cất lên phút chốc đã thu hút tất cả những ánh mắt ở đại điện.....Các Đa Nhĩ thì khỏi nói quay sang ôm mỹ nhân vào lòng bất chấp những lễ nghi phiền toái.....

“Đa tạ người.....người chấp nhận là tốt rồi....tốt rồi...”

“Bỏ ra đi...mọi người đang nhìn”. Thuần Vũ Kỳ ngượng ngừng dùng hay tay đẩy vai của nam nhân ra khỏi người mình.....

Thà bây giờ y ra miệng trước, nếu để hần không thực hiện được việc này, y sẽ ra sau đây

.....bất quá “lão nhân” kia không dễ dãi như thế.....

“Không được.....”

Niềm vui mừng ngấn ngủi của Các Đa Nhĩ cuối cùng cũng bị tước đoạt mất.....

Tất cả ánh mắt bấy giờ lại chuyển hướng nhìn về Mặc Vân.....

“Mẫu hậu chúng đều đã ưng thuận hay là mẫu hậu đồng ý cho chúng...”

Nhất phẩm đại phu nhân Mặc Hiền bước ra cúi đầu nói.

“Nhi nữ con có lòng xin cho chúng nhưng Kim Khẩu của mẫu hậu đã mở không thể rút lại, nếu không đáp ứng ta quyết không gả tôn nhi cho hần.....”

“Thiên Hậu hay là ngoại lệ một lần, tha cho họ”. Thuần Vũ Phi thấy mẹ xin cũng liền quỳ xuống cầu cùng mẹ.....

“Không được.....”.

“Thiên Hậu xin người tác hợp cho họ đi”. Thái Hậu trên điện cũng quỳ xuống xin....

“Không được”

Hai nam nhân trên điện bấy giờ thấy sự tình chuyển biến phức tạp không tưởng đánh ra lời van xin.....

“Nhi thần thấy hay là nên tác hợp cho họ, như thế ta và Mông Quốc, sẽ quan hệ tốt đẹp hơn.....”. Mặc Long Thanh nói hùng hổ nhưng khi bắt gặp ánh mắt của Mặc Vân liền im bật....

“Mỹ nhân hay là tha cho chúng một lần”

Người có tiếng nói nhất bấy giờ bắt đầu khai ngôn.....

“Huynh đồng ý với họ sao....huynh nói là ta hành xử sai sao...”.

Mặc Vân nhỏ nhẹ hỏiđôi mắt màu ngọc bích đã bắt đầu ươn ướt.....vẻ mặt thập phần ủy mị.....khiến quân tử phải say đắm động lòng.....

“Không không.....bảo bối sao có thể sai, cứ làm theo lời đệ.....cứ làm như vậy.....đừng khóc....đừng khóc”

Mặc Hiền lấy tay áo chấm lên mắt của mỹ nhân, âu yếm ôm vào lòng.....

“Thôi được, ta đồng ý lời người, tuổi thanh xuân chứ gì, được, ba ngày sau bốn hoàng tử sẽ đem đến.....xin cứ tin tưởng mà chờ đợi.....”

Thuần Vũ Kỳ ngơ ngác nhìn Các Đa Nhĩ.....y lo lắng quá....

“Được.....khá lắm...bốn cung sẽ chờ người.....”

Mặc Vân vừa nói vừa dụi mắt vào vai áo của Mặc Hiền tỏ ý buồn ngủ.....

“Bệ hạ, thần thiếp muốn về Thiên An Cung”.

Mặc Vân nũng nịu nói.....cái miệng nhỏ nhắn chu ra đáng yêu vô cùng.....

“Ừm....được chúng ta sẽ về đó.....”. Mặc Hiển cứng chiều hôn lên trán mỹ nhân một cái rồi ôm thắt lưng mỹ nhân phi thân lên mái điện.....

“Thiên đế, thiên hậu vạn tuế...”

Đêm đó.....

Tại Thuần Phủ.....

“Hức hức.....”.

Tiếng nấc văng vẳng trong căn phòng rộng lớn.....

Thuần Vũ Kỳ nằm trên giường với tâm trạng rã rời....làm sao có cái sinh lễ gọi là Tuổi Thanh Xuân được chứ.....vậy mà hắn dám hứa....đồ đại ngốc.....sao bây giờ....

Lại khóc.....

Nước mắt lăn chã rơi hai bên má ướt hết cả cái gối gấm.....

“Kẹt...”

Tiếng cửa bỗng kêu lên.....gió lạnh bên ngoài chớp được cơ hội liền tràn vào.....

“Ai.....”

Thuần Vũ Kỳ hốt hoảng ngồi bật dậy nhìn ánh trăng từ ngoài chiếu vào sáng rõ.....

“rằm”.

Không gian tối tăm ngay lập tức bao trùm.....Thuần Vũ Kỳ nhận ra bóng của một nam nhân quen thuộc đóng cửa lại.....nhưng cảm giác sợ hãi vẫn bộc phát buộc y phải kêu lên.....

“Người.....Ừm.....Ừm.....”.

“Là ta.....”.

Các Đa Nhĩ bỏ tay ra khỏi miệng của thiếu niên trên giường.....

“Là người.....hức.....làm ta sợ quá.....thật sợ.....”

Hai cánh tai nhỏ của Vũ Kỳ câu lên cổ của hắc y nhân, cả thân người cũng bắt giắc dựa sát vào người đó.....

Mỹ nhân khóc thút thít.....

Hắc y nhân thấy được loại biểu tình hiếm thấy này trong lòng thích thú vô cùng liền thuận thế đè mỹ nhân xuống giường.....

“Ta thật có lỗi.....người đừng khóc nữanhưng bảo bối người thật là nhớ ta đến thế sao.....ha...ha...”

Tiếng cười nam nhân bị Thuần Vũ Kỳ kinh hoảng dập tắt bằng cái hôn yêu vào miệng.....

“Nhớ.....nhớ muốn chết.....”

Lần đầu tiên nói ra cảm xúc thật của mình với Các Đa Nhĩ, thiếu niên cảm Thấy ngại ngùng vô cùng mặt đỏ ửng lên rồi cọ cọ vào cổ áo nam nhân.

“Ta rất yêu người, bảo bối.....”.

Cái lưỡi của nam nhân bắt đầu không biết an phận bắt đầu xâm nhập vào khoang miệng của mỹ nhân.....

Hai cái tay cũng vậy, vô phép vô tắc sờ mó lung tung trên người Thuần Vũ Kỳ.....

“Ừm....đừng làm vậy.....lỡ có người phát hiện.....”

Thiếu niên vừa thoát khỏi cái miệng của Các Đa Nhĩ liền hốt hoảng nói.....

“Ta mặc kệ.....”.

Thuần Vũ Kỳ lại tiếp tục bị nam nhân liếm láp cái cổ trắng nõn...

“Ừm....người không lo lắng gì sao.....”

Thiếu niên đẩy mặt Các Đa Nhĩ lên hỏi.....

“Lo lắng”

“Ừm...”

“Việc này chẳng phải do người mà ra sao.....phải chỉ người nói đồng ý sớm một chút có phải tốt không.....giờ thì hay rồi.....tuổi thanh xuân.....”

“Ta.....ta xin lỗi.....xin lỗi.....người.....”.

Lại sụt mướt.....

“Thôi....thôi ngoan nào.....ta không trách người.... lỗi tại ta.....nhưng ta đã có cách giải quyết.....người đừng khóc nữa....chỉ cần ngoan ngoãn ở bên ta là được.....”.

Các Đa Nhĩ hôn liên tiếp lên cái má xinh đẹp mấy cái.

“Thật sao...».

Tên háo sắc định cúi xuống làm tiếp công việc nhưng bị Thuần Vũ Kỳ ngăn lại..

“Thật sao.....nói ta nghe.....”. Thiếu niên lập tức ngồi dậy, vẻ mặt hớn hở nhìn “tướng công”.

Các Đa Nhĩ thấy Thuần Vũ Kỳ ngồi dậy bỗng mắt hứng liền nằm lên đùi của thiếu niên bộ dạng uể oải.....

“Bỏ theo ta được không ?”

“Cái gì.....”

“Bỏ theo ta....chúng ta sẽ về Mông Quốc.....làm đôi phu thê thần tiên.....”

“Ta.....sao có thể.....đây là cách của người sao ?”

“Vậy người có cách giải quyết tốt hơn sao.....ta xin được nghe chỉ giáo của nương tử....”

“Còn đùa nữa.....việc này là việc lớn.....ta không thể hành sự lỗ mãng.....còn phụ mẫu ta sẽ ra sao....”

Thuần Vũ Kỳ lắc đầu không chấp nhận....

“Việc này hơi cấp bách nhưng chỉ có cách này thôi.....người theo ta về Mông Quốc, ở đó không ai có thể cản trở hai ta, sau này ắt sẽ gặp lại được phụ mẫu người....”

«Nhưng ta sợ lắm.....lỡ hoàng thượng ban tội cho nhà ta thì sao ?.....”

“Ha...ha....mỹ nhân ơi mỹ nhân.....nếu hấn cho trị tội thì phải trị tội hoàng hậu của hấn trước.....”

“Sư Huynh của ta.....”

Như hiểu ý của Các Đa Nhĩ, Thuần Vũ Kỳ bỗng ngơ ra.....

“Đúng, y đã sắp xếp cho chúng ta trốn khỏi Việt Quốc.....

“Đêm nay.....”. Đồng tử của mỹ nhân trơ ra.....

“Đúng đêm nay.....càng nhanh càng tốt....theo ta.....”

Nói chưa dứt câu Các Đa Nhĩ nhắc bỗng Thuần Vũ Kỳ lên bằng hai tay rồi bước nhanh ra ngoài cửa....

“Người.....ta chưa chuẩn bị.....”

Thiếu niên hốt hoảng giẫy giụa kịch liệt nhưng không dám la lên.....y biết nếu có người phát hiện thì dù là cao thủ cũng khó thoát được.....

Một trong Ngũ đại cấm địa của Việt Quốc chính là nơi đây-Thuần Phủ.

“Ng ngoan nào.....”.

Những tiếng bất bình bây giờ đã nằm trong bao tử của Các Đa Nhĩ.....

Nam nhân ăm mĩ nhân chạy ra khỏi cửa băng qua hậu viên.....tưởng chừng không ai nhìn thấy nhưng rất tiếc.....

“Đứng lại....”

Là Mặc Vân.....đêm khuya không ngủ lại đến đây là gì chứ đồ quỷ bắt.....Các Đa Nhĩ thầ rửa.....

Các Đa Nhĩ nhìn thấy hồng y nhân tay cầm thanh sáo bạch ngọc trong suốt thập phần kiều diễm nhưng trong lòng sợ sệt không kém.....

Hắn biết mình không đánh lại y.....nên lập tức thả Thuần Vũ Kỳ xuống.....rút ở thắt lưng thanh kiếm dài sáng bóng đưa lăm lăm về phía Mặc Vân.....

“Thiên hậu nương nương.....”.

Thuần Vũ Kỳ nhìn thấy Mặc Vân hoảng hốt tốt cùng liền hành lễ.....nhưng đầu gối chưa chạm được xuống đất thì bị một lực đạo kéo tay y đứng lên....

“Lúc nào rồi mà còn thủ lễ.....”. Các Đa Nhĩ la mĩ nhân một câu rồi quay sang “Lão mĩ nhân”

“Thượng nhân, ta và người không thù không oán sao cứ ngăn cản ta.....”

“Không thù không oán.....nữa đêm dám đột tư gia của ta, lại còn cướp đi tôn nhi của ta vậy mà dám nói là không thù không oán.....”

“Người muốn sao đây.....”. Các Đa Nhĩ chau mày, tỏ ý mất kiên nhẫn.....

“Ồ.....chẳng phải ta đã nói khi ở chánh điện sao.....Tuổi Thanh Xuân.....”

«Nương nương.....xin tha cho chúng con.....»

Thuần Vũ Kỳ tức tuổi quý xuống van xin.....y thừa biết Mặc Vân là bậc đại cao thủ trong võ lâm.....Đám Vũ Y vệ trong cung cũng không xứng xách hài cho y, Dù Các Đa Nhĩ có mạnh đến đâu cũng khó lòng chốn thoát được huống chi là đem theo y, một kẻ trói gà không chặt.....nếu bị bắt lại hắn sẽ ra sao.....

“Nương nương, xin tha cho chúng con một lần....”

Các Đa Nhĩ không muốn nhìn Thuần Vũ Kỳ van xin như thế liền kéo y đứng dậy nhưng y nhất quyết không chịu.....

“Đứng lên....”

“Không được.....nương nương xin tha cho chúng con đi.....”.

Từng giọt từng giọt nước mắt chảy trên nền đá.....

“Người thực sự thích hắn.....”

Thuần Vũ Kỳ nhìn Các Đa Nhĩ bằng ánh mắt yêu thương rồi quỳ đến trước Mặc Vân nói...

“Con rất thích hắn.....”

“Đưa tay cho bổn cung.....”

Mặc Vân trầm mặt xuống ra lệnh.....

“Người định làm gì hắn.....”. Các Đa Nhĩ lùi thiếu niên về phía sau tránh bàn tay của Mặc Vân đang định đưa ra bắt lấy.

Không thèm trả lời nam nhân, Mặc Vân vận một đạo lực rất mạnh từ lòng bàn tay chưởng thẳng đến ngực của Các Đa Nhĩ, khiến hắn văng xa đến mười trượng.....

Rồi thừa cơ hội Các Đa Nhĩ chưa kịp chạy đến, Đại mĩ nhân bắt lấy tay của Thuần Vũ Kỳ.....

Thì ra là xem mạch tượng.....

“Nương nương....hắn.....”

Thuần Vũ Kỳ lo lắng nhìn Các Đa Nhĩ lật đặt chạy đến....

“Im lặng.....”

Nam nhân chắc là đau lắm, xoa xoa ngực.....nhìn hai người đang ngồi đó.....

Mạch tượng này quả là khác thường.....

Một khắc sau, Mặc Vân đứng lên nhìn chăm chăm Thuần Vũ Kỳ mắng.....

“Sao ngươi dám cùng hắn.....thật to gan.....”.

Mặc Vân đưa tay lên định đánh vào mặt Thuần Vũ Kỳ một cái nhưng.....

“Bốp...”

Trên mặt Các Đa Nhĩ hiện rõ mồn một năm đường thẳng đỏ hồng. Nam nhân quỳ xuống chấn trước mặt Thuần Vũ Kỳ chịu đòn.

“Là lỗi tại ta xin hãy trừng phạt ta, hắn hoàn toàn không có liên quan.....”.

“Xin nương nương tha thứ.....”. Thuần Vũ Kỳ ở đằng sau ôm chặt Các Đa Nhĩ vừa khóc vừa van xin Mặc Vân.....

“Việc này nếu đồn ra ngoài thanh danh của Thuần gia ta sẽ tan tành hết.....”.

Mặc Vân chấp tay ra sau rút lên một cách giận dữ.....

“Vậy người hãy cho chúng tôi chạy chốn.....đây là cách giải quyết tốt nhất...dù gì kim khẩu của người cũng không thể thay đổi.....”

Các Đa Nhĩ nói với vẻ thành tâm nhưng lộ ra tiểu ý châm chọc khiến Mặc Vân dù giận nhưng cũng không làm được gì.....

“Không được.....không thể cho các ngươi chạy chốn.....”

Mặc Vân vẫn ngoan cố....

“Nương nương.....”

“Người cố chấp vậy sao.....”

Mặc Vân cất bước đi.....

Một bước.....Thuần Vũ Kỳ khóc lên một cách thảm thiết.....

Hai bước..... “Ta không muốn xa người Đa Nhĩ.....”

Ba bước..... “Người ta đã vô tình như thế chúng ta đành làm đôi phu thê dưới tuổi vàng...ân ân ái ái, chỉ tội cho hài nhi của ta”

.....

“Thôi đi, hai người thật làm ta tức chết.....”

Mặc Vân quay mặt lại nhìn đôi phu phụ khanh khanh ta ta, vẻ mặt nộ khí xung thiên thấy từ tay áo ra một cái hộp gỗ.....

“Cốp”.

Các Đa Nhĩ mở chiếc hộp gỗ ra. Bên trong là một đóa hoa màu vàng óng như ánh mặt trời gọi là Thiên điều địa xà liên hoa.....

“Đây là.....”

“Thiên điều địa xà liên hoa.....có thể tăng tuổi thanh xuân đến ba lần.....nó mọc lên từ thân xác của quái điều ở Thiên Sơn Quán Âm.....tháng trước ta cùng tướng công dạo chơi ở đó thì gặp được nó.....”

“Người giúp chúng tôi sao.....”

“Ta là giúp tiểu tiểu tôn nhi của ta, con không cha quả thực rất khó sống.....”

Mặc Vân không nói thêm gì nữa đạp chân nhẹ vào nền đá phi thân lên mái nhà rồi bay mất.....

“Tạ ơn Thiên Hậu.....”

“Tạ thượng nhân cho toại.....”

Hai nhân còn quỳ đây nhìn nhau đắm đuối....vừa vui vừa sợ.....

“Vào trong, kéo hài nhi của ta bị lạnh.....”

“Người chỉ lo cho hài nhi của người sao.....”

“Sao có thể, ta rất yêu người.....”. Các Đa Nhĩ yêu thương bé Thuần Vũ Kỳ vào phòng trong niềm vui vô hạn.....

Năm Tuệ Vũ thứ tám.....

Kỳ Vương Việt Quốc xuất giá Mông Cổ.....

Vàng bạc châu báu từ phương bắc chở xuống không thể đếm xuể.....trong đó nghe đâu đó một đóa hoa óng ánh như ánh mặt trời là thuốc trường sinh bất lão của Việt Quốc....

Trên đường từ Việt Quốc về Mông Quốc, đoàn thuyền của Hoàng Tử Mông Cổ cùng tân nương bị sát thủ của Bắc Quốc tấn công.....

Tuy tân nương không bị sát thương gì nhưng Hoàng Tử Mông cổ rất tức giận về việc này....

Chín tháng sau.....mỹ nhân của Việt Quốc hạ sinh một cặp long phụng tại Mông Cổ. Hãn Vương liền nhường ngôi cho Đại hoàng tử Các Đa Nhĩ...

Các Đa Nhĩ lên ngôi Hãn Vương.....liền theo lời hứa phong cho Thuần Vũ Kỳ làm Hãn Vương Hậu.

Rồi cho sứ thần sang Việt Quốc đem lễ vật báo tin mừng.....nhưng đoàn sứ thần đi qua cương thổ của Chiêu Minh thì bị chặn đánh...tất cả phẩm vật đều bị lấy hết....

Nghe nói tân Hãn Vương rất tức giận, lập tức đem đại binh tấn công Chiêu Minh quốc.....

Ba năm sau.....

Chiêu Minh triều sụp đổ Hoàng Đế bắc quốc xưng thần với Mông Cổ ở Bắc Kinh, rồi rút quân an phận về đất Triết Giang Lương quốc công chúa Khánh Linh bị đem ra đánh đòn tại điện Kính Thiên vì tội âm mưu sát hại Vương hậu của Mông Cổ.....

Hai tháng sau khi vào Bắc Kinh, Các Đa Nhĩ xưng làm Thái Tổ Cao Hoàng Đế, niên hiệu Kỳ Vũ năm thứ nhất.....

Mở rộng cương thổ Mông Quốc ra hàng vạn dặm.....Thiên Tử Lưu Danh.....

Cùng năm đó Hoàng Hậu của triều đại nhà Nguyên hạ sinh thêm hai song long nữa....

Các Đa Nhĩ long nhan đại hỷ, dâng tặng cho Hoàng Đế Việt Quốc hai châu Phùng Dương và Ô Văn vốn là đất thuộc Chiêu Minh trước đây.....

Hoàng Đế ở Triết Giang kia biết việc cũng đành lặng im.....

Năm Tuệ Vũ thứ hai.....Việt Quốc đón xuân thái bình.....hoàng hậu tài ba xuất chúng lại hạ sinh thêm một hoàng nam nữa.....Mặc Long Thanh dương dương tự đắc nói.

“Các Đa Nhĩ dẫu giang sơn có rộng nhưng về cái mặt này thì còn kém ta lắm...”

“Người thật là đồ hỗn đản...”

“Hay để đảm tí số an toàn chúng ta sinh thêm vài đứa nữa...”. Mặc Long Thanh nở nụ cười gian tà nhìn Thuần Vũ Phi đang nằm trên giường cùng hài tử còn chưa được ba tháng....

“Người...định ...làm gì.....”

“Hai đứa nữa thôi bảo bối..”

“Không....tránh ra...”

“Vậy một đứa”

“Tuyệt đối không”

“Cấm y vệmau hộ giá bốn cung.....”

“Vũ y vệ lập tức ...ngăn cản Cấm y vệ cho trẫm...”

Mùa xuân năm ấy may nhờ thái hậu đưa Hồng y binh đến can thiệp mọi việc mới được ổn thỏa....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuat-gia-nam-nhan>